Kč 11,90 / Sv. 019
Něm. DM 2,00 / Švýc. Fr. 2,00

BASTEI MOBA

G.F.UNGER

JEHO VELKÉ WESTERNY

Rakousko S 16 / Francie F 9,00 / Itálie L 2 000 / Holandsko f 2,40 / Španělsko P 175 / 5–93

Odvážlivci

Bylo krátce po půlnoci, když Ben Queny dorazil před salón Rosa Blanca v San Pacu. Zastavil koně a díval se, jak se jakýsi muž pozpátku vypotácel lítacími dveřmi ven a dopadl se zaduněním na verandu.

Když se chtěl se sténáním zvednout, přistoupili k němu další dva, chytili ho v podpaží a rázem ho postavili na nohy. Přišel třetí chlap s lahví, nechal omámeného napít ještě hlt ohnivé vody a řekl přitom: „Jube, viď, že nám neuděláš ostudu? Jsme tvoji kamarádi a bráchové. Vsadili jsme na tebe a věříme ti. Běž hezky dovnitř a zkus to ještě! Musíš, zatraceně! Musíš to zkoušet tak dlouho, až se to povede! Jupíí!“

K onomu jupíí se přidali i další dva muži, kteří Juba přidržovali.

Zatím se Jube trochu vzpamatoval. Tolik ohnivé vody, co dnes vypil, by dozajista probralo k životu i mrtvého a leckterého živého člověka by naopak složilo.

Muži vtlačili Juba dveřmi dovnitř. Obě křídla dveří se rozevřela a v salóně bylo vidět vyčkávajícího muže. Byl sotva středně vysoký, ale velice široký a svalnatý.

Přivítal Juba, který ho napadl jako zuřivý býk, jedinou ranou. Toutéž jako předtím.

Jube se postavil na špičky, zakomíhal pažemi a chvilku nehybně zůstal stát.

Pak dostal spodní hák – i ten už tady jednou byl.

Jube se zase pozpátku vypotácel ven.

Odehrávala se opět tatáž scéna: spadl, oba muži mu pomohli, třetí k němu přiskočil s lahví, dal mu napít a měl k němu proslov, který ho měl povzbudit.

Tentokrát řekl: „Proč jsi mu zase držel bradu, Jube? To si myslíš, že si o tvoji bradu rozmlátí pěst a potom konečně dostaneš šanci? A co uděláš, jestli víc vydrží jeho pěst než tvoje brada?“

Jube zamumlal nesrozumitelnou odpověď. Ale z toho jak pohnul hlavou lze usoudit, že už má toho všeho dost a že už nemá v úmyslu dál nastavovat bradu, až to jeho soupeře omrzí.

Jeho tři kumpáni ho ovšem nepustili ke slovu.

Dřív než ho zase mohli vstrčit dveřmi dovnitř, rozlétly se a vyšel z nich podsaditý muž.

„Nechtě už toho,“ řekl nevraživě. „Jube to nezvládne. Ještě jsem pořádně nezabral, ale teď už toho mám dost. Myslím, že bych měl zmlátit ne chudáka Jubeho ale vás, vy lumpové. Proti vám je Jube dokonalý džentlmen. – Rozumíte ? Tak co, dáte si konečně odchod, bídáci ?“

Zaváhali a podrželi Juba. Ten těžkopádným jazykem

řekl: „Jo, Hanku, nandej jim to. Jenom jim to nandej, Hanku! Já jsem džentlmen, ty jsi džentlmen, ale oni jsou darebáci. – Hanku, pomůžu ti je zmlátit.“

Při posledních slovech se svým kumpánům vytrhl. Ti ho taky hned pustili, protože jim bylo jasné, že už to nemá dál smysl. Jeden z nich zle zahudral: „To máme z toho, že jsme chtěli kamarádovi pomoct vyhrát takovou náramnou sázku! Jdeme, amigos! Jube je pro nás mrtvý, mluvka jeden! Jde se!“

Pár přihlížejících se zasmálo.

Ušklíbl se i Ben Queny. Díval se za třemi muži, kteří i s Jubem odcházeli a pořád chrlili trpké výčitky a vtloukali mu do hlavy, že jestli neumí nic jiného, než jen nastavovat držku, nabije mu ji každý moula.

S hlasitými nadávkami odcházeli pryč.

Zvědavci se také rozešli. Pár z nich následovalo Hanka do salónu. Ben Queny zamířil na koni ke stožáru, sesedl a zvíře přivázal.

Byl to vysoký, tmavý, vyhublý muž poněkud indiánského vzhledu. Zpod okraje širáku se blýskaly světle šedé oči. Revolver nosil vlevo.

Zatímco uvazoval koně, rozhlížel se kolem a prohlédl si i vypálené značky ostatních koní.

Pak vešel do salónu.

Vedle dlouhého výčepu seděl u kulatého stolu, zpola ukrytého pod schodištěm vedoucím nahoru, Hank Marrow.

Ten vypil na jeden zátah celou sklenici piva. Když půllitr odkládal na stůl, přistoupil k němu Ben Queny a pokynul mu.

„Ahoj, Hanku!“ řekl.

Hank Marrow se na něj úkosem podíval.

„Čau, Bene!“ odpověděl. „Tak tos byl ty tam venku, co seděl na koni? I ve tmě a po těch letech jsi mi připadal

povědomý.“

Ben Queny se pomalu posadil.

„Vedeš báječný život, Hanku,“ zamumlal. „To se musí nechat. Jsi vyhazovačem v nóbl lokále a pereš se tady s všelijakou verbeží. To je teda ten nóbl život, po kterém jsi vždycky toužil?“

„Přece mě znáš,“ odvětil Hank Marrow.“ Nikdy jsme nebyli nějací moc dobří kamarádi, že, hombre? Vždycky jsme se spíš respektovali. Ale jestli jsi přišel, abys mě tady popichoval, tak…“

Nedořekl, co by se stalo. Jeho pohled padl na ženu, která sestoupila po schodech, chvíli se proplétala lokálem a pak se zastavila u jejich stolu.

Byla to kyprá, ale nanejvýš půvabná žena, jejíž pohled by vzrušil každého muže. Bezděky by si pomyslel – jó, to je ženská! Kočka! Třída!“

Až na světlé vlasy, které měla po svém anglickém otci, byla tmavá po matce – Mexičance. Takovou kombinaci Ben Queny dosud neviděl.

Zaslechl, jak Hank Marrow říká: „To je Queny, Roso. Starý kolega z války, Queny – tohle je Rosa Blanca …“

„Jmenuji se Rozálie Longfellowová,“ přerušila ho a prohlédla si Bena Quenyho od hlavy k patě.

„Je to pistolník a hodně jezdí na koni,“ řekla po pečlivém zhodnocení Hanku Marrowovi. „Věřím ti, že jsi s ním kdysi jezdil. Pozvi ho na skleničku a pak můžeš lokál zavřít. Kvůli těm pár chlapům už se nevyplatí mít dál otevřeno. – Počkám na tebe nahoře.“

Vrhla na Bena Quenyho nepřátelský pohled a zmizela na schodech oběma mužům z dohledu.

„Jó, s ženskýma je to těžké,“ řekl Queny. „Některé jsou hezké, ale jdou člověku brzo na nervy, protože při vší té kráse jsou to hloupé husy. Potom jsou jiné, které vypadají přitažlivě, jenže jsou strašně nebezpečné. Ty tě slupnou se

vším všudy a nakonec ještě ...“

„Nech toho, Queny,“ řekl Hank Marrow. „Rozálie je fajn. Patří jí nejenom tenhle salón. Jí samotné patří snad půlka města. – A Rozálie mě miluje. Co bych si mohl přát víc? Kdybych chtěl, mohl bych se s ní oženit třeba zítra.“

„Tak proč jsi to už dávno neudělal, Hanku ? Copak pro ni nejsi dost dobrý ? Nebo je ti až moc jasné, že by tě potom slupla i s botama? Kolikpak skleniček ti dovolí za den, co? A kolikátý chlap v pořadí už jsi, co ho lapla?“

„Jdi k čertu!“ řekl Hank Marrow. „Já se o sebe umím postarat. A vždycky jsem uměl. Jasně, pár chlapů přede mnou měla. Ale i já před ní poznal hodně holek. – Kam vlastně míříš, Queny?“

Ben Queny zaváhal a ještě jednou se na Hanka Marrowa zkoumavě zadíval.

Pak klidně pronesl: „Mohawson. Will Mohawson. Našel jsem ho i s velkou kořistí z války. Je toho ještě víc než předtím, protože svou kořist mezitím značně zvětšil. Vynesla mu úroky. Na každého z nás by teď připadalo víc než dvěstě tisíc dolarů. – Možná dokonce čtvrt miliónu. – Na každého!“

Tak – a bylo to venku.

Pozorně sledoval Hanka Marrowa. Ten nejprve dělal, jako by neslyšel. Seděl bez hnutí a nevypadal, že by přemýšlel. Ale to byl jen dojem. Za strnulým bezvýrazným obličejem tohoto profesionálního pistolníka se honila spousta myšlenek.

Hankovi náhle zbrunátnčl obličej a nabyl skoro fialové barvy.

„Tys té svini přišel na stopu?“ zeptal se přiškrceným hlasem. „Proč jsi ho hned neodprásknul ? My čtyři jsme si přece tenkrát přísahali, že kdyby ho někdo z nás někde našel, na místě ho vyřídí.“

Ben Queny se ušklíbl.

„Neuteče nám," řekl. „Kromě toho jsem se nedostal k němu tak, aby mě mohl poznat. Na ránu koltem to bylo přece jen trochu daleko. Ale neuteče nám, protože se z něj stal král. Udělal si takové svoje královstvíčko. Už si teď neříká Mohawson, ale Hawson. Když se do věci, kromě tebe, zapojí ještě Jed Lonesome a Jim Halloway, zlikvidujeme ho. – Přidáš se nebo tady chceš dál dělat vola, co tancuje, jak píská ta nafintěná kráska? Slyšel jsi, máš zavřít lokál. A pak na tebe čeká nahoře, hombre. – No tak? Stačí ti tvoje kapesné nebo bys chtěl přijít ke čtvrt miliónu? Jenomže pro to musíš riskovat hlavu, to ti povídám rovnou. Pojedeš se mnou pro Jeda Lonesoma a Jima Hallowaye? Dáme se dohromady?"

Hank Marrow zaváhal. Podíval se nahoru a vypadalo to, jako by si docela dobře dovedl představit, co tam na něj čeká.

„Jo," zamumlal, „ta mě má hezky na provázku. Jenže jednoho dne mě zastřelí zase jeden takový chlápek s bouchačkou, jako moje předchůdce. S pistolí to neumím tak rychle. Mám jenom sílu. – A se čtvrt miliónem bych mohl..."

Nedořekl, co by všechno potom chtěl dělat.

Ale z očí a z obličeje se dalo vyčíst, že toho musí být spousta.

Najednou přikývl.

Pak se zvedl a přistoupil k výčepnímu pultu. Zavrčel na barmana pár slov, vyprázdnil kasu a na kus papíru napsal: Vzal jsem si to, protože jsi mi nikdy nevyplatila mzdu. Rozálie, jsme si kvit. Odcházím. Hledej si jiného. Hank.

Zatímco psal, slova si polohlasně mumlal.

Položil lístek do pokladny a vyšel zpoza pultu.

„Jdeme," řekl Benu Queny mu. „Ve stáji, co patří taky Rozálii, mám docela obstojného koně. Musíme získat náskok, protože ta je schopná za mnou poslat pár chlapů s

bouchačkami.“

O pár minut později už vyjížděli ze San Paca pryč.

* * *

O týden později, ve stínu jakési polootevřené kůlny, „Rebel“ Jed Lonesome se svými dvěma indiánskými pomocníky hnal stádo mustangů do ohrady stanice Tuscon společnosti Wells Fargo.

Byla to napůl divoká zvířata, která pochytali teprve před několika týdny v divočině kraje Mesa. Ale právě tyto koně společnost Wells Fargo potřebuje jako hnací koně pro šestispřeží k dálkovým poštovním dostavníkům. Po vycvičení a zkrocení byli takoví mustangové velice houževnatí a neúnavní. Byli velice bystří a rychle reagovali. Wells Fargo – největší a nejvlivnější poštovní a dopravní společnost kontinentu – věděla přesně, proč je chce.

Ben Queny a Hank Marrow tedy pozorovali Jeda Lonesoma. I on zestárl, ale bylo mu sotva třicet. Vypadal vyzáblejší, tvrdší, houževnatější a hbitější, než jak si ho pamatovali.

Jed Lonesome měl ryšavé vlasy, modré oči a nosil dva revolvery. Cosi rebelantského a vyzývavého, co z něj vyzařovalo, nezpůsobovaly jeho rezavé vlasy. Odjakživa to byl chlapík, který si do kávy sypal místo cukru sůl.

Vyjednával s agentem společnosti dlouho a vypadalo to, jako by se zlobil a chtěl nechat toho člověka prostě stát a poručit svým indiánským pomocníkům, aby koně zase vyhnali z ohrady.

Ale v poslední chvíli se ovládl.

Za chvilku už vstoupil s agentem do jeho kanceláře. Ben Queny a Hank Marrow pořád ještě vyčkávali ve stínu

kůlny.

Když se pak na sebe krátce podívali, ušklíbli se.

Rebel-Jed vyšel za chvíli. Jeho indiánští pomocníci čekali u studny. Oba muži ve stínu zaslechli, jak říká: „Sedmapadesát koní po deseti dolarech za kus. Výdaje odhaduji na sedmdesát dolarů. Bylo dohodnuto, že dostanete polovinu čistého zisku. Tak tady je vašich dvěstě padesát dolarů. Agent od Wells Fargo vám dá zadarmo ubytování a stravu a zaplatí měsíčně třicet dolarů, pokud pomůžete jeho člověku koně zkrotit tak, aby se dali zapřáhnout do spřežení.

Oba Navajové na něj zírali. Byli oblečeni jako běloši, snad jen trochu pestřeji a do jasnějších barev.

Jeden z nich řekl: „Šéfe, vy už s námi nechcete na lov mustangů? Copak jste nebyl s naší pomocí spokojen?“

Rebel-Jed se křivě pousmál.

„Vy jste fajn,“ řekl. „S vámi bych zase kdykoliv vyrazil. Ale já už divoké koně lovit nechci. Dostáváme za ně pořád míň. Velké ranče dodávají na trh strašně moc koní. Nedostatek zvířat, který způsobila válka, už je vyrovnán. Brzo vznikne přebytek nabídky. Už se prostě nevyplatí chytat divoké koně. Aspoň pro mě ne. – Přeju vám hodně zdaru. Byli jste moc fajn.“

Pokynul jim a odvázal svého koně.

Klidným pohybem ho vzal za konec opratě a vedl ho až ke kůlně, kde se zastavil před Benem Quenym a Hankem Marrowem. Chvíli na sebe mlčky zírali.

Pak Rebel-Jed řekl: „Nedá se říct, že by mě to setkání dvakrát těšilo. Protože mi zase připomínáte, že jsme byli pěkní hlupáci a šli jako tupé ovce za beranem, ze kterého se nakonec vyklubal vlk. A vy jste, zrovna jako já, přišli o vlnu. – Co chcete? Hledali jste mě?“

Ben a Hank přikývli.

„Přišli jsme ti nabídnout čtvrt miliónu dolarů. Nemusíš

pro to udělat nic jiného, než s námi riskovat skalp. Šance jsou asi půl na půl. Zdá se ti to nebezpečné?“ řekl Ben Queny a poslední otázku náležitě protáhl.

Rebel-Jed se ušklíbl.

„Musíte mi to blíž vysvětlit, ne?“

„Jasně,“ řekl Ben Queny a Hank Marrow horlivě přikývl.

„Budeš tím nadšen, ty starý koňáku,“ sliboval. „A kdybychom ještě mohli najít Jima Hallowaye, byli bychom kompletní – zase jako tenkrát, když …“

„Jima Hallowaye chtějí oběsit,“ přerušil ho suše Rebel-Jed. „Jestli už to mezitím neudělali, stane se to v nejbližších dnech. Možná, že ho taky postaví ke zdi a zastřelí. Ale gringos, kteří pašovali zbraně posledním revolucionářům, ty většinou věší. S Jimem Hallowayem už asi nemůžeme počítat. Ten blázen si vážně myslel, že může všechno vsadit na posledního banditu, který se sám prohlásil generálem a domnívá se, že Mexičanům přinese lepší budoucnost. To já se radši v klidu živím lovem mustangů. – Takže Jima Hallowaye musíme odepsat.“

Podívali se na něj.

„Jenže my Jima potřebujeme,“ zamumlal Hank.

„Přece k nám patří,“ připomněl Ben.

„Protože jde o Willa Mohawsona,“ vysvětlil Hank.

„A Jim je také jedním z těch, které Mohawson poškodil a má právo na šanci se mu pomstít,“ doplnil Ben.

Rebel-Jed na ně chvíli zíral. V jiskřivých očích jim četl leccos. Bylo toho tolik, že i jemu se v očích zablesklo.

„No fajn,“ řekl náhle,“ tak jedeme do Nogalesu. Možná, že tam, na mexické straně, ještě našeho dobráka Jima nepopravili. Ale jestli pro něj vážně chceme něco udělat, musíme sebou pořádně hodit. Před několika dny jsem se náhodou dozvěděl od jednoho jezdce, který přijel z Nogalesu a u ohně s námi jedl z jednoho hrnce, co je s

Jimem Hallowayem. – Docela náhodou.“

„Nebo to bylo řízení osudu,“ řekl Hank Marrow vážně. „Protože od této chvíle jsme na cestě, abychom mu pomohli. – Ty sám sis asi netroufal, co Reddy?“

„Ty vole!“ řekl Rebel-Jed Lonesome hrdelním hlasem. „Řekni mi, co já s Jimem mám. Z toho, že jsme za války jezdili v jedné jednotce a že jsme se nechali doběhnout naším velitelem Willem Mohawsonem, snad ještě nevzniká pokrevní bratrství – nebo jo?“

„Ne,“ řekl Hank. „Ale teď už pojeďme, ne?“

Rebel-Jed Lonesome ještě jednou zaváhal. Zadíval se do dálky, jako by uměl věštit budoucnost.

„Šance padesát ku padesáti je dobrá šance,“ zamumlal potom. „Tak jedem!“

* * *

Byla už téměř půlnoc, ale tady, v mexické části Nogalesu, vládl ještě čilý ruch. Přes hranici sem dorazila opět spousta gringos.

V Mexiku měl tehdy americký dolar úžasnou hodnotu. Za něj jste tady levně dostali cokoliv – od pohledných holek až po sedlo pobité stříbrem.

Jim Halloway seděl u zamřížovaného okna své cely a myslel teď zvlášť intenzívně na ženy – na běloušky, černošky, Indiánky, Asiatky.

Poznal jich mnoho a všechny ho strašně milovaly. U něžného pohlaví měl vždycky úspěch. Ještě nikdy se nestalo, že by ho některá nechtěla.

Jenže teď mu do východu slunce zbývají už jen vzpomínky na všechny ty krásky – a na štěstí, kterým ho oblažily.

„Ženské, holky, děvky – vlastně jsem žil jen pro to, abych je pořád krotil,“ zamumlal si tiše, zatímco pohlížel

přes mřížoví k nebi plnému hvězd. Viděl z něj jen uzounký pruh.

Zítra při východu slunce bude zastřelen.

To je štěstí, že mě neoběsí, pomyslel si. Ale proč jsem vlastně takhle žil ? Proč jsem neznal nic jiného než ženské? Proč jsem vůbec nic jiného neuznával? Copak takový život za něco stál? Jsou pro chlapa ženské tak důležité?

Pocítil stále rostoucí prázdnotu. Byla to skoro zoufalost.

Co se mu ještě před několika dny zdálo veledůležité, stalo se teď lhostejným a docela vedlejším. Nemohl ani o sobě a o svém životě tvrdit, že by jeho pobývání na tomhle světě k něčemu bylo.

A za pár hodin bude mrtev.

Chtěl ještě nakouknout malým okénkem do dvora.

Ale v tom přilétlo cosi malého a zasáhlo ho mezi oči do kořene nosu.

Polekaně a bolestí zaklel.

Ale rychle pochopil, co to přilétlo. Sehnul se a v příšeří cely našel na zemi u nohy tu malou věcičku.

Byl to kamínek ne větší než poslední článek palce a kolem něj omotaný papírek. Byl sem zřejmě vymrštěn z praku, jaký nosívají kluci na ptáky.

Jim Halloway přes tmu v cele rozluštil pár slov na papírku.

Vyžádej si zpovědníka!

Nad těmi třemi slovy se chvíli Jim Halloway zamyslel.

Ačkoliv nebyl pohan, do kostela nikdy nechodil. Vždycky si myslel, že se bez kněze docela dobře obejde. Když mu před třemi dny oznámili, kdy bude zastřelen, tu se mu poprvé zachtělo promluvit si s knězem.

Ale pak se v něm vzedmula hrdost a řekl si, že teď, když už ho brzy čeká konec, nebude přece bědovat a litovat se. Protože by mu to připadalo jako fňukání, kdyby hledal u

zpovědníka útěchu a smíření.

Ale teď ho kdosi nabádá tímhle poselstvím.

Jsou tam venku snad nějací jeho přátelé?

Zastrčil si papírek do kapsy a přistoupil k zamřížovaným dveřím.

„Hej, seržante," řekl. „Chtěl bych se vyzpovídat knězi. Mám na to právo. Chtěl bych se vyzpovídat z hříchů. Jestli mi nepřivedeš zpovědníka a já budu muset zemřít jako pohan, tak ti to tam na onom světě vrátím. – Rozuměls, seržante? Chceš mě nechat zemřít bez zpovědi?"

Vězeňský dozorce za stolem vstal a přišel z kouta místnosti až k mřížoví.

„To jste celí vy, gringové," řekl roztrpčeně. „Napřed jste strašně hrdí a myslíte si, že se bez Boha obejdete. Ale když je s vámi konec, chcete se vyfňukat na rameni prvnímu flandákovi. A ten vám má dojednat boží spravedlnost. – Jenže já jsem křesťan, abys věděl. Mám s tebou soucit. Pošlu někoho ze svých lidí do misie, aby ti poslali kněze. Takový jsem já – i když jde o gringa."

Otočil se a vyšel z místnosti.

Jim Halloway čekal a pořád uvažoval, kdo mu asi hodil ten papírek se zprávou.

Ale nepřišel na to. Nedomníval se dokonce ani, že by to mohl být někdo dospělý. Takový mistrovský kousek s prakem dokážou jenom mexičtí kluci, kteří celé roky netrénují nic jiného.

Ale kdo mohl dát takovému klukovi podobný úkol?

A co to asi bude za kněze?

Jima Hallowaye náhle trápila spousta otázek.

Nemusel dlouho čekat. K misii to nebylo daleko. A poslaný zřízenec tam asi našel kněze velice rychle.

Kněz vstoupil do místnosti. Byl to vysoký snědý muž indiánského vzezření se šedýma očima.

Dveře se za ním zavřely. Zřízenec, který ho přivedl, se

zase vrátil do své místnosti. V prostoru vedle cely zůstal pouze seržant, který vězně, odsouzeného na smrt, hlídal. Seržant se zeptal:

„Jak to, že vás neznám, otče? Znám přece všechny …“ Nedořekl.

Protože kněz vytáhl revolver z pouzdra pod kutnou a zašklebil se.

„Amigo,“ řekl, „tohohle gringa potřebujeme na druhé straně hranice. Musím ho odvést s sebou. Nezlob se, prosím, compadre. Víš, tenhle fešácký gringo má spoustu děvčat. A ty holky by pro něj moc brečely. A jejich kvílení by bylo slyšet po celém Mexiku, snad až do Mexiko City. Takže buď rozumný, seržante. Pusť ho! Co ty za to můžeš, že před misií čekal nepravý kněz – jako by zrovna vycházel ven. – No, amigo?“

Seržant se v chlapech vyznal. A v očích tohoto muže převlečeného za kněze poznal chladnou odhodlanost. Přátelským tónem se nenechal zmást.

Tady šlo o život.

A už týden je velkým favoritem Dolores. Zítra má být výplata. A kromě toho si už pár týdnů odkládá dost peněz, protože se mu podařilo zajmout pár pašeráků a pořádně jim provětrat kapsy.

Mohl by Dolores udělat lecčíms radost.

Ne, nechtělo se mu zemřít – ne dnes a ne teď.

Spustil dlaně z pažby pistole a strpěl dokonce, že mu ji kněz odebral.

Pak na knězův pokyn otevřel dveře cely.

Vězeň vyšel ven.

„Ahoj, Bene!“ řekl přitom knězi. Ten se jen usmál, podal mu strážmistrovu zbraň a zavřel Mexičana do cely.

Vyklouzli z místnosti s celou do odpočívárny dozorců.

Na pryčnách tam leželi a chrápali tři hlídači.

Další tři – mezi nimi i ten, který dovedl kněze – seděli

pod lampou a hráli karty.

Zamířili na ně revolvery.

Ben Queny, který se přestrojil za kněze, jim klidnou mexickou španělštinou řekl:

„No tak, hoši, klídek. Nic se vám nemůže stát, protože váš seržant je ten největší osel na světě. Ne, abyste příliš brzo vystrčili hlavy ze dveří. Venku je ještě pár našich amigos. A ti by vás pěkně zkrouhli."

Neodpověděli ani slovo.

Jen hleděli a žasli.

Když oba uprchlíci zmizeli, ani příliš nespěchali. Nejprve opatrně zhasli lampu a pak velice opatrně otevřeli dveře, rozrazili je pak dokořán, vykřikli a začali pálit jako pominutí.

Z cely na ně zařval seržant, aby ho pustili ven.

* * *

Koně už stáli docela blízko. Za vysokou zdí dvora je klidně drželi Rebel-Jed a Hank. Všichni čtyři muži nasedli a vyrazili z města. Za nimi se strhl. poplach.

Ale chytit čtyři gringos v noci tak blízko hranice bylo téměř vyloučeno.

Ani stovka strážců by tu hranici ne-ohlídala tak, aby jim uprchlíci padli do rukou.

A tihle čtyři gringos znali trasu svého útěku dokonale.

A tak prchali nocí a zastavili se teprve deset mil severně od hranice – hluboko na území Arizony.

Tak daleko se rozzuření rurales vězně pronásledovat neodváží, i když na nějakou tu míli občas nehledí.

Jim Halloway se spokojeně usmál. Měl totiž ke spokojenosti důvod. Za dvě tři hodinky by ho postavili ke zdi a zastřelili.

Ted řekl: „Hoši, jsem vám strašně vděčný! Jak jen budu

moci, oplatím vám to. Nikdy bych nevěřil, že mám tři tak dobré přátele, kteří kvůli mně pojedou do Mexika, aby mě dostali z cely smrti.“

„Potřebujeme tě, Jime,“ zabručel Hank Marrow,

„Brzy budeš mít příležitost, jak se nám za naši službu revanšovat, pane Hallowayi,“ řekl Rebel-Jed Lonesome suše.

„Jedeme za naším starým známým Willem Mohawsonem a sebereme mu ten milión, se kterým nám tenkrát upláchl,“ vysvětlil Ben Queny a dodal: „Tys přece tehdy taky patřil k naší skupince, že? Nebo snad už nemáš zájem o čtvrt miliónu, Jime ?“

Jim Halloway se na chvíli zamyslel. Potřeboval nějakou dobu, než si vzpomněl na věci, které se odehrály před léty. Dokázal totiž nepříjemné věci velice rychle zapomínat nebo je odsouvat do nejodlehlejších koutů paměti.

Jim Halloway myslel vždycky výlučně na šťastné dny a chvíle.

Ale vzpomněl si rychle.

„Takže vy jste ho našli? A on ten milión ještě má?“ zeptal se.

„Dva nebo tři,“ odpověděl Ben Queny. „Ale i kdybys už o svůj podíl neměl zájem, jsi nám dlužen jistou odplatu. Nevytáhli jsme tě přece jen tak z kamarádství, co? Nikdy jsme přáteli nebyli. Znali jsme se tehdy sotva dva týdny. A jsme všichni pořádně odlišní. Máme, myslím, jen jedno společné: Jsme tvrdí chlapi, kteří se díky svojí odvaze a statečnosti protlučou více méně sami. – Takže jedem!“

„Jak dlouho pojedeme?“ zeptal se Jim Halloway věcně.

„Přes týden – nejprve na sever a pak na severozápad. Možná nám to potrvá deset dní, protože se přece nebudeme štvát. Dokážeš vydržet na svobodě deset dní bez ženské, Jimmy? Nebo budeme muset zavítat do každé osady, která nám přijde do cesty, abys nevyšel ze cviku v

matení hlav pěkným holkám?“

„Myslím, že mě moc rád nemáš, Bene Queny,“ odpověděl Jim Halloway. „Já mám prostě rád krásu. A krása – to jsou i ženy. Téměř každá má v sobě něco krásného. U jedné je to chůze, u jiné oči nebo smích nebo … Ach, o chlapovi, který zbožňuje ženy a sklání se před jejich krásou, si ještě nemusíš myslet nic špatného.“

„Dám ti adresu své Rozálie,“ zabručel Hank Marrow. „Můžeš zkusit klidně štěstí i u ní. A zjistíš, jak krásná a ušlechtilá taková ženská umí být.“

„Ale co, jedme už konečně,“ zvolal Rebel-Jed. „Máme před sebou dlouhou cestu.“

* * *

Za deset dní už tábořili na široké náhorní planině a shlíželi dolů na město, jehož světla vábivě zářila do noci.

„To je Sundown,“ řekl Ben Queny. „Končí tam poštovní i nákladní dostavník. Sundown zásobuje na tucet dolů, ale taky žije z Hawsonova ranče. Hawson vůbec ovládá celé město, protože velké a výnosné doly patří jemu. Všechno kolem dokola na dva dny cesty mu patří. Jenomže pro něho to nebyl velký problém získat to všechno. Protože když sem přijel, měl milión. Takže teď mu město patří se vším všudy. Jeho pravou rukou je šerif Bili Spade. Ten vypadá na první pohled jako obrovitý, nahrubo otesaný louskáček ořechů. Jenže je chytrý, má za ušima. Bili Spade je nebezpečný. Je to nejdůležitější člověk Willa Mohawsona. Protože kdo se chce dostat do Mohawsonova kraje nebo dokonce k němu samotnému, musí přes Sundown. I nazpátek musí tudy. Jiné cesty není.“

Zmlkl a nechal slova zapůsobit na ostatní.

Vtom začal ošklivě nadávat Jim Halloway. „Sakra!“

řekl. „To je teda taková veliká past a my máme být hloupé myši, co tam vlezou. No jo, hned jsem si myslel, že v celé té věci je pořádný háček."

„To už máš naděláno v kalhotách?" zeptal se Hank Marrow. „Copak sis myslel, hombre, že si jen tak kliďánko přijdeme a shrábneme milión? Myslel sis, že pan Mohawson s celým svým bohatstvím sedí sám samotinký někde v zahradní besídce a jenom čeká, až si na něj došlápneme? Jimmy, tady půjde o život. Copak ty už to umíš jenom se ženskýma ?"

„Nechej Bena, ať všechno pořádně vysvětlí," zamumlal Rebel-Jed Lonesome smířlivě.

Všichni zmlkli a čekali, až promluví Ben Queny.

Ten na sebe nedal dlouho čekat.

„Jo, na Mohawsonovo území vede cesta jedině přes Sundown, jinak jsou všude kolem na dva dny jízdy jenom hory. Ty je sice možné přešplhat, ale za nimi je poušť – a dokonce solná. – Po svých bychom byli ztraceni. – Co byste řekli, kolik takový milión váží? Ani nevíme, v jaké podobě ho dostaneme – ve valounech zlata, v mincích, v bankovkách nebo ode všeho trochu. Takže potřebujeme koně, kteří by nesli náklad. Je naprosto jasné, že do Sundownu musíme jet. Z hlavního stanu Mohawsonova je to do města skoro třicet mil."

„A samosebou i z města k němu," řekl Jim Halloway nabroušeně. „Jestli je to vážně tak, že šerif Bili Spade je takříkajíc Mohawsonův vrátný, tak bude mít určitě perfektní zpravodajskou síť – co?"

„Jasně," řekl Ben Queny. „Používají signální zrcadla nebo poštovní holuby. Mezi Hawsonovým hlavním rančem a městem se zprávy vyměňují několikrát za den."

Odmlčeli se.

Pak se zeptal Rebel-Jed: „Říkals cosi o nějaké šanci půl na půl. Copak jsme se přeslechli? Nebo neumíš poznat dvě

stejné půlky, Bene Queny?“

„Jen klid.“ Ben se ušklíbl. Ve tmě zazářily dvě řady jeho bílých zubů. „Když jsme tehdy za války ukradli Yankeeům zlato a prchali jsme s ním do Kalifornie, abychom tam zaplatili náklad lodi se zbraněmi, to jste nebyli tak ustrašení.“

Cosi zabručeli.

Rebel-Jed řekl trpce: „Do Kalifornie jsme se přece se zlatem vůbec nedostali, protože nás náš kapitán oklamal a s miliónem zdrhl. – Ale vysvětli nám, jak to myslíš. Máš už přece nějaký plán, ne, Bene?“

„Jasně,“ řekl Ben Queny klidně.

Mlčení bylo plné napětí a očekávání.

„Je to docela jednoduché,“ řekl Ben Queny. „Jeden z nás pojede do Sundownu a v pravé chvíli vyřadí šerifa ze hry. Ten pak nebude moci zasáhnout a město bude takříkajíc otevřené a bez strážců. Tuhle úlohu si vezme na starost Jimmy. Vypadá z nás nejspíš na to, že celé dni vysedává po lokálech, občas si zahraje a běhá za každou sukní. To poslední by mu konečně mohlo posloužit jako záminka, proč zůstane v Sundown. Jimmy, najdeš si holku, takže bude docela věrohodné, že zůstáváš i dál. – Potom musíš v pravé chvíli vyřídit šerifa. Ale nesmí zmizet. Ani ho nesmíš násilně …“

„No a jak teda?“ obořil se Jim Halloway. „To ho mám zhypnotizovat? Před nedávném jsem kdesi ve starých novinách četl, že v Bostonu se producíroval kouzelník, co ovládal tajemství hypnózy. Naučil se to od indických…“

„Drž hubu, jestli z ní neumíš vypustit nic chytřejšího,“ přerušil ho Hank Marrow.

Jim Halloway se uraženě odmlčel.

„Šerifa opiješ,“ pokračoval Ben Queny. „Vytáhneš na něj bouchačku a donutíš ho, aby vypil dvě láhve kořalky. Až potom s chrápáním usne, budou si jeho lidi myslet, že

je všechno v pořádku, že se jenom schválně opil. Bili Spade vládne v Sundownu tak pevnou rukou, že když vypadne, nenajde se nikdo, kdo by se odvážil udílet rozkazy místo něj. A samosebou musíme zachytit všechny posly z Hawsonova ranče. Jimmy, konečně můžeš ukázat, co máš v hlavě. Fantazii a trikům se meze nekladou. Tvoje úloha je jasná. Třetí noc ode dneška musí být Bili Spade alespoň na dvanáct hodin tak opilý, že nebude vědět, čí je."

„A vy?" zeptal se Jim Halloway. Bylo pro něj typické, že nezačal hned kňourat, že úloha je pro něj snad příliš těžká.

„My půjdeme do jámy lvové," řekl Ben Queny. „Nevím, jak se odtamtud dostaneme. To bude záležet na okolnostech, které nastanou, ale které nelze předvídat. Vím jenom, jak se dostaneme tam. – Jime, ty odvedeš ještě dnes koně do spolehlivého úkrytu. Budeme je potřebovat čerstvé a odpočaté časně ráno po třetí noci ode dneška."

„A co budeme dělat ty zbývající dvě noci bez koní?" zeptal se Rebel-Jed skepticky.

On i další dva muži čekali napjatě na odpověď Bena Quenye. Bylo jim už jasné, že Ben leccos promyslel a vyzná se mnohem lépe než oni.

Ben Queny ukázal na světlo, které se mihotalo před městem těsně na svahu jednoho kopce.

„Támhle je vodní pila," řekl. „Leží hned vedle vodopádu řeky a ten pohání kola. Její majitel je současně truhlář, rakvář, hrobník i bednář. Will Mohawson dal na svých pozemcích pěstovat i víno. Brzy bude potřebovat první sudy. Pablo Gonzales už týdny pracuje na velkých sudech. Jsou obrovité. Na každý sud je třeba žebřiňák. Myslím, že dopravu v takovém sudu vydržíme. Pablo Gonzales mi řekl i další důležité podrobnosti. Všechno mi nakreslil a já se musel spoustu naučit zpaměti. Myslím, že bych se na Mohawsonově ranči dokázal vyznat i se zavázanýma

očima, i když jsem tam nikdy nebyl.“

Mlčení ostatních mužů prozrazovalo veliký úžas.

„Ty jsi eso, stratég a kdoví co ještě,“ zamumlal Rebel-Jed.

Ale Hank Marrow se zeptal: „A proč je Pablo Gonzales na tvojí, na naší straně ?“

Ben Queny s odpovědí trochu zaváhal.

„Ach, v tom je ženská …“

„Chceme to vědět,“ vyštěkl Rebel-Jed. „Jenom tak si snad budeme moct udělat jasno, jestli je ten Pablo Gonzales spolehlivý spojenec nebo jestli nás v obřím sudu nedodá chlapovi, který má všechny důvody, aby se nás bál. Takže kamaráde Queny …“

Ben Queny pořád ještě váhal,

„Pablo Gonzales byl zasnouben,“ řekl. „Jenže pak se Pablova nevěsta zalíbila Willu Mohawsonovi. Vzal si ji na svůj ranč. Šla víceméně dobrovolně. Možná se cítila poctěná nebo si dokonce myslela, že si dokáže získat Mohawsonovo srdce. Byla velice krásná. Aspoň tehdy, když odešla s Mohawsonem a zapomněla na Pabla. Možná by se jí dokonce povedlo stát se paní Hawsonovou. Mohawson si totiž teď říká Hawson, jak víte. Ale pak přišla do Sundownu jiná žena – opravdová dáma. Když ji Mohawson spatřil, bylo s mexickou holkou, kterou přebral Pablovi Gonzalesovi konec. Pustil ji k vodě. – Vzala si život. Proto ho Pablo nenávidí.“

Přikývli na jeho vypravování. Ben to i přes tmu viděl.

„Tak to opravdu bude držet s námi a vyvede Mohawsonovi to nejhorší,“ zamumlal Hank Marrow.

„Za vším je vždycky ženská,“ vysvětlil jim Halloway. „Všechno na světě se točí kolem sukní. Proč se chlapi tak honí za zlatem a bohatstvím? Co si za to potom kupují ? Ach, to …“

„A kde je ta kráska, co přišla do Sundownu a co se do ní

Mohawson tak najednou zbláznil?“ zeptal se Rebel-Jed zamyšleně.

„To nevím,“ odpověděl Ben Queny. „Přišla do Sundownu, protože má chatrné zdraví a doktoři jí doporučili suchý vzduch. Chtěla taky zapomenout na minulost nebo co já vím. Tehdy, když jsem bydlel u Pabla a ani jsem nevytáhl paty z jeho domu, žila v Sundownu. Koupila si tam obchod, protože chtěla mít nějaké zaměstnání a nehodlala jen tak sedět s rukama v klíně. Možná, že je už u Mohawsona na ranči. Mohawson má ve zvyku si občas na ranč přitáhnout nějakou družku. Žije si ve svém kraji jako absolutní vládce – jako pasa. A každým rokem je o milión bohatší. Jeho doly, stáda dobytka a koní, jeho farmy – to všechno mu nese zisky. Na jeho pozemcích je i několik malých mexických vesniček, jejichž obyvatelé jsou na Mohawsonovi dokonale závislí. – Jo, tak ona by teď mohla být u Mohawsona a možná se tam dokonce cítí jako budoucí královna. Ale stejně jednoho dne dopadne jako její předchůdkyně. – Co to má ale společného s námi? My chceme od Mohawsona jen milion, o který nás obral.“

„A chcem jej i s úroky,“ řekl Rebel-Jed.

„Tak jdeme. Zkusíme to,“ zabručel Hank Marrow. A obrácen k Jimu Hallowayovi řekl: „Jestli si netroufáš otevřít nám cestu do Sundownu, řekni to rovnou a hned. Nejsem si totiž u tebe jist, jestli jsi jenom mluvka a sukničkář nebo jestli máš vážně něco v hlavě, hezoune Jimmy.“

„Kéž by tam v tom sudě bylo horko jak v hrnci na plotně,“ odsekl Jim. „Už vidím, jak se ten vůz se sudem pomalu vleče-v slunečním žáru k cíli. Přeju ti, aby ses hezky vypotil.“

Ben Queny ho přerušil:

„Nehádejte se, jedeme. – Jime, odved hned koně.

Kousek soutěskou nahoru a pak napravo je malá postranní rokle, která je maskovaná křovím. Takže ...“

Odešli a nechali Jima Hallowaye s koňmi.

Halloway se musel štípnout do ruky, aby se přesvědčil, že se mu to nezdá. Najednou mu připadalo všechno strašně neskutečné.

Na chvíli si pomyslel, že zavolá kamarády zpátky a řekne jim, že je to na něj trochu moc a že si myslí, že ten úkol nezvládne.

Ale neudělal to.

Vzpomněl si, že ho vysvobodili z cely smrti. Neměl tehdy nejmenší šanci na záchranu života. Vlastně jeho život patřil jim.

Teď se ho dokonce zmocnila panika. Začal se strašně bát.

Hlavou se mu honily myšlenky: Ujeď pryč! Daleko, daleko odsud! Po mně potopa! Jenom ať se hoši nějak protlučou sami!

Ale vzápětí se zastyděl.

V jádru to byl tvrdý, chladnokrevný a odvážný chlap. On a jeho druhové patřili tehdy k několika málo mužům, které si plukovník Quantrill vybral z víc než dvou set ostřílených vojáků. Byli nejlepší bojovníci a nejostřejší hoši beztak už elitní jednotky.

Ne, neuteče. Neopustí svoje druhy. Udělá, co bude moci – a to není málo.

Nakonec si vzpomněl i na svůj podíl Z válečnické kořisti, kterou mu tehdy před nosem vyfoukl jeho vlastní velitel.

Pro to už se opravdu vyplatí riskovat vše, co jen muž riskovat může.

* * *

Za hodinu zaklepali na zadní dveře domu Pabla Gonzalese.

Pablo jim připravil večeři a zatímco obsluhoval, pozorně si je prohlížel.

Ještě nikdy neviděl tak tvrdé chlapy.

Dokonce si pomyslel, že jsou tvrdší než muži z Hawsonova ranče, ačkoliv většina z nich byli pistolníci a bandité, kteří našli u Hawsona útočiště. Pablovi se dokonce tihle muži zdáli tvrdší, než šerif Sundownu, kterého dosadil Hawson. Bill Spade by vlastně ani šerifem neměl být.

Ale v tomhle kraji by toho nemělo být!

Pablo Gonzales neznal strach.

Naopak, pocítil radost při pomyšlení, že tihle gringos člověku, kterého on tolik nenávidí, vezmou cosi, co ho bude bolet přinejmenším stejně, jako Pabla ztráta nevěsty. Ano, pomůže těmhle gringos, seč bude moci.

Pablo byl vysoký pohledný chlapík, který to jako řemeslník a obchodník už někam dotáhl. Byl svou úrovní vysoko nad svými mexickými krajany. Jeho pila, jeho truhlárna a vůbec všechno, co patří k jeho podniku, není u Willa Mohawsona zadluženo ani centem. Pablo byl pravděpodobně jediným svobodným mužem v Mohawsonově říši.

Ale Mohawson mu vzal nevěstu. A za to bude pykat.

* * *

Jízda to skutečně byla nepříjemná a ukodrcaná.

Ale byla to jediná možnost, jak se nepozorovaně dostat do Mohawsonovy blízkosti.

Když projížděli městem, kdosi je zastavil.

Tvrdý, suchý mužský hlas se zeptal: „Tak co, Pablo, vezeš další sud? A máš ještě něco jiného?“

„Ne, seňore šerife," odvětil Pablo.

„Tak to budeš mít dost místa na pár bedýnek, co přijely včerejším poštovním dostavníkem. Předjeď před kancelář a vem je s sebou."

V sudu zašeptal Ben Queny: „To je šerifův hlas. A jaký má hlas, tak taky vypadá."

„Aby ho čert spral, jestli se tady Pablo zdrží dlouho," zabručel Hank.

Ale netrvalo to dlouho. Pablo naložil jen několik beden a práskl do koní. Chtěl těch téměř třicet mil urazit ještě dnes.

Vůz, na kterém se obří sud převážel, byl překryt velkou plachtou. Tři muži mohli na pár hodin ze sudu vylézt a udělat si trochu větší pohodlí.

Ale pak se museli nasoukat zpátky a teprve k večeru přestalo v tom jejich dočasném úkrytu vládnout úmorné vedro.

Podle zvuků poznali, že Pablo vjel do velikého ranče. Zaslechli hlasy. Pablo zacouval vozem do jakési kůlny a řekl: „Po večeři sud vyložíme, hombres. Potom budu potřebovat čerstvé koně. Ještě tuhle noc jedu zpátky domů, protože práci nemůžu nechat dva dny stát. Slyšeli jste, hombres ?"

Mluvil mexikánsky a muži mu v téhle řeči odpověděli.

Pak všichni odešli, protože kdosi zabouchal tyčí do kusu železa. Tenhle zvuk svolával všechny k večeři.

Ben Queny, Rebel-Jed a Hank Marrow vyklouzli ven. V kůlně byla tma, ale mezi dalšími sudy, balíky a krabicemi našli dobrý úkryt. Najedli se a napili ze svých zásob a trpělivě vyčkávali.

Asi za hodinku se chlapi vrátili a zapálili lampy. Byl s nimi Pablo. S pomocí tyčí a lan nadzvedli obrovitý sud z vozu. Všechno šlo velice rychle a hladce. Chlapi se v takové práci vyznali.

Pablo s čerstvým spřežením zase odjel. Byl asi rád, že všechno dobře dopadlo a že může zmizet. Udělal, co mohl. Willu Hawsonovi, který se choval jako neomezený despota, vpašoval do jeho sídla tři vlky.

* * *

V té době večeřel i Will Hawson – při svíčkách a u tabule jako španělský grand, jako pravý hidalgo.

Velice se mu líbily španělsko-mexické mravy. Objevili se perfektně školení sloužící. Už tři dny měl Hawson na ranči vzácného hosta: Georgii Laneovou, která sem do kraje přišla kvůli svému podlomenému zdraví a pak si v Sundownu otevřela krám, aby vůbec něco dělala. A uzdravila se tady zřejmě tak, že se jí odtud nechtělo pryč.

Možná, že nechce odejít kvůli mně, pomyslel si Will Hawson.

Zdvihl broušený pohár, v němž se třpytilo víno.

„Brzy se napiju vlastního vína," řekl. „Mám úspěch ve všem, nač sáhnu. Všechno se daří. Ale to nejcennější na světě byste pro mne byla vy, Georgie. Už tři dny se projíždíme po mých pozemcích. Už tři dny trávíme většinu času spolu. – A já vás každou minutu miluji víc, Georgie. Staňte se, prosím, mou ženou. Buďte královnou tohoto kraje! Udělejte mne pyšným králem!"

I ona pozvedla číši.

Napili se.

Pohlédla do jeho vážných očí. Opravdu ji miluje. To vycítila svým spolehlivým ženským instinktem.

Nemyslela si, že jí něco předstírá.

Vytušila, že ho okouzlila a že se dnem i nocí obírá pouze myšlenkami na ni.

Ale o to jí přece šlo. Přesně tak to chtěla. Dala si dlouhé týdny načas. Postupovala nesmírně chytře.

A teď ho tedy měla v hrsti.

Ale pořád ještě věc nesměla uspěchat.

„Nevím, zda vám mám věřit, příteli," usmála se. „Vrátím se zítra do Sundownu, abych tam měla pár dní klidu k přemýšlení. Protože vy, i to všechno tady kolem, na mne velice zapůsobilo. Jste ohromně úspěšný muž, Wille. Ano, vedle vás bych byla skutečnou královnou. To by se vskutku mohlo stát. Ale . .."

Nerozhodně se odmlčela.

„Jaké máte'pochyby, Georgie?" zeptal se chvatně.

„Mel jste tady už ne jednu ženu," řekla. „V Sundownu se o tom povídá. Mám strach, že jednoho dne bych i já mohla být jenom jednou z těch mnoha. A já jsem příliš hrdá na to, abych se nechala vyhnat jako potulná kočka, která je na obtíž. Je to, Wille, pro mne příliš nebezpečné vydat se vám se vším všudy na milost a nemilost. Srdce by chtělo, ale rozum mě varuje. – Chápete to?"

„Ne," řekl, „protože vám přísahám, že vás miluji a chci vám položit k nohám všechno, co mám. Chci si vás vzít, rozumíte? Budete tady, jako moje žena, paní nad polovinou mého majetku."

„Popřemýšlím o tom v Sundownu pár dní," zamumlala. „Ale co byste udělal, kdybych od vás napřed chtěla jako záruku celý milión?"

Její náhlá věcná otázka ho trochu šokovala. Opřel se v židli, zvedl opět sklenici a ve světle svíček si prohlížel jiskřivé víno. Jako by v něm hledal pravdu na palčivou otázku, která mu náhle začala vrtat hlavou.

Pak pohlédl na Georgii.

Vydržela ten pohled. Díval se do zelených očí, velkých, trochu šikmo položených zelených očí, jejichž obočí mělo tak nádhernou linku, že Will Hawson dosud ještě nikdy dokonalejší neviděl.

A Georgia měla rusé vlasy.

A...

Zdálo se mu na ní prostě všechno dokonalé. Připadala mu nádherná, skvělá!

Náhle jí řekl – a připadalo mu, jako by byl naprosto zbaven smyslů: „Ten milión bych ti hned složil k nohám, Georgie, jestli se hned staneš mou ženou. Patříme prostě k sobě. Jsme stvořeni jeden pro druhého."

Obrátil se k sluhovi, který čekal stranou a který reagoval na nepatrný pokyn.

„Nechej nás o samotě, Sanchezi," řekl. „Můžeš jít do čeledníku. Dnes už nikoho z vás nebudu potřebovat. Odved všechny pryč."

Sanchez se uklonil a zmizel. Odvedl do čeledníku kuchařku i Číňana, který se v domě staral o pořádek. Sanchez to takhle dělal vždy, když chtěl být šéf sám s krásnou ženou.

Will Hawson si zapálil cigaretu.

„Ano, položím ti všechno k nohám," opakoval. „A zato chci tebe, tebe, Georgie Laneová. Nemyslíš si, že tě sem do tohoto kraje zavedla tvá cesta jen proto, že jsme pro sebe stvořeni?"

Vyprázdnila sklenici.

„Už nejsem hloupá holka," řekla. „Jsem žena. Jistě, Wille, mohla bych tě milovat. Přiznávám dokonce, že mě to stojí jistou námahu, nevydat se ti hned plně. – Ale dnes mě nedostaneš. Nejprve mi slož ten milión k nohám. Tahle jistota, to je moje cena. A jestli tě to šokuje, hned se seberu a jdu pryč. Nech mi připravit mého koně a já odjedu."

Vypadala velice pyšně a chladně. Nikdy by nevěřil, že žena je schopna takhle jednat. Nikdy!

Řekl: „Georgie, jsi tady naprosto v mé moci. Mohl bych..."

„No dobrá!" přerušila ho a vstala.

Stála před ním ve světle svíček. Měla na sobě šaty stejné zelené barvy, jako byly její oči. Pod těmi šaty vytušil její ladné tvary. Všiml si ovšem také, jak zvedla pyšně bradu a jak se mu zadívala zpříma do očí.

Připadala mu nádherná, jako žádná jiná před ní.

A pomyslel si: To by byla královna v mé říši. Tahle žena by s přehledem a hrdě vládla po mém boku. Porodila by jistě krásné a hrdé děti – syny a dcery. A pak by se z Hawsonů stala velká uznávaná rodina – a důležitá pro kraj široko daleko. Ano, tohle je žena, kterou bych chtěl. Na celém světě bych nemohl najít lepší.

Řekla: „Vím, co si teď myslíš, Wille. Tvoje myšlenky je snadné uhádnout. Záleží skutečně jenom na tobě, jestli si tě budu moci vážit, mít tě ráda a být ti věrná, jako dobrá družka. Ale záleží i na tobě, jestli se nedopustíš chyby. Oč ti jde? O družku pro život nebo o krátkou zábavu, která by velice brzy skončila a která by ti nepřinesla nic jiného, než moje opovržení? – Co chceš, Wille? Moje tělo nebo mé srdce. Moje opovržení či lásku ?“

Byl vysoký, urostlý a statný. Kdo se na něj podíval, musel bezděky myslet na černého tóra – na býka ze španělských býčích zápasů. Takovým dojmem působil – podsaditý, mužný, silný, odvážný, rázný, plný sebedůvěry a spoutané síly, která hledá vybití.

Byl to plnokrevný muž.

Zadívala se na něj pevně. A jen ve svém nejskrytějším nitru tajila nenávist. On ji nezaregistroval. Domníval se pouze, že před ním stojí žena, která se jen tak lehce neprovdává, která zná svou cenu.

Ale on byl přesvědčen, že Georgia za tu cenu stojí.

Nemohl tušit, jak velice se mýlí.

Řekl: „Ukážu ti ten milión, Georgie. Pojď, ukážu ti ho.“ Obešel stůl a chtěl ji vzít za ruku.

Ale ona se jen usmála a zavrtěla hlavou.

„Co je mi platný milión, když jsem nebo bych byla i tak tvou zajatkyní? Ten milión nechej dopravit do sanfranciské banky a ulož ho na moje jméno tak, abych s ním mohla volně disponovat. Až potom to bude můj milión.“ Užasle se na ni podíval. „Ty ses zbláznila,“ řekl. „Chceš, abych si tě koupil za milión?“

Podivně se usmála. „Dalo by se to tak chápat,“ přiznala. „Ale snad bych ti pak ten milión jednoho dne mohla vrátit i s úroky – za deset dvacet let. Nebo bych ho rozdělila mezi naše syny a dcery. – Wille Hawsone, k ničemu tě nenutím. Dvořil ses mi. Týdny jsi na mne naléhal, abych tě navštívila tady na ranči. Chtěl jsi mi ukázat svoje království. No dobrá, tak jsi mi ho ukázal. Ale mě tak snadno, jako moje předchůdkyně, nedostaneš. Mám v Sundownu obchod se dvěma spolehlivými prodavači. To mi stačí a nemusím se pouštět do žádného rizika. Takže mám jít - teď hned?“

Zíral na ni a měl nutkání ji vzít do náruče a dokázat jí, jak je tady proti němu bezmocná. Chvíli byl dokonce přesvědčen, že by ho pak milovala, jako všechny ty ženy předtím, které potom byly jako štěnice a zbavit se jich mohl jen s krutou bezohledností.

Ano, měl nutkání ji zkrotit, zatočit s ní, došlápnout si na ni – nebo to nazvěme jakkoliv.

Ale jeho cit mu napovídal, že by pak přišel o drahocenný poklad. A ten ztratit nechtěl. Ale zaskřípal zuby, než řekl: „Než dostanu písemnou kvitanci od banky ze San Franciska, uteče mnoho týdnů. A milión bych musel nechat převézt pod silným dozorem. A když si to tak rozmyslím, vlastně ani nemám jediného člověka, kterému bych mohl milión svěřit. – Georgie, nejde to.“

„Potom je mi líto,“ řekla. „Jdu se převléci. Dej mi, prosím, do deseti minut přichystat koně. Ještě téhle noci se vrátím do Sundownu.“

Rozběsnil se: „To neuděláš!“ řekl hrubě. „Ukážu ti teď, že se mnou si takhle zahrávat nebudeš. – Ale předtím se ještě na ten milión podíváš. Tak.“

Chytil ji za ruku a vyšel s Georgií z haly ven na verandu. Vedl ji doprava, podél veliké verandy, až k rohu domu. Tam byla jeho pracovna, v níž přes den pracoval, podle jeho pokynů, jeden písař, který také vedl účetnictví.

Hawson zavedl Georgii do temné místnosti, když předtím odemkl dveře. Nepustil přitom ani na chvíli Georgiino zápěstí.

Když vešli dovnitř, objal ji. Políbil ji a pokusil se, aby i na ni přeskočilo něco žáru, který ho spaloval.

Ale dala mu pocítit jen na zlomek vteřiny, co by v ní všechno mohl probudit. Pak zase zchladla jako kámen. Ani se nebránila a nepokoušela se vytrhnout mu. Použila mnohem účinnější zbraně. V jeho náručí naprosto ochladla a on si připadal jako blázen, který si vynucuje něco, co právě vynucováním ztrácí svou hodnotu.

Pustil ji a rozkřičel se:-“Jsi tvrdá, Georgie. Dokážeš se perfektně ovládat. A umíš výborně hrát se svými kartami, že?“

„Jistě,“ odpověděla ve tmě místnosti. „Musela jsem se v tomhle světě naučit, že člověk nic nedostane zadarmo. A proto ani já nejsem zadarmo. Všechno má svou cenu. Nikdo tě nenutí, abys ji platil. Můžeš to nechat být. Já chci ještě dnes večer odjet. Nebo máš dojem, že u tebe žebrám?“

„K čertu, to se musí stát zrovna mně!“ zamumlal. Pak ji úplně pustil – i zápěstí, které až dosud svíral.

Přistoupil ke stolu a zapálil lampu.

Pak ukázal k trezoru. Byl to nádherný kus, který by se docela dobře vyjímal i v leckteré menší bance. Ba co víc, tento trezor byl mnohem modernější než většina těch, které banky tady na Západě měly.

Will Hawson řekl: „Ted ti to ukážu. Podívej se na tuhle opancéřovanou skříň. Váží půldruhé tuny. Stálo mě spoustu peněz dovézt ji sem z Východu. Teď ti ukážu svoje poklady, kočičko."

Přistoupil k trezoru, nastavil číselnou kombinaci a zastrčil do druhého zámku klíč, který měl zavěšený na řetízku kolem krku.

Když otvíral mohutné dveře, bylo slyšet zvuk vzduchu, vnikajícího do hermeticky uzavřeného prostoru.

Pak Hawson řekl: „Georgie, přísahám ti, že ti milión z toho všeho patří – milión ve valounech zlata, v zlatých úlomcích a v bankovkách. Proč ti nestačí moje slovo, moje přísaha? Miluji tě víc, než cokoliv jiného na světě. Chci ti obětovat svou říši a získat pro tebe další. Udělal bych pro tebe všechno, Georgie. – Jen už musíš přestat s tím, že se budeš pořád tak ovládat. Chci, aby ses konečně stala ženou, za kterou tě považuji a kterou v tobě sem tam poznávám. Protože ta tvoje krása není chladná. Tvé hlubiny jsou ..."

Zmlkl a otočil se.

Z malé vedlejší místnůstky, z níž vedou postranní dveře do skladů, dílen a stájí a kde bylo pracoviště účetního, vystoupili postupně tři muži.

Mířili revolvery na Willa Hawsona.

Hawson nebyl ozbrojen. Tady, ve svém hlavním sídle, k obraně zbraň nepotřeboval. To si aspoň až dosud myslel.

Možná by se přesto mohl něčeho odvážit – protože v jedné z přihrádek trezoru ležel na dosah kolt, připravený ke střelbě. Will Hawson byl dost odvážný, aby se rychlým pohybem pokusil o protiúder.

Ani trojnásobná přesila jeho protivníků by ho neodradila. Vždycky mu pomohla jeho odvaha. A ve střelbě z revolveru předčil rychlostí kohokoliv.

Jenže muže, kteří se teď objevili, poznal.

Poznával je tak bezpečně, jako by od posledního setkání s nimi neutekly roky, ale pouhé týdny.

A ono poznání ho zasáhlo jako těžká rána. Na chvíli se mu zrychlil tep a v hlavě mu zavířily myšlenky. To všechno bylo tak neočekávané.

Ale rychle se zase vzpamatoval.

Chvíli si dokonce myslel, že Georgia ho přiměla otevřít trezor jen proto, že se spikla s těmi třemi chlapy, kteří ho chtějí dostat.

Ale když se na ni ze strany podíval, spatřil v jejím obličeji zlost a v očích měla zášť a nepřátelství, které mohlo platit jedině těm třem mužům.

To jeho pobouření trochu uklidnilo. Nebyl tedy tak docela bezmocný. Nepřipadal si už podvedený ženou, kterou miluje – ne, po níž přímo touží. Touží, to je ten správný výraz. Chtěl ji mít, jako dosud nic na světě. Znamenala pro něj korunu všech jeho úspěchů.

Ale vtom přišla minulost v postavách těch tří návštěvníků.

Poznal je hned. Ty roky je vůbec nezměnily.

Ben Queny na něj chladně kývl a řekl: „Hanku, zavři dveře na verandu. A ty, Jede, stáhni rolety. Nikdo nemusí vědět, že velký Hawson dostal návštěvu."

Podíval se na Georgii a vážně si ji prohlížel.

Pak řekl: „Madam, je nám líto, že jste se dostala do tak nepříjemné situace. Byli jsme – nešlo tomu zabránit – i svědky vaší debaty s ním. Ten milión, co vám tak svatosvatě sliboval, vám nebude moci dát. Přišli jsme totiž, abychom mu ten milión vzali. Nepatří mu. Nikdy mu nepatřil. A jestli má alespoň trochu rozumu, pak nám ho dá bez kraválu a spokojí se s tím bohatstvím, které si s pomocí toho prvního miliónu za pár let nahrabal. – Měl dobrý start. – S miliónem se to člověku podniká.

Možná, že pro vás brzy nahospodaří další miliónek."

Obrátil se opět k Willu Hawsonovi, na něhož neustále mířil nabitým koltem.

„Tak co, kapitáne, jak ses rozhodl?“ zeptal se suše.

„Jak tomu mám rozumět? Co tím myslíš?“ zeptal se Will Hawson. Najednou se zašklebil. Už se dostal z překvapení a zase si uvědomil, že je tu široko daleko neomezeným vládcem.

Tihle tři chlápkové, co je zná z války, ho sice mají na muškách, ale ...

Řekl: „No, chlapci, to je mi překvapení. Byl to opravdu parádní kousek, že jste se dostali nepozorovaně až ke mně a že jste mě dostali do pasti. Ale jak se chcete dostat odtud ven? To je nemožné. Mám na půl tuctu předáků, kteří jsou každý přinejmenším tak dobří, jako vy. A každý z nich velí ještě dalšímu tuctu tvrdých chlapů. Ti už vás dostanou.“

„Nedostanou nás tak rychle, abychom tě zatím nemohli vyřídit,“ zamumlal Rebel-Jed, který se opřel o stěnu vedle dveří.

Hank Marrow stál vedle dveří do vedlejší místnosti, ze které všichni tři vyšli.

Řekl: „Wille, nezapomeň, že jsi nám dlužen mnohem víc než milión. Na to nezapomeň! Mám chuť ti napřed dát pár pěkných slupek do břicha a namlátit ti tak, že bys plival zuby ... – Nezapomeň, že jsme si přísahali, že tě zabijeme, ty bastarde. Když jsi nás tehdy podfoukl a nechal nás trčet bez vody a koní v Solné poušti v Utahu, měli jsme velmi mizivou šanci na přežití. Tohle není přátelská návštěva, panáčku. Jsme tady proto, abychom si odnesli kořist a abychom ti rozmlátili lebku.“

V hlase Hanka Marrowa zaznívalo stále více divoký vztek. Třásl se na celém těle. Bylo vidět, že se musel ovládat, aby Willa Hawsona nenapadl.

„Pomstu je třeba vychutnat v klidu,“ řekl Rebel-Jed chraptivě a i on byl pln nenávisti a zášti, které Will

Hawson docela jasně pociťoval.

Hluboko v nitru ho přece jen sžíral strach.

Pochopil, že tihle hoši nežertují. Konečné si nebezpečnost celé situace plně uvědomil. Z počátku si ji nedokázal plně představit. Příliš si byl jist svou suverénní mocí v okruhu několika desítek mil kolem. Ještě před malou chvilkou si připadal naprosto neohrožený a zvyklý pouze udílet rozkazy.

Teď byl ovšem v pěkné pasti.

Ani ve snu by ho něco podobného nenapadlo.

Georgia Laneová, která mlčky vyčkávala a jenom se dívala, se náhle zeptala Bena Quenyho: „Co to má znamenat, pane? Jste bandité nebo vám pan Hawson něco dluží? Myslím, že bych o tom měla vědět. Nejste téhož názoru?“

Ben Queny se ušklíbl.

„Trpce byste se v něm zklamala,“ řekl. „Moc by mu nevonělo, kdybychom vám pověděli všechno, madam.“

„Jenže já chci, musím to vědět,“ řekla. „Miluje mne. Daroval mi milión. Musím přece vědět, jestli chci a mohu přijmout jeho lásku i onen milión. – Mluvte, pane!“

Ben Queny zavrtěl svou snědou indiánskou hlavou.

Ale Hank Marrow řekl: „Proč by se to neměla dozvědět? Já vám to povím, madam. – Patřili jsme za války ke Quantrillovým jednotkám. Jednou jsme přepadli zlatý důl, jehož majitel sbíral celý rok všechno vytěžené zlato a dal ho pak Unii – tedy Yankeeům. A to jsme nechtěli dopustit. Přepadli jsme tedy oddíl vojáků Unie, kteří pro zlato jeli. Oblékli jsme si jejich uniformy a jeli do dolu místo nich. Zlato jsme dostali i když jsme nakonec vzbudili podezření a podařilo se nám – ovšem se ztrátami – utéct. Plukovník Quantrill pak vybral jednotku, která měla jet se zlatem do Kalifornie, nakoupit tam pořádné kvantum zbraní a sestavit silný oddíl. Velitelem té

jednotky byl Will Hawson. Tenkrát si ještě říkal Mohawson a vyznal se v Mohavské poušti i v Utahu. Měl v Kalifornii co nejrychleji sestavit a vyzbrojit osvobozeneckou armádu a jednu její silnou jednotku poslat Quantrillovi. Jenže on nás nechal bez vody a bez koní v Solné poušti. Měl poslední hlídku s jedním svým kamarádem a dokonale nás napálili. Mohli jsme za nimi už jenom klít. – Utekl s miliónem ve zlatých valounech. – A ty leží i tady v trezoru. – Už teď chápete, madam?“

Přikývla.

„Ale to zlato vám pořád ještě nepatří,“ řekla. „Patří Unii. Ale protože válka už skončila, patří vlastně majitelům onoho dolu, ne?“

Tázavě se rozhlédla kolem.

Queny, Marrow i Lonesome se zašklebili.

„Je to válečná kořist,“ řekl Queny. „Patřila Unii a během bojů se ztratila. Vzal si ji Hawson a teď si ji vezmeme my.“

Podíval se na Hawsona.

„Ty si samosebou myslíš, že nás nakonec stejně nějak doběhneš,“ řekl. „Jenže to se ti nepovede. Jeden z nás bude pořád s tebou a při sebemenším podezření to do tebe našije. Wille Mohawsone – nebo, pro mě za mě, Hawsone – chci, abys pochopil, že nežertujeme. Kulku sis beztak zasloužil za zradu. Tehdy v té Solné poušti jsme skoro zemřeli. Není vážně problém provrtat ti hlavu kulí: jestli se pokusíš o cokoliv, co se nám nebude zdát nebo co nás uvede do nebezpečí, zemřeš.“

Will Hawson na něj hleděl a v očích Bena Quenye zaregistroval chlad a nesmiřitelnost.

Pohlédl na Hanka Marrowa, jemuž také z očí sálala nenávist. Hank Marrow ho bude nenávidět až do smrti.

Ten by to do mě určitě napral, pomyslel si Will Hawson trpce. A zase pocítil strach.

Nakonec se zadíval na Rebela-Jeda.

Jeho nenávist byla chladná a ovládaná a proto ještě nebezpečnější. Jed Lonesome sevřel rty, chladně se usmál a řekl:

„Máme tě, ty starý gaunere. A nepomůže ti ani stovka tvých chlapů. – To, co bychom mohli dostat od tvých lidí, to od nás napřed dostaneš ty!“

Řekl to tak chladně, že Will Hawson už přestal pochybovat.

Pochopil.

Dokud ho budou mít mezi sebou, nepomůže mu ani armáda.

Tihle tři jsou odhodláni k nejhoršímu.

Zabijí ho a pak svedou poslední boj. Vědí moc dobře, že kdyby jim utekl, čeká je všechny smrt. Byli vyřízeni v každém případě.

Takže bude muset myslet nejprve na tohle.

Willa Hawsona se zmocňovalo rozhořčení.

Stal se králem, měl úspěchy a stále kráčel mílovými kroky vpřed.

Tou nejvyšší cenou za jeho úspěchy se teď měla stát Georgie Laneová. S ní, jako královnou po svém boku, se chtěl jaksi odměnit.

Stal se z něj vlivný, mocný člověk – vládce.

Ale co mu to bylo platné teď?

Teď byl malý a bezmocný jako myška.

To vědomí se ho bolestně dotýkalo.

Hawson si otřel obličej.

Pak otočil hlavu a zadíval se na Georgii. Pochopil, že ho celou tu dobu sledovala. Najednou se zastyděl, že je svědkyní jeho tvrdého pádu.

A ten stud mu vehnal do tváří krev.

Obrátil se ke Quenymu, kterého považoval za vůdce a řekl mu úsečně:

„Tak vynechte slečnu Laneovu ze hry. Nechtě ji odejít. Nemá s naší věcí nic společného.“

Ale Queny zavrtěl hlavou.

„To nejde,“ řekl. „Ty ji miluješ. Proto má taky jistou hodnotu. I kdybys sám kvůli sobě třeba riskoval, kvůli ní si to rozmyslíš. Kromě toho by určitě odjela do Sundownu a varovala šerifa. A šerif by dal uzavřít jediný vchod do města. A my bychom se z téhle pasti nedostali. Zbývalo by nám potom jedině přešplhat se přes hory. – Takže madam tady zůstane.“

Podíval se na Georgii Laneovou.

„Je mi líto,“ řekl. „Nemusíte se ničeho obávat. Bude se s vámi zacházet jako s dámou nebo jako se sestrou, pokud se budete chovat neutrálně. Ale o milión nás nepřipravíte. Je vám to jasné, slečno Laneová?“

Georgia přikývla.

„Já bych tady stejně zůstala,“ řekla. „Willa bych samotného v moci tří pistolníků a banditů nenechala.“

Ben Queny zavrtěl hlavou.

„My se za bandity nepovažujeme,“ řekl. „Naopak, od bandity si bereme tučnou kořist. Protože ten milión ve zlatě jeho dárce původně určil k pomoci Unii ve válce proti Konfederaci a protože ta válka už dávno skončila, neškodíme nikomu. Dárce už nežije. I důl už je dávno vytěžený a zavřený. Informoval jsem se na to, slečno Laneová. Neškodíme nikomu – pouze banditovi. A ten nám toho dluží spoustu. Tam v té Solné poušti jsme málem pochcípali.“

Když se odmlčel, pozorně si ho a další dva muže prohlížela. V jedné chvíli to vypadalo, jako by chtěla něco říci.

Ale neudělala to.

Will Hawson se zeptal suše: „A co bude dál? Co máte dál za lubem?“

Podívali se na něj a jejich pohledy byly tvrdé a nesmlouvavé.

Pak řekl Queny: „Nepočítali jsme s tím, že se tě zmocníme tak brzy. Proto jsme si nechali rezervu. Dva dny a dvě noci zůstaneme spolu. Protože do Sundownu plánujeme návrat až přespříští noc. Město bude pro nás otevřené a volné. Tvůj šerif ti nepomůže a …“

„Aha, takže teď chápu, kde je Jim Halloway. Už jsem si říkal, kde je ten čtvrtý člověk – jako tenkrát. A vy si myslíte, že Jim Halloway dokáže vyřídit takového chlapa jako Bill Spade? No, tedy, to začíná být zajímavé!“

„Jasně,“ přikývl Queny. „A ty taky odešleš pravidelného poštovního holuba a v naší přítomnosti přečteš depeši, kterou ti pošlou po jiném. Wille, neuděláme jedinou chybičku. Na to se spolehni. A pořád mysli na tohle: „Jestli se z jakéhokoliv důvodu dostaneme do nebezpečí, první kulka bude patřit tobě.“

* * *

Jima Hallowaye nepřekvapilo, když mu odpoledne zastoupil, jakoby náhodou, cestu rozložitý mohutný šerif.

Bill Spade vypadal jako vyřezaný z tmavého, tvrdého dřeva. Všechno na něm vypadalo tvrdé a houževnaté.

Tenhle stokilový chlap měl obrovskou fyzickou sílu.

Jeho chladné oči se ale dívaly chytře.

Šerif řekl: „Cizinče, celý den se potloukáte po Sundownu. Všechno si tady okukujete, jako byste chtěl město koupit. Dáváte se do řečí s lidmi a vydáváte se za člověka, který by se chtěl kamarádit s celým světem. Ale o co vám jde doopravdy?“

Jim Halloway, blonďák, vypadající sympaticky, svěže a navíc ještě mnohem mladší než skutečně byl, se na tvrdého šerifa mile usmál.

„Och, pane," řekl, chtěl jsem vás stejně navštívit, abychom se seznámili. Chtěl bych v tomhle městě zůstat. Hned se mi zalíbilo a líbí se mi čím dál tím víc. A klima je vynikající. Hory támhle na západě oddělují město od pouště. Všechno je tady krásné, zelené a kraj je tady úrodný. A přesto je tu i zdravé pouštní podnebí. Poslal mě otec, abych mu nějaké takové místo vyhledal."

Šťastně se na šerifa usmál.

„No fajn," řekl Spade. „Takže jste takové místo našel a co teď?"

„Napíšu otci. Pošle mi peníze, abych tady mohl pro něj a pro nemocnou matku postavit dům – pěkný dům. Můj otec je učenec. A matka je nemocná na plíce. Musí žít zrovna v takovém podnebí, jaké je tady. Vaše město snad nebude nic namítat proti tomu, když sem přijde pár dalších obyvatel, co?"

„Takže váš otec je učenec?" zeptal se šerif rozvážně. „A čím se zabývá?"

„Och, třicet roků už zkoumá indiánské řeči a dialekty a studoval u mnoha kmenů. Teď dostal zakázku od vlády. Má napsat několikasvazkové dílo. To ho finančně zajišťuje. Ale ani v dětství netrpěl chudobou. Jmenuji se Halloway, James Butler Halloway. Doufám, že budeme dobrými přáteli, šerife."

Bill Spade ani nehnul brvou. Nedal na sobě znát, jestli Jima Hallowaye prokoukl nebo zda jeho řečem věří. Nebylo na něm ani poznat, jestli mu Jim Halloway připadá sympatický nebo ne.

Zeptal se: „Jste synem učence, ale nevypadáte na to, pane Hallowayi."

Když se Jim usmál svým milým chlapeckým smíchem, vypadal ještě mladší a bezbrannější.

„To máte pravdu," řekl. „Taky jsem od šestnácti na toulkách. Už jsem vystřídal spoustu zaměstnání – až jsem

se kvůli nemocné matce smířil s otcem, pro kterého jsem byl něco jako černá ovce rodiny. Prostě jsem nechtěl jít na školy a studovat. Nemohl jsem za to, že jsem otce tak zklamal. – Copak syn jazykovědce musí vypadat jinak, než obyčejný mladý muž?“

Šerif se na něj opět podíval.

Najednou se usmál.

„Ne,“ řekl, „já byl taky černá ovce. Můj táta byl… Ach, ale co je komu do toho, čím byl můj táta.“

Odešel. Ale po třech krocích se zarazil a ohlédl se přes rameno na usmívajícího se Jima Hallowaye.

„Amigo, já z tebe dostanu, co jsi zač,“ řekl. „Zatím ti tu povídačku o nemocné mámě a učeném tátovi věřím.“

Pak šel dál.

Jim Halloway se za ním díval. Šerif zmizel ve své kanceláři. V přízemí byla kromě úřadovny ještě místnost s celami, do které vedla tři zamřížovaná okna.

Šerif bydlel v prvním patře.

A na půdě byl holubník. Tam se staral o poštovní holuby mladý šerifův pomocník. Přivazoval jim na nohy lístky se zprávami nebo zase přijaté zprávy nosil šerifovi.

Jim Halloway o tomhle pomocníkovi věděl už mnoho. Jmenuje se Ringo Lassitter, má sotva dvacet, neumí ani číst ani psát a je ohromně rychlý v zacházení se zbraní.

Jim Halloway viděl, jak Ringo Lassitter trénoval za stájí. Je to kluk, který podceňuje nebezpečí. Bude snadné ho doběhnout.

Pro šerifa je Ringo důležitý pomocník – poslušný, zkrocený tygr.

Jim Halloway věděl, že musí vyřídit nejen šerifa Billa Spadeho, ale i jeho mladého tygra Ringa Lassittera.

Tiše si povzdechl, ačkoliv se smál, takže všichni náhodní pozorovatelé museli mít dojem, že debata se šerifem proběhla mile a příjemně.

Pak odešel do blízkého lokálu.

Lokál Sundown patřil jednorukému muži a jeho krásné sestře Josefíně. Brett Carter byl kdysi potulným hráčem. Jeho sestra chodila s ním. Zpívala a tančila po lokálech, ve kterých držel bank, kde si pronajal hrací stůl nebo kde pokoušel štěstí, jako zdánlivě náhodou projíždějící obchodní cestující.

Když přišel o ruku, usadili se v Sundownu a postavili si tenhle lokál.

Josefína sama stála za výčepním pultem.

Opětovala Jimův úsměv. Byla to tmavovláska s modrýma očima a několika drobnými pihami na nose. Dívka s bohatými zkušenostmi. Na tvrdé cestě životem nezůstala ničeho ušetřena. Ale byla z těch, kdo stále doufají a hořkost ze sebe dokážou setřást dříve, než se jí zalknou.

Proto vypadala Jo ještě velice svěží a plná chuti do života a očekávání.

„Kdybych měl dost peněz," řekl Jim Halloway, „nenechal bych tě stát v tomhle lokále za pultem. Ukázal bych ti svět. A vsadím se, že bys strčila do kapsy všechny krásky."

Zase opětovala jeho úsměv, tentokrát ještě jima věj i.

„Lidi jako ty," řekla pak, „dobře poznám, hochu. Všem holkám se snažíte namazat med kolem huby. Řečičkami je oblbnete, až vám nakonec uvěří. A potom je šeredně doběhnete. Před dvěma léty mi jeden takový ukrad všechny moje úspory zpod polštáře. – Jime, miláčku, já se ve vás, lumpech, vyznám. Nevěřím vám, jste kojoti. Jenže vím, že jako ženská jsem ještě velice žádoucí. Proto vím, že tvoje lichocení není vylhané. Ale hlavu mi, holenku, nepopleteŠ."

„A já bych ho mohl vyhnat z města," ozval se ze strany čísi hlas. Teprve teď zahlédli Ringa Lassittera, který vešel

bočním vchodem zpoza schodiště.

Jo Carterová neodpovídala. Ale pohlédla na Ringa tak, že bylo jasné, co si o něm myslí.

Nepromluvil ani Jim Halloway.

Vydržel Ringův pohled.

Ten po chvíli zopakoval: „Jo, já bych ho klidně mohl vyhnat z města. – Slyšel jsi, kamaráde?“

Jim Halloway přikývl.

„Jasně,“ řekl. „Máš přece hvězdu. Ty jsi tady šerifův člověk, ne já. Pro tebe by nebyl problém vyhnat mě z města.“

„Tak nechej Jo na pokoji,“ vyštěkl Ringo. Byl vysoký, blonďák, urostlý a svým způsobem hezký.

Pak se na Jima Hallowaye zašklebil.

„Jsi chytrý, cizinče, moc chytrý.

Odprejskni! Nech mě s Jo o samotě. – Zmiz!“

Jim Halloway přikývl.

Ani si nevyměnil s Josefínou pohled. Odešel beze slova.

Ale pomyslel si: budu ho muset zabít. Tuším to v kostech. Tomuhle tygrovi se dva dny a dvě noci nemůžu vyhýbat.

* * *

O hodinku později odnesl na poštovní stanici dopis, ve kterém vypsal všechno, o čem hovořil se Šerifem.

Věděl, že šerif má ve městě dost vlivu, aby se mu dopis dostal do rukou, aby ho otevřel a přečetl si ho.

Podaří se mu tím Billa Spadeho oklamat?

* * *

Na Hawsonově ranči uběhla noc bez zvláštních

událostí.

Dům Willa Hawsona byl nóbl a pohodlně zařízený. Queny hned na úvod poznamenal:

„Zůstaneme pořád spolu, Wille. Jestli se pokusíš vzdálit, dát svým lidem znamení nebo třeba přivolat pomoc, bude zle. – A vy, slečno Georgie, byste se také neměla dopustit ničeho neuváženého. Říkám vám ještě jednou: Kvůli ženě si nedáme vzít šanci na milión – kvůli ženě rozhodně ne. Ať byste se dopustila čehokoliv, bude to působit jako rozbuška na sudu střelného prachu. Takže se budete muset připravit na to, že následujících osmačtyřicet hodin budete pouze s námi čtyřmi. Na tom nelze nic změnit."

Opět se obrátil k Willu Hawsonovi: „Ty zůstaneš v kanceláři nebo v domě. Pro tvoje lidi jsme tvoji dobří přátelé. – A teď si trochu pospíme. Ale dávejte si pozor, Hawsone, i vy, slečno Georgie.

Jeden z nás bude vždycky bdít a mít kolt připravený k výstřelu."

Po tomto obšírném vysvětlení se už v průběhu noci téměř nehovořilo. Následujícího rána přišel z čeledníku Haw-sonův personál. Poslali Sancheze a Číňana pryč a vpustili jen kuchařku. Ta se hned pustila v kuchyni do přípravy snídaně.

Když všichni seděli u jídla, vešel, cinkajíc ostruhami, první předák. Byl to vysoký, hubený, chladný Tcxasan s ostrýma ostražitýma očima a nazrzlou bradkou.

„Šéfe, je všechno v pořádku?" zeptal se nedbale, ale jeho oči byly neustále ostražité. „To jsou vaši přátelé? Proč nám, šéfe, jejich příjezd ušel?"

„Protože jsme se vsadili," zamíchal se do řeči Ben Queny, než mohl Hawson cokoliv odpovědět. „Hawson kdysi tvrdil, že se k němu nemůžeme dostat nepozorováni. A my jsme se rozhodli dokázat, že to není pravda. – Jsme

staří dobří kamarádi vašeho šéfa, pane. Staří kamarádi z vojny. – Že, Wille?“

Zraky všech se upřely na Hawsona.

„Všechno je v pořádku, Royi,“ řekl Hawson. „Tohle je můj hlavní předák, Roy Cheshiere. – Royi, tohle je Queny, Lonesome a Marrow. Už jsem je delší dobu neviděl a tak si s nimi mám o čem povídat. Na další dva dny převezměte velení v ranči vy, Royi. Já se budu věnovat svým hostům. Takže ...“

Udělal rukou pohyb jako by prosil o porozumění a které mělo vypadat, že je všechno jasné.

Hubený Texasan ledabyle přikývl a obrátil se ke dveřím. Už po prvním kroku se zastavil na verandě, podíval se přes rameno zpátky a zeptal se: „Šéfe, co je s těmi lidmi u řeky Lon? Žádné ztracené kusy dobytka už nenajdou. Mám je poslat k Dračím skalám, aby je chytili tam?“

„Ranči teď velíte vy, Royi,“ odpověděl Hawson klidně.

Vyměřil si se svým hlavním předákem pohled, ale nic, zhola nic nebylo nápadného. Pokud měla ta němá výměna pohledů nějaký hlubší význam, zůstal navenek utajen.

Předák kývnul na muže a lehce se před Georgií dotkl okraje klobouku. Pak zase, za cinkání ostruh, vyšel ven.

Ben Queny najednou řekl: „Wille, pokusil ses nás doběhnout? Na Lonu přece nejsou žádní lidé, kteří by hledali neoznačkované kusy dobytka.“

„Ale jsou. Všechno je v pořádku,“ odpověděl Hawson spěšně. Ale v jeho hlase bylo cítit až příliš velkou ochotu odpovídat.

Náhle vstal Rebel-Jed. Přistoupil ke stěně, na níž visela umně namalovaná mapa celého území ranče a okolních hor. Začal mapu studovat a ostatní mlčky vyčkávali.

Po chvíli Rebel-Jed řekl: „Wille, pojď sem a ukaž mi tu řeku a Dračí skály. Já to nemůžu najít. – Pojď sem a ukaž mi to!“

Will Hawson se ani nehnul.

„To není zakresleno," řekl. „Takové podrobnosti na té mapě nejsou."

Rebel-Jed neřekl nic a jen pohlédl k Hanku Marrowovi. A tenhle Hank Marrow, který seděl u stolu vedle Willa Hawsona, odložil zcela klidně nedopitý šálek kávy a krátkým hákem se rozehnal doleva. Jeho pravačka zasáhla Willa Hawsona do tváře. Hawson, který měl dost velkou váhu, se svalil i se židlí dozadu.

Překulil se s nadávkami na bok. Ale v tom už k němu přistoupil Rebel-Jed a kopl ho mezi žebra. Byl to nelítostný úder. Hawson se s výkřikem vrhl po nohách Rebela-Jeda. Ten ovšem nadskočil a Hawson se převalil pod ním.

Kopl Hawsona ještě jednou. Pak vytáhl kolt a sklonil se dolů. Hlavní revolveru dvakrát udeřil Hawsona do hlavy. Hawson zachroptěl, a na chvíli ztratil vědomí.

„Vy jste divoši," řekla Georgia opovržlivě. „Jste brutální, bezohlední divoši."

„Jasně," řekl Rebel-Jed. „Jsme divocí. A on to věděl. A přesto se pokusil nás doběhnout. Jeho hlavní předák cosi zavětřil a položil tu otázku schválně. Žádná řeka Lon ani Dračí skály na území ranče nejsou. Ale Hawson předstíral, jako by to všechno bylo normální, takže tím potvrdil Cheshierovo podezření. – Hawsona jsme přece varovali, ne ? Mluvili jsme až do úmoru, abychom mu vysvětlili, že si zahrává se životem. Už prohrál. Protože jeho předák nám teď bude házet klacky pod nohy. A to si musí Hawson odskákat."

Po těch slovech Rebel-Jed zase kopl. „Přestaň s tím už!" řekl Ben Queny chladně. Jed Lonesome na něj vycenil zuby.

A Marrow řekl: „Pěkně s ním zatočíme. Ještě než nás pošlou k čertu, užije si Hawson za to, že dal svému

předákovi znamení.“

Georgia už neřekla nic.

Přinesla vodu a namočila do ní šátek a omyla a ochladila Hawsonovi krvácející hlavu.

Hawson se brzy probral. Sténal, otevřel oči a spatřil nad sebou Georgii.

Okamžitě si na všechno vzpomněl.

„Zabijí mě, Georgie,“ řekl. „Ale jedním jsem si jist. Můj předák je dostane. Roy Cheshiere a šerif v Sundownu se spojí a tuhle čeládku budou pronásledovat, třeba až na kraj světa. S tím miliónem ve zlatě se daleko nedostanou. Dostali mě, ale i oni budou brzo vyřízeni. – Georgie, přeji ti, aby ses z toho všeho dostala se zdravou kůží. Přeji ti to skutečně z celého srdce.“

Pak se odmlčel.

Podala mu mokrý šátek, aby si mohl ochladit rány a pak se zase posadila na své místo.

Sedli si i Queny a Marrow.

Rebel-Jed stál v otevřených dveřích a díval se do dvora ranče.

„Cheshiere sice s pár jezdci cválá pryč,“ řekl po chvíli přes rameno, „ale to nás chce určitě jenom oklamat. Jistě se po příchodu tmy vrátí, až si bude myslet, že všichni spíme. Myslím, že nás potom bude chtít zlikvidovat.“

Obrátil se a vešel zpátky do haly.

„Co budeme dělat, Queny?“

„Vyrazíme už odpoledne,“ řekl Ben Queny. „Stejně jsme to tak měli v plánu. Protože dnes začíná třetí noc. Tu první jsme dorazili do Sundownu a šli k našemu příteli. Druhou jsme strávili tady. A třetí zmizíme. Snad už nám Jim zjednal volný průchod městem. Dorazíme tam o půlnoci – s naším milým Willem Hawsonem v závěsu.“

Pevně se na Willa Hawsona zadíval.

„Řekneme lidem tady, že si vyjedeme na delší

projížďku," poznamenal. „Budeš jim tvrdit, že se vydáš na ten výlet s námi. Dostaneme prvotřídní koně a dvě zvířata na odnesení toho miliónového nákladu. A ty budeš pořád uprostřed, mezi námi, rozumíš? Budeme stále u tebe. Kdyby ses pokusil vzdálit, budeme to považovat za pokus o útěk a budem střílet. Když se k nám někdo přiblíží na víc než na tři kroky, bude to pro nás útok. Takže si dej bacha. Postarej se o to, aby se k nám nikdo nepřibližoval a abys byl pořád s námi. Víme moc dobře, že bys z nás nejraději nechal stáhnout kůži. Takže si nemysli, že budeme váhat."

Will Hawson si tiskl mokrý šátek na krvavé otoky na hlavě, které mu způsobil hlavní revolveru Rebel-Jed.

Ale přikývl, odkašlal si a posléze řekl: „Pochopil jsem. Jste pořád stejní, jako byste byli ve válce. Jste šíleně odvážní a všechno sázíte na jedinou kartu. Myslíte si, že se prosadíte svou odvahou a že jsem dost chytrý na to, aby mi došlo, že mě můžete zlikvidovat dřív, než moji lidé vás. No tak fajn, podrobím se."

Odpoledne vyšli z haly na verandu. Will Hawson zavolal na jednoho ze svých pacholků od koní. Chlapík přiběhl a dostal příkaz, aby přivedl pět prvotřídních osedlaných koní a dvě zvířata pro náklad před dům a aby mu pomohli i ostatní, aby všechno proběhlo co nejrychleji.

Když muž odběhl ke stájím, odešli zase – Will Hawson uprostřed jejich zdánlivě nenucené skupinky – zpět do pracovny.

Tam ještě pracoval písař.

„Frede, máte padla," řekl Hawson stroze.

„Ano, pane," odpověděl muž a poslechl. Vypadal neduživě, ale pohled měl bystrý. Byl to menší, shrbený chlapík nemocného vzhledu a neurčitého věku.

Ale z jeho chytrých očí vyzařovala inteligence.

„Můžu pro vás něco udělat, pane?" zeptal se ode dveří.

Ale Hank Marrow zabručel: „Můžeš vypadnout, to je

všechno. Nebo ti mám pomoct?“

Vtom vrhl písař ještě jeden letmý pohled na svého šéfa a spěchal pryč.

Hank Marrow se podíval kolem sebe i na Hawsona a Georgii. Pronesl ke všem: „Nic si nepředstírejme. Na ranči už se o všem ví. Už jim došlo, že Hawson a tahle dáma jsou našimi zajatci, takříkajíc naše rukojmí. Vědí moc dobře, že všechny najednou nás nemůžou odprásknout. To by si totiž aspoň jeden z nás našel zlomek vteřiny času a poslal by Mohawsona k čertu. Předák Roy Cheshiere to uhádl a svojí lstivou otázkou si to ještě potvrdil. Vsadím se, že teď někde se svými lidmi číhá v úkrytu a čeká na svoji šanci. – Neměli bychom už nosit kolty v pouzdrech.“

Když zmlkl, Ben Queny a Rebel-Jed Lonesome přikývli.

Hned také revolvery vytáhli. Hank Marrow navíc odešel do kouta ke skříni se zbraněmi a vytáhl odtamtud brokovnici s krátkou hlavní. V jednom ze šuplíků našel patrony, nabil pušku a nastrkal si ještě pár patron do kapes.

„Tím z tebe udělám řešeto i kdyby mě odněkud z úkrytu trefili,“ řekl Hawsonovi. „ Přísahám ti, že se z toho nedostaneš.“

Hawson se nepřátelsky usmál.

„Slečnu Laneovou byste ale mohli pustit,“ řekl. „Když teď chcete odjet se mnou, mohli byste snad .. .“

„Chci sama zůstat,“ přerušila ho Georgie Laneová tvrdým tónem. „Já jim tě jen tak nenechám,“ dodala.

Ben Queny se zamyslel. Díval se na ni zvlášť pozorně.

Pak přikývl a řekl. „No fajn, tak pojďte s námi. Pomozte mi sbalit ten poklad. Naložíme ho na dvě zvířata a naplníme všechny kapsy u sedel. – Naštěstí jsou sice ty zlaté valouny těžké, ale ne příliš objemné.“

Pohlédl na Rebela-Jeda.

„Jakmile budou koně přede dveřmi, ať nám pacholek přinese dovnitř všechny brašny od sedel. Ať taky obstarají

dvě silné potérované plachty, co se do nich normálně balí náklady. Budeme si muset dát práci a náklad dobře rozdělit. Ale víc než dvě zvířata pro náklad si nebudeme moci vzít. Příliš by nás zdržovala. – Zlato je těžké. Vezmeme si co nejvíc papírových peněz a teprve až zbytek ve zlatě. – Celkem milión ...“

„A úroky za pět let,“ vyštěkl Hank Marrow.

„Ne,“ odpověděl Ben Queny. „Víc rozhodně ne. Bude stačit, když si vezmeme tehdejší Hawsonovu kořist. To naprosto stačí.“

Odešel do vedlejší místnosti, ve které byl trezor. Protože si klíč od Hawsona vzal a nastavil novou číselnou kombinaci, otevřel trezor docela snadno.

Georgia stála vedle něj a pozorně ho sledovala.

„Proč to děláte, Bene Queny?“ zeptala se najednou docela tiše. „Proč zloději kradete lup a stáváte se tak sám zlodějem?“

Zrovna se chystal spočítat papírové peníze v trezoru.

Zadíval se na ni. Od první chvíle se mu zalíbila a jen se divil, že přišla na ranč k takovému chlapovi, jako je Will Hawson. Pořád mu vrtalo hlavou, že se chtěla prodat nebo vyměnit za milión.

Chtělo se mu ji litovat nebo opovrhovat jí, ale cosi mu v tom bránilo. Instinkt mu napovídal, že za tím určitě něco vězí. Tušil, že je tady jakési tajemství. Nevěřil totiž, že by se tahle žena muži Hawsonova typu dovedla prodat, ačkoliv spousta žen by toho za milión byla určitě schopna. Jenže tahle k nim nepatří.

Řekl: „Nepřipadám si jako zloděj. Myslím, že už jsme vám to jednou vysvětlili, Georgie. Tohle je válečná kořist, kterou ukradl zběh. Válka skončila. Jestli má na ty peníze někdo právo, tak jsme to my. Ten vlastenecký majitel dolu, který zlato poskytl, aby tím posílil bojovou sílu Unie, aby byl Jih rychleji poražen a dříve se skončilo s válkou –

tak ten člověk už nežije Je mrtev a jeho dědicové jsou rovněž mrtví nebo nezvěstní. Pokud už za každou cenu chcete někým opovrhovat, pak je vhodným objektem Will Hawson. Nebo byste se mu pořád ještě chtěla prodat za milión – i teď, když víte, odkud a jak ke svému bohatství přišel?“

„Jste drzý,“ řekla a začala mu pomáhat.

Chvíli pracovali mlčky.

Za chvíli přinesl Rebel-Jed pár brašen od sedel a dvě velké potérované plachty.

Trvalo chvíli, než bylo všechno důkladně zabaleno. Georgia mu celou dobu mlčky pomáhala. Občas otevřenými dveřmi vešli nebo nakoukli Rebel-Jed Lonesome nebo Hank Marrow.

Když byl Ben Queny hotov, byla v pancéřovém trezoru pořád ještě spousta hotových peněz. Byly to ovšem dolarové mince, které nebyly lehčí než masivní zlato. Zůstalo také ještě několik valounů.

„A vy mu to opravdu chcete nechat a nevezmete i to?“ zeptala se náhle Georgia.

Ben Queny zavřel dveře.

„Nejsme zloději,“ zamumlal. „Chceme jen svůj podíl.“

Podíval se na ni zpříma.

„Vy přece taky chcete milión,“ řekl. „Svým způsobem jste taky po tomhle pokladu toužila. Dokonce jste byla ochotna dát za něj sebe ... Když tak nad tím uvažuji, je ten náš způsob – prostě mu peníze vzít – jaksi čestnější, ne?“

V tom k němu přistoupila a dala mu facku. Rozehnala se vší silou, jednou, dvakrát.

Nebránil se.

Ale řekl: „Georgie, jestli to uděláte ještě jednou, oplatím vám to. Nechtěl jsem vás urazit, jen pojmenovat věci pravým jménem. Hawson vás chtěl mít celou. A cena za to byl ten milión. Teď už ten milión v hotovosti nemá – sotva

nějakých sto tisíc ve zlatě a mincích. Ale má dobytek, pole, plantáže. Kdybychom ho nechali naživu, možná by na vás nechal přepsat část svého majetku nebo nějaký výnosný důl – nebo ho nechejte rok dva zase šetřit, dokud nebude mít zase milión pohromadě. Možná, že je dost velký blázen na to, aby to udělal. Vzpomínám si, že jsem jako malý kluk šetřil půl roku, abych si v obchodě mohl koupit turecký med."

„Jste sprosťák," řekla hořce.

Ale on se jen usmál a vzal dvě brašny. Byly náramně těžké. Vešel opět do hlavní místnosti úřadovny ranče a kývl na muže.

„Můžete nakládat," řekl. „Hanku, ty zůstaneš u Hawsona. Kdyby na nás venku začali střílet, složíš ho."

„Za dva dny ho stejně zastřelím," sliboval Hank Marrow a namířil brokovnici na Hawsona.

Will Hawson seděl bez hnutí. Působil klidně, téměř lhostejně. Všechno, co si myslel a cítil, bylo navenek pečlivě skryto. Teď se ještě více podobal černému býkovi, který se skloněnými rohy čeká na útok, aby pak sám vyrazil a uvolnil hotovou explozi síly.

Ben s brašnami vyšel ven.

Zůstal stát na verandě a rozhlížel se pozorně kolem.

Tu a tam postávali chlapi a dívali se sem, pozorovali. Stáli u ohrad s koňmi, před dílnami, stájí i noclehárnou.

Ale pouze sledovali. Většina z nich byli pomocní dělníci.

Ben Queny si pomyslel: Roy Cheshiere všechny svoje pistolníky stáhl. Myslí si, že nás oblafne. Určitě něco vykoumal. A budeme mít volný vstup do města? Projedeme? Jestli Roy Cheshiere poslal do Sundownu zprávu, která tam zalarmovala šerifa, tak Jim Halloway moc velké šance nemá. Bili Spade je varován a bude se umět zařídit. Tyto myšlenky se táhly Benu Quenymu hlavou, zatímco přivazoval brašny k sedlu svého koně. Kromě

jeho živé váhy ponese zvíře ještě tíhu těchto dvou brašen. Jenže více zvířat jen pro náklad si dovolit nemohou. Musí mít ruce, pokud možno, volné na Hawsona.

Přes rameno prohodil Ben Queny dozadu: „Jede, můžeš jít!“

Rebel-Jed vyšel hned ven. Přivázal své napěchované brašny a pak se klidně rozhlížel kolem sebe.

„To je jako klid před bouří,“ řekl. „Bene, takhle vypadá dusno před prvními kapkami slejváku. Už o nás vědí a došlo jim, co chceme. Cítím to. Kdyby si aspoň trošku byli jisti, že z toho jejich šéf vyvázne v pořádku, už bychom dávno leželi na zemi – každý provrtaný nejednou kulkou. – Člověče, bylo jednoduché se do téhle jámy lvové dostat. Ale ven …“

Najednou se otočil a vešel do úřadovny. Za chvíli vyšel s brašnami Hanka Marrowa a připevnil je k sedlu jeho koně.

Ben Queny si pozorně prohlédl koně. Připravili jim dobrá, houževnatá a silná zvířata. Věděli až moc dobře, že Will Hawson poručil přichystat koně pro své věznitele.

Ben Queny a Rebel-Jed Lonesome opět vešli dovnitř, aby vzali ještě dva balíky nákladu. Oni sami měli ve dvou co dělat, aby těžkou bednu, zabalenou do térové plachty, unesli. Zvířata pro náklad byla výborná. Byly to dvě muly, jaké používají nákladní karavany nebo i armáda k přepravě beden s municí.

Tenhle těžký náklad byl na hranici toho, co mohly unést.

Ben Queny zavolal otevřenými dveřmi: „Hanku, přiveď ho ven! Veď ho před puškou!“

Nemuseli dlouho čekat. Will Hawson vyšel a bylo na něm vidět, jak se cítí nesvůj a jak ho sžírá stud.

Jeho, vládce zdejšího kraje, který často dával povely jen hnutím malíčku, jeho tady teď vyvádějí ven jako nějaký

dobytek na udidle.

Will Hawson si připadal, jako by se zřítil ze závratné výšky do prachu malých, utlačovaných a ponižovaných lidí.

Bylo slyšet jak skřípá zuby, ale on sám si to neuvědomoval.

Na čele se mu perlily krůpěje potu.

Ale podvolil se, protože Hank Marrow za ním důrazně zasyčel.

„No tak! Vyber si mezi rychlou smrtí a nejistým odkladem, který ti dopřejeme jenom proto, že jsi pro nás jediná pojistka života. – Tak si vyber!“

A on si vybral.

Protože chtěl žít a doufal v šanci. Nechtěl vyvolat násilí, kterému by jistě padl za oběť jako první.

Hank Marrow, který bude od nynějška pořád za jeho zády i s tou zatracenou brokovnicí, by byl jistě i po zásahu do hlavy schopen ještě vystřelit.

Hawson nasedl.

V sedle se obrátil k Georgii.

„Je mi to líto,“ řekl. „A kdyby tě nakonec přece jen nechali jít, tak běž a nezůstávej mi nablízku.“

Neodpověděla nic.

V jejím pohledu bylo něco, co nedokázal vysvětlit.

Pomalu projížděli po rozlehlém nádvoří ranče.

Slunce už se sklánělo k západu.

Jejich odjezd sledovaly dva tucty párů očí, ale většinou to byli bezvýznamní nádeníci, kteří v ranči dělali podřadné práce.

Po jezdcích a honácích nebylo na ranči ani stopy.

A přitom měl Hawsonův ranč spoustu nebezpečných pistolníků.

Ben Queny pocítil na chvíli chuť rezignovat.

Všechno to už dávno neběží tak, jak si to představoval.

Otázka hlavního předáka na řeku Lon a na Dračí skály, které vůbec neexistovaly, vnesla do hry jasno.

Ben Queny zavrtěl hlavou, když si pomyslel, že se domnívali, že budou moci Willa Hawsona unést přímo z jeho rezidence a vzít si jeho zlato, aniž by vzbudili rozruch.

To bylo bláznovství, a nemohlo se to podařit. To muselo vyjít najevo.

Roy Cheshiere to poznal velice rychle a položil otázku, na kterou by Will Hawson reagoval docela jinak, kdyby návštěvníci byli skutečně jeho starými známými.

Jak se jenom teď z téhle pasti dostat?

Ben Queny měl ještě v rukávě pár trumfů, o nichž nikdo nevěděl. Vždyť už před několika týdny byl v Sundownu u Pabla Gonzalese a zajistil si jeho pomoc.

Jenže teď musí nejdřív všichni odjet z tohoto obrovského údolí a dostat se za Sundown. . Teď záleží jen na tom.

A proč by se to vlastně nemělo podařit?

Mají Willa Hawsona jako rukojmí. A i kdyby ho už neměli, určitě by byl ochoten dát i za Georgii Laneovou ten milión. Jistě by to udělal.

Takovými myšlenkami se obíral Ben Queny.

* * *

Během dne se Jim Halloway probudil ze spánku a hned si vzpomněl na podivný souboj, který svedl se šerifem. Šerif si ho vzal do parády a chtěl mu whiskou rozvázat jazyk.

Vzpomněl si, jak byl malátný a jak předstíral opilost. To se povedlo. Šerif mu kladl otázky, a tak „prozradil“, že jeho otec není vůbec vědec, ale jinak svou přítomnost v Sundownu vysvětlil logicky a věrohodně. Tvrdil totiž – opilecky blekotaje, že jeho otec se jako ředitel banky

dopustil podvodu a je na útěku a hledá si tady útočiště.

Se zadostiučiněním si vzpomněl na to, jak se mu podařilo šerifa oklamat.

Hlava ho strašně bolela. Celé tělo měl jakoby rozlámané. Bolela ho žebra. Vzpomněl si také, že ho Ringo Lassitter strhl ze sedla. Musel spadnout na zem a přitom se bolestivě uhodit. A to všechno jen proto, aby jeho předstíraná opilost vypadala věrohodně. Věděl, že Ringo Lassitter ho pozorně sledoval. – Tenhle pomocník šerifa byl nebezpečný – možná ještě nebezpečnější než sám šerif.

Jim Halloway se pomalu posadil. Byl v jakémsi neznámém pokoji.

Byl to pokoj ženy, to mu bylo okamžitě jasné, ačkoliv hlava se mu chtěla rozskočit bolestí a zrak jako by mu zahaloval tmavý závoj.

Pomyslel si: Takže jsem opravdu z opilosti padl do bezvědomí, když mě šerif a jeho pomocník nechali ležet. Někdo mě nechal odnést nebo sám odnesl do tohohle pokoje.

Když se v myšlenkách dostal až tak daleko, vzpomněl si na Josefínu Carterovou, sestru majitele lokálu.

Za chvíli zaslechl její hlas.

„No tak co, příteli ? Jak se máš ? Dal by sis silnou kávu nebo chceš na odvyknutí whisky?“

Josefína stála ve dveřích, které zřejmě vedly do její ložnice. On sám ležel na široké kožené pohovce, na kterou ho položili oblečeného. Jenom holínky mu zuli.

„Proč jsem tady?“ zeptal se.

„Tenhle gauč byl nejblíž,“ odpověděla. „Kromě toho jsem ti chtěla položit pár otázek. – Zeptala jsem se tě jen o půl hodiny později než šerif.“

Lehce sebou trhl.

„A co ses ptala? A co jsem odpovídal?“

Přistoupila k němu, posadila se, zvedla ruku a přejela mu dlaní po světlých vlnitých vlasech.

„Jste blázni," řekla. „To, cos mi v opilosti navykládal, se mi zdálo ze začátku nemožné. Ale asi máte dost odvahy, abyste se do něčeho takového pustili. Měls štěstí, že když se tě vyptával zpočátku šerif, ještě ses ovládal. Hrál jsi svou roli výborně. Podařilo se ti Billa Spadeho oklamat. Kdyby počkal chvilku déle, slyšel by asi všechno jinak – tak jako já. Jime, jak jste si mohli myslet, že je možné vzít Willu Hawsonovi tolik peněz a utéct s nimi? To je nemožné! Jste už teď prakticky po smrti. Ty taky! – A tebe je mi líto, protože ses mi zalíbil. Hned od počátku ses mi zamlouval – už když jsi vešel do salónu a objednal sis whisky. Jime, jestli máš aspoň trochu rozumu, tak do půl hodinky nasedneš na koně a odjedeš pryč. Jestli chceš, pojedu s tebou. Opustím bratra a pojedu kus cesty s tebou, než zjistíme, jestli bychom spolu mohli zůstat napořád nebo jestli to všechno je jenom omyl. – Chceš?"

Podíval se na ni. Hlava mu pořád ještě třeštila.

Ale pochopil, že Josefína všechno ví a že má o něj strach. Chtěla ho zachránit – jenom jeho.

Usmál se – trochu křečovitě, ale sebevědomě a s přesvědčením o konečném vítězství.

„Andílku," řekl, „děkuji ti. Ale nechci, abys opustila svůj lokál a bratra jenom proto, aby ses někde potloukala s takovým tulákem, jako jsem já. Ne, chci ti něco nabídnout. – A svoje kamarády nemůžu nechat v bryndě. To musíš pochopit. Nemůžu je zradit. Počítají s mou pomocí. Spoléhají na mě. Nikdy jsme sice nebyli přátelé, ale spolehnout na sebe jsme se mohli vždycky. V Solné poušti v Utahu jsme se dělili o poslední kapky vody. – Ne, musím tady splnit svoji úlohu. Ale až to skončí, andílku, tak za mnou přijdeš do Kansas City. A z Kansas City se dáme ..."

„Nikdy se tam nedostaneš," přerušila ho. „Zemřeš i se

svými kamarády někde na cestě mezi Sundownem a Kansas City. A já už potom nebudu za tebou brečet. Jenom si nahlas řeknu, žes byl blázen, který chtěl snést měsíc z nebe.“

„Dokážeme to,“ řekl vzdorovitě. „A potom ti ukážu svět.“

Soucitně se na něj zadívala.

„Ano, dokážeš to,“ zamumlala. „A já přijedu za tebou do Kansas City, můj milý. – Spokojen?“

„Ano,“ zatvářil se odvážně. „Jenom mi věř.“

* * *

Odpoledne už zase seděl v lokále.

Vykoupal se, oholil, dobře najedl a zkontroloval svého koně. Vyměnil pár vlídných slov s několika lidmi a aniž by se nějak vnucoval, jeho úsměvná povaha způsobila, že si ho oblíbili.

Byl člověkem, který snadno získával přátele.

Seděl v nejodlehlejším koutě, v tom rohu místnosti, kde byl i kulečníkový stůl.

Před ním stály tři láhve – jedna s whisky, jedna s ginem a jedna s mexickou tequilou. Ale nepil.

Aby si ukrátil čas, vykládal si pasiáns.

Brett Carter, několik hostů a Josefína, která se na chvíli ukázala za barem, ho nenápadně pozorovali.

Sedlář, který si sem zašel na pivo, ještě před odchodem do své dílny řekl svým druhům u stolu: „Ten asi čeká, že to Billu Spadoví oplatí kvůli včerejšku. Ale já nevěřím, že si s ním Bili zase dá jenom proto, aby ho opil pod obraz.“

Po těch slovech vyšel sedlář ven.

Hosté přikývli stejně jako Brett Carter.

Občas se kdosi z hostí zvedl, opustil salón a jiní zase přicházeli. Venku bylo příšerné vedro. Město tížilo únavné

dusno. Všichni měli chuť na studené pivo.

Bylo jasné, že Bili Spade se velice rychle dozví, že cizinec na něj čeká v hospodě u plných lahví.

Jestlipak Bili Spade přijde? ptal se Jim Halloway stále naléhavěji, zatímco kladl na stůl jednu kartu vedle druhé. Všechny vycházely báječně a Jim to pokládal za dobré znamení.

Pomyslel na své druhy a ptal se v duchu, jestli se všechno podařilo nebo jestli jsou už mrtví.

Slíbil, že jim této noci umožní průjezd městem. Věděl, že to může ztroskotat na spoustě věcí.

Ale protože patřil k odvážným lidem, byl si vědom všeho rizika a věřil ve štěstí, které přece přeje odvážlivcům, co vsadí všechno na jedinou kartu.

Konečně vešel šerif do salónu.

Bili Spade si koupil doutník a zapálil si. Pak přistoupil ke stolu v koutě.

„Člověče, to je bláznovství," řekl. „Myslíš, že se můžu opíjet každý večer ? Říkám ti rovnou, že revanš se nekoná, pane zlatokope. Přiznávám, že jsem té opil, abych ti trochu rozvázal jazyk. Děti a opilci přece říkají pravdu. Takže už vím, co jsi zač a na tvého tátu si posvítím. Možná – jestli pustí dost peněz – mu tady poskytnu azyl. Pod mou ochranou by se mohl cítit v bezpečí. To všechno by se dalo zařídit. – Ale revanš po mně nechtěj. To si vyžeň z hlavy."

Jim Halloway se usmál svým nejzářivějším úsměvem. Ten ho udělal ještě o pět šest let mladším. Vypadal jako bezbranný hodný chlapec. Řekli byste spíš, že umí zpívat při kytaře milostné romance, než střílet na lidi z revolveru.

Pověděl: „Posad se ke mně, starý brachu. Minulou noc jsme se přece hodně skamarádili, ne. Zahrajeme si kulečník a šachy a vypijem tolik kořalky, co všichni honáci

v Dodge City. Posaď se na chvíli i s tím cigárem sem ke mně, Bille.“

Bili Spade trochu zaváhal.

Ale pak si přitáhl židli, posadil se a pozoroval Jima Hallowaye.

„Neukecáš mě, abych vypil jediný hlt,“ řekl a potáhl z doutníku.

Jim Halloway se pořád ještě usmíval.

Jeho úsměv už ovšem vypadal jinak, ne už tak zářivě a mile. Bill Spade se nahnul, aby se podíval Jimu Hallowayovi pozorněji do očí. Po chviličce pochopil, proč se úsměv jeho protějšku tolik změnil.

V očích Jima Hallowaye bylo možné rozeznat tvrdost a chladnou odhodlanost. Úsměv ztvrdl a postrádal jakoukoliv přívětivost. Byla to ledová výzva. Jim Halloway už vůbec nevypadal jako roztomilý chlapeček.

Jeho obličej nabyl tvrdých rysů. Chřípí se mu chvělo a kolem úst naskočily vrásky.

„Pod stolem jsem na tebe namířil svůj kolt, Bille,“ řekl. „A jestli uděláš něco, co se mi nelíbí, naperu ti do břicha pár kulek. Mysli na to, že pod stolem ti mířím pistolí rovnou do břicha. Ani na chviličku na to nezapomínej.“

Bili Spade byl tvrdý chlap, který už s chladnokrevností přestál leckterou nebezpečnou situaci.

I teď zůstal ledově klidný, jen trochu zabafal z cigára a ruce na stole se mu ani nepohnuly. „Tak jednoduché to, Jimmy, není,“ řekl. „Dostal jsi mě. Ale zapomněl jsi na mého tygra Ringa. Nebo ho podceňuješ. Ringo tě zabije.

Ve střelbě z koltu se Ringovi nikdo nevyrovná.“

„Možná – ale možná taky ne,“ zašklebil se Jim Halloway. „Všechno vždycky vyřizuju popořádku. Nejprve jsi na řadě ty, protože ty jsi chytrý. Ringo je hlupák, řídí se jenom svým instinktem, jako vlk. S ním už si nějak poradím. – Napij se, Bille Spade! Vypij tu flašku až do

dna. Máš na to hodinu. Nechci tě zabít. Můžeš se jít vždycky trochu nalokat vzduchu. Ale pokaždé, když kývnu, vezmeš jednu z těch lahví a dáš si hlt.“

„A když to neudělám?“

„Tak tě budu muset zabít,“ zamumlal Jim Halloway. „Potom nebudu mít jinou možnost. – U Willa Hawsona na ranči jsou tři moji kamarádi. Mají ho teď v parádě a jsou zrovna na cestě zpátky. – Možná dostaneš brzy pokyn, abys zasáhl. Ale ty nebudeš moct zasáhnout. Pěkně tady budeš sedět se mnou a ožereš se.“ Já ovšem musím za každou cenu umožnit svým druhům volný průjezd městem. To je jediný způsob, jak se dostat z té vaší zdejší pasti. Takže si teď můžeš vybrat mezi smrtí a těžkou opilostí. Pochopil jsi všechno ?“

Bili Spade se zamyslel.

Pak se zeptal: „To jsi tedy včera večer nebyl vůbec tak opilý, že jsi mi na moje otázky neříkal pravdu ?“

„Ne,“ zašklebil se Jim Halloway. „Snesu přinejmenším tolik, co ty, sta-rouši. Věděl jsem velice dobře, oč běží.“

Bili Spade zamyšleně popotahoval z doutníku a seděl bez pohnutí.

Oči měl přivřené.

„Napij se, brácho,“ řekl mu Jim Halloway. „A neunavuj mě tím, že jsi šerif a že porušuju zákon. Protože šerifem tě udělal Will Hawson a ne guvernér – tedy šerif státu. A ani tě nezvolili občané. Jsi jenom prodloužená ruka svého šéfa, který tě sem dosadil a šerifskou hvězdu ti připíchl, protože je tady suverénním vládcem. – Jestli se do tří nenapiješ, střelím tě do břicha.“

„Nestřelíš, Jimmy. Nejsi z těch, kteří by člověka zastřelili bez toho, aby mu dali šanci.“

Bill Spade to zkoušel.

Ale pak uviděl, jak se Jim Halloway zase ušklíbl a v jeho očích spatřil odhodlanost k čemukoliv. Najednou

pochopil, že tenhle chlapík, kterého podceňoval, je skutečně schopen vystřelit.

Sáhl po láhvi, otevřel ji a třikrát si lokl.

Pak se zeptal: „Oč vlastně jde? Co jste si potřebovali s Willem Hawsonem vyřídit ?“

„Ukradl nám před pár lety milión ve zlatě. A my jsme si teď pro ten milión přišli.“ Jim Halloway to řekl tak věcně, že mu zpočátku Bili Spade nevěřil. Na chvíli ho napadlo, že ten moodroký blonďatý hezoun se snad zbláznil.

Ale brzy tu myšlenku zapudil.

Jim Halloway opět kývl. „Napij se zas,“ řekl. „Vždycky, když kývnu, napiješ se.“

Bill Spade poslechl. Ještě neměl obavy, že by se opil, protože se dobře najedl. Mohl by vypít půl láhve na jeden zátah a přesto by se ovládal.

Podíval se přes rameno.

K výčepu to bylo jistě dvacet kroků. Brett Carter, který tam stál, netušil, co se tady v položeru děje. Brzy budou rozsvíceny lampy. Ovšem ani pak tady v koutě nebude pořádné světlo.

Pár hostů se opíralo o pult nebo sedělo u stolu poblíž výčepu. Muži nejprve šerifa a cizince sledovali, ale když se Bill Spade posadil k Jimu Hallowayovi, jejich zájem opadl. Vypadalo to, jako by cizinec a šerif chtěli chvíli posedět a přitom začali postupně vyprazdňovat láhve. Všechno vypadalo normálně. I kdyby se oba pokusili navzájem se opít pod obraz, jako včera večer, potrvá to určitě ještě pár hodin. Protože si zřejmě mají o čem povídat.

To všechno bylo Billu Spademu jasné.

Tiše si vzdychl a opět se obrátil k Jimu Hallowayovi.

„Máš mě opravdu v pasti,“ řekl. „Ale jste blázni. Milión Willu Hawsonovi ukrást nedokážete. I kdybyste zabili jeho, je tu ještě hlavní předák Roy Cheshiere. Ten vás s miliónem pláchnout nenechá. Bude vás pronásledovat s

tuctem svých nejlepších lidí až třeba na kraj světa. Už jenom pro ten milión. To nedopadne dobře.“

Jim Halloway se jen ušklíbl. „Napij se zase trochu, brácho,“ řekl. Bili Spade zaváhal. Ale pak zaslechl, jak pod deskou stolu cvakl kohoutek koltu.

„Tebe oddělá Ringo,“ zamumlal a znělo to, jako by se tím sám chtěl utěšit. Po těch slovech se napil. Zvenčí bylo slyšet, že do města přijel jezdec. Ozval se rychlý dusot kopyt. Brett Carter zrovna zapaloval lampy, když jezdec venku seskočil z koně a za cinkání ostruh vstoupil do lokálu. Zůstal stát hned za lítacími dveřmi. Pohledem bloudil po místnosti. Světlo lamp postačovalo právě na to, aby rozeznal široká šerifova ramena u stolu v koutě. Jezdec se vydal až na konec místnosti, přistoupil ke stolu a ještě než se zastavil, řekl chraplavým hlasem: „Hej, šerife!“

Bill Spade na něj zespoda vzhlédl. Byl to kosý, nevrlý pohled. „Co je, Rusty?“

Muž pohlédl na Jima. „Můžu mluvit před ním?“ zeptal se trochu trucovitě.

„Jsem šerifův dobrý přítel,“ řekl Jim. „Bylo by smutné, kdybych nemohl poslouchat.“

Pistolník se podíval na Billa Spada a ten mrzutě přikývl.

„Tak už mluv, Růsty! Co je?“ „Cheshiere chce, abys město uzavřel,“ řekl Růsty. „Cheshiere si myslí, že Will Hawson je v pasti. Dostali se k nám nepozorovaně tři vetřelci. Mají ho pořád mezi sebou a na chvíli z něj nespustí oči. Zřejmě jsou to pistolníci, kteří by ho byli schopni zabít ve zlomku vteřiny, kdyby jim hrozilo nebezpečí. Cheshiere by rád věděl, jak je možné, že se dostali nepozorovaně až k Hawsonovi. A v žádném případě by se neměli dostat z města. – Další zprávy jistě ještě přijdou.“

Bill Spade přikývl. „V pořádku, Rusty,“ řekl. „Já už se o

to postarám. Uzavřeme všechny cesty z města a do města. Můžeš to Cheshierovi vyřídit.“

Rusty souhlasně přikývl, přistoupil k baru, nechal si nalít drink a spěchal zase ven. Opět se ozval dusot kopyt jeho koně.

Bill Spade a Jim Halloway se na sebe zadívali.

„Tak si dej, amigo. Pij, ať se kořalkou naleješ jako štoudev,“ řekl Jim Halloway mile a pokoušel se ukrýt neklid. Začal si dělat starosti, protože mu došlo, že s Hawsonem něco neklaplo.

Jinak by Cheshiere neposlal jezdce k Billu Spadoví. Co bude dál?

Bill Spade zíral do Jimových očí, pak poslechl a zase si přihnul.

Jim Halloway mu pokývl a řekl: „Jsi rozumný, Bille. Hawson nám něco dluží. Zabijeme ho, protože nás prozradil a my se z toho vylížeme živí snad jen zázrakem. Byl bych schopen zabít deset takových, jako jsi ty, Bille, abych dostal svůj podíl. Napij se zas. Tak šup! Dokud si budu jist, že tě takhle budu moci ze všeho nenápadně vyřadit, zachráníš si život.“

Bill Spade si vzdychl. Měl u sebe kolt.

Ale nedostal se včas k tomu, aby ho vytáhl.

Jimova levice spočívala zdánlivě na koleně – skrytá pod deskou stolu.

Jenže ve skutečnosti mířil nabitým koltem.

Bill Spade to věděl.

A neviděl východisko. Věděl, že Jim Halloway tak jako tak svým druhům průjezd městem umožní.

Proto se Bili Spade rozhodl skutečně opít a obracel do sebe kořalku přímo vztekle. Příliš dobře věděl, že je s ním stejně konec. Hawson a Roy Cheshiere ho za to nechají pykat.

Byl v Sundownu šerifem nejdéle ze všech.

Už už se ho zmocňovala panika a začal přemýšlet o tom, kdo je v tomhle městě jeho přítelem a na koho by se mohl spolehnout.

Jenže pochopil, že v Sundownu žádné přátele nemá. Je tady jen místodržícím Willa Hawsona. Občané ho sice respektují a bojí se ho, ale nikdo by kvůli němu nic neriskoval. Jistě, mohl by je donutit, aby postavili ozbrojenou jednotku. Poslechli by také, kdyby po nich chtěl, aby bojovali proti nepřátelům Willa Hawsona. Bylo by pro něj snadné s pomocí domobrany uzavřít výjezd z Hawsonova obrovitého údolí.

Ale to by všemu musel velet. A to nemůže, protože brzy už bude namol a bude dokonale bezvládný.

„Napij se, bráško," řekl Jim Halloway.

Spade se zadíval na Hallowaye a zase zašmátral po láhvi, která už byla více než z poloviny prázdná.

„Ringo tě zabije," řekl a jazyk mu přitom značně ztěžkl. „Ringo má instinkt. Ringo tě dostane."

* * *

Jeli nocí míli za mílí.

Byla jasná, hvězdná noc.

Byla to noc plná pronásledovatelů a pronásledovaných – všude, dokonce i vysoko na nebi, na němž kroužili noční dravci.

Nikde nebylo ani živáčka, ačkoliv se stále drželi hlavní cesty, která vedla z Hawsonova ranče do Sundownu. Jen občas zahlédli světla malých osad, vesniček nebo osamělých pasteveckých chatrčí a budek.

Zase si uvědomili, když už tak celé hodiny jeli krajem a viděli široko daleko světla, jak rozsáhlá je Hawsonova říše.

Jenže teď mu celá jeho moc není nic platná. Je v bryndě.

Hawson jel mlčky a vedl na laně jednu z nákladních mul, jak mu to přikázali.

Jenže s každou mílí, kterou ujeli, zbystřoval pozornost, byl napjatější a ostražitější. Georgia Laneová, která jela vedle něj, si toho docela jasně všimla.

Asi po patnácti mílích, které urazili vytrvalým cvalem, zastavili, aby nechali zvířata odpočinout.

Před nimi ležel zalesněný řetěz hor. Bylo to několik terénních vln. Táhly se od severu k jihu a vypadaly jako ryby s naježenými hřbety, vyvržené na břeh.

Hlavní cesta a několik postranních stezek vedlo touto hradbou kopců klikatě nahoru.

Mapu, kterou mu nakreslil Pablo Gonzales, měl Ben Queny přesně v paměti a věděl, že přes tyto hory vede několik dobrých cest.

Instinkt mu říkal, že tam v těch kopcích číhá nebezpečí.

Ale museli přes ně. Jiná možnost nebyla.

Řekl Rebelu-Jedovi: „Jede, uvaž Hawsonovi oprátku kolem krku, abys ho měl pod kontrolou, až se dostaneme na tmavý úsek cesty. Hank nebude dělat nic jiného, než že bude mít Hawsona stále na mušce brokovnice. – Jeď trochu stranou od něj, Hanku. – Jede, ty zůstaň za ním asi na polovinu délky lasa. Jestli někdo začne střílet nebo nás dokonce trefí kulky, slož ho! Georgie, vy teď pojedete sem ke mně dopředu. Nechtěl bych, abyste byla v dosahu brokovnice.“

Když znovu nasedli, beze slova splnili jeho pokyny.

Neujeli však ani tři sta yardů a octli se před úzkou soutěskou mezi kopci, když se za nimi objevili jezdci.

Byla to celá skupina. Zřejmě předtím byli schovaní v některém dolíku a drželi své koně v klidu. Ted muži s povykem vyrazili, dostali se na hlavní cestu a rychle se blížili. Třesklo pár výstřelů, ale jezdci zřejmě stříleli do vzduchu. Žádné kulky nezasvištěly, ačkoliv byli na dostřel.

Jezdci je jen strašili.

Ben Queny to poznal ihned. Ostře zvolal: „Nenecháme se honit! Chtějí nás nahnat do pasti. Jedeme klidně dál. Ale jestli se přiblíží víc než na dvacet yardů, budeme střílet. A jestli se dostanou až na pět yardů od nás, zastřel, Hanku, Hawsona!“

„Na to se můžeš spolehnout,“ zakřičel Hank Marrow.

Jezdci mezitím zastavili. Rychle jim došlo, že pronásledovaným nenahnali strach a že je nedonutí k panickému útěku.

Tahle divoká se nedá lovit, protože to vlastně ani lovná zvěř není. Asi po sto yardech, těsně před hradbou kopců, Ben Queny dokonce zastavil. Mírným obloukem se vrátil zpátky, takže se dostal až za Rebela-Jeda. Pronásledovatele teď v jasné noci zřetelně rozeznával, protože zastavili asi třicet yardů dál.

„Hej, nechtě toho!“ zavolal na ně. „Nemůžete se k nám dostat tak rychle, jak zabijeme vašeho šéfa. – A každá kulka, kterou na nás vystřelíte, ho uvádí do nebezpečí. – Nechtě toho, hoši! Dokud budeme mít Willa Hawsona mezi sebou a dokud vy budete muset brát ohled na jeho život, nezmůžete nic.“

Po těchto slovech chvíli čekal na odpověď. Ale žádná nepřišla. To dokazuje, že Roy Cheshiere s těmi jezdci není. Velí jim někdo z Royových podřízených, který jen plní rozkazy.

A ten muž neodpověděl.

Věděl tedy, že Cheshiere je předešel.

Tam vpředu čeká past.

Předtím se měli dát na útěk a vběhnout do nastražené pasti jako vylekaní zajíci do napnuté sítě.

Ben Queny opět zajel do čela. Krokem postupoval dál. Revolver držel připravený ke střelbě a musel namáhat zrak, protože rozdíl mezi jasným světlem měsíce a

temnými stíny mezi zalesněnými kopci, které se svažovaly do stále užší soutěsky, byl příliš velký. Bylo to, jako byste vjeli z prozářeného prostoru do nejhlubší tmy.

Do téhle soutěsky, která se vinula mezi kopci, měli tedy Ben Queny a jeho přátelé vjet divokým tryskem.

Ben Queny brzy přišel na trik, který ovšem nevyšel.

Napříč přes festu bylo nataženo několik las, která byla sotva vidět. Při divokém úprku by na ně ovšem Queny, jeho druhové i zajatci najeli. Koně by zakopli a strhla by se pěkná mela.

Ze všech stran by potom vyskočili Cheshierovi chlapi, kteří všude tady kolem byli ukryti. Zřejmě by se jim podařilo Willa Hawsona osvobodit.

Queny se zastavil před provazy.

„Pozor, Hanku!“ zvolal. „Jsou v křoví napravo a nalevo. Kdyby třeba jen jediný zakašlal, začni střílet!“

„Jasně, mám hlaveň na Hawsonových zádech. A Jed mu jediným trhnutím může pořádně přiškrtit oprátku na krku,“ ozval se Hank Marrow. Všichni docela zřetelně slyšeli, co povídá.

Na chvíli se rozhostilo naprosté ticho.

Jen koně neklidně odfrkovali, protože cítili napětí svých jezdců. Větřili závan nebezpečí.

Pak řekl Ben Queny hlasitě: „Cheshiere, tohle ti nevyjde! Takhle teprve dostaneš Hawsona k čertu. A až bude mrtvý, už se nedá nic napravit. – Cheshiere, ani nepřeřežeme ta lana, to uděláte vy. – Hanku, počítej do deseti. Jestli budou i potom lana jako teď, Jed zatáhne smyčku.“

V hlase Bena Quenyho zněla divoká výzva. Z toho tónu bylo možné vycítit Quenovu odvahu a rozhodnost. Chtěl Cheshierovi dokázat, že i přes číselnou převahu Hawsonových lidí má trumfy v ruce on, protože neblafuje.

Chtěl si to s Cheshierem rozdat hned a proto hnal věc

na ostří nože. Uvědomil si totiž, že mají šanci na úspěch jen tehdy, když ho Cheshiere a jeho lidé nebudou mít za mluvku, ale za odvážného chlapa.

Hank Marrow napřed šťavnatě zanadával. A pak řekl: „Dobře, tak ti troubové budou mít, co chtěli. Snadná pomoc. Počítám tedy do deseti."

Pak začal chladně a monotónně odpočítávat.

Když se dostal k sedmi, řekl Will Hawson nahlas: „Nech toho, Cheshiere! Tihle neblafují. Znám je moc dobře, abych věděl, že nemluví do větru. Tenhle lamželezo je opravdu schopný mi zakroutit krkem. Musíš přijít na něco jiného, Cheshiere. Takhle to nejde."

Konečně se ozval Cheshiere svým protáhlým texaským nářečím:

„Třeba vážně jen kecají! Nikdo neumírá rád. A kdyby se s tebou něco stalo, šéfe, tak zemřou. Vědí moc dobře, že je s nimi konec, jestli ti zkřiví jediný vlas. – Proč si to nevyzkoušet ?"

„Protože je znám, protože jsem s nimi bojoval za války, protože vím, že to nejsou mluvkové!" Hawsonovi přeskakoval hlas vztekem.

Ale pak řekl Ben Queny: „Hoši, on vás platí. Nezapomeňte na to. A teď dobře našpicuj uši, Cheshiere! Jestli nám Hawsonovi lidé ještě jednou zkříží cestu nebo na nás nachystají nějakou léčku, tak Willa Hawsona opravdu zabijeme. Slíbím ti ale jedno: Jakmile budeme mít Sundown za sebou, Willa Hawsona pustíme a vy si ho můžete vzít. Pak vám on sám řekne, co máte dělat. Ale nikoho z vás už od nynějška nechceme vidět odtud až do Sundownu. – Hawsone, řekni jim to ještě jednou ty!"

„Slyšel jsi, Cheshiere," vyštěkl hned Hawson. „Hned jak budou za Sundownem, pustí mě. Potom to může vypuknout, dostaneme je. A jestli mi provedou něco ještě předtím, než mě pustí, tak se vydej pronásledovat je se

všemi jezdci, které seženeš. Pronásledujte je do všech světových stran a třeba až na konec světa. Na každou z jejich hlav vypisuji odměnu deset tisíc dolarů. Ale teď už toho nechej, Cheshiere! Náš čas přijde, jakmile budeme mít Sundown za sebou. Jestli mě za Sundownem nepropustí, neber už na mne žádné ohledy. To už mě potom totiž nepropustí, ale rovnou někde zabijí. Potom se na ně vrhni, i kdybych měl přitom zemřít já jako první. Jasné, Cheshiere?“

Texasan několik chvil mlčel.

Pak řekl: „V pořádku! Pojedeme jednu míli za vámi až do Sundownu. A potom . ..“

„Tři míle odstupu,“ přerušil jej Ben Queny. „Abychom vás mohli z údolí před Sundownem vidět za jasné noci přecházet přes planinu. – Tři míle, pane.“

„Tři míle, Cheshiere,“ řekl Will Hawson. „Na čerstvých koních nás zase rychle doženete.“

Cheshiere cosi na souhlas zamručel. Pak se na okraji cesty objevil muž. Napnutá lana jedno po druhém zmizela.

Ben Queny pobídl koně. Táhl za sebou zvíře s nákladem.

Následovala ho Georgia.

I ona vedla na provaze nákladní mulu.

Hank Marrow a Rebel-Jed Lonesome je opatrně následovali. Hawsona měli mezi sebou uprostřed. Hawson cítil na krku oprátku Jedová lasa a do boku se mu zarývala Hankova brokovnice. Jejich koně jeli vedle sebe přitisknuti jeden na druhého a občas svými horkými těly drtili nohy jezdců.

Dostali se z temného úseku cesty, kopce nechali za sebou a zastavili na širé pláni.

Dokonce i Will Hawson si otíral z čela pot.

„Máš štěstí, že máš tak věrného předáka,“ řekl mu Ben Queny. „Protože kdyby už Cheshierovi a jeho lidem na

tom tak moc záleželo, mohli by si ti, kdo přežijí, rozdělit ten milión mezi sebou. Cheshiere a ti ostatní už určitě pochopili, že sebou vezeme pěkný majlant. Ale jim jde pořád ještě o to, aby zachránili tebe."

* * *

Jim Halloway přihlížel, jak Bili Spade vyprázdnil druhou láhev. Nakonec mu vypadla z ruky a s duněním dopadla na podlahu.

Ten zvuk se v salónu dost rozlehl.

Brett Carter byl za výčepním pultem. On i další dva hosté hráli v kostky, ale to byla spíše jen záminka.

Pořád pozorovali oba muže u nejvzdálenějšího stolu. Viděli, jak šerif bez přestání pije a tušili, co ho k tomu nutí.

Ale do věci se nezamíchali. Jen přihlíželi. U stolů sedělo a přihlíželo i několik dalších hostů – většinou občanů města nebo povozníků, kteří odpoledne odstavili své vozy na dvoře.

Teď je všechny vylekalo zadunění padající láhve. Nerozbila se, jen se odvalila kousek dál.

Šerif se pokusil zvednout ze židle. Opřel se oběma rukama o stůl, ale povedlo se mu to jen napůl a zase se svalil do židle.

Vypil dvě láhve vysokoprocentní kořalky. Už i jedna by skolila pořádného pijana – ale on vypil dvě.

To by složilo i vola, pomyslel si Jim Halloway.

Bez hnutí přihlížel, jak se šerif sesunul bokem z židle, upadl na zem a svalil se pod stůl, kde zůstal ležet na zádech a začal chrápat.

Jeden z hostů řekl Jimovi: „Hej, chlapče, takhle ty odplácíš lidem, co se s nimi jeden den opiješ?"

Byla to dost urážlivá otázka.

Ale Jim Halloway se zatvářil zamyšleně.

„Příteli," řekl. „Zítra tomu snad budete všemu rozumět lépe. Do té doby byste neměl dělat ukvapené ..."

Zarazil se, protože se rozlétly lítací dveře.

Dovnitř vešel Ringo Lassitter, aby si dal drink. Měl od půlnoci službu a tak musel každou hodinu absolvovat obchůzku a mezitím z některého z úkrytů sledoval město a údolí. Možná i hledal šerifa.

Každopádně ještě před malou chvílí spal, protože i takový chlap, jako on, potřebuje spánek.

Bylo vidět, jak Ringa Lassittera náhle důtklivě varoval jeho instinkt. Trhl sebou a nepatrně se přikrčil.

Pak se přiblížil k Jimu Hallowayovi.

Teprve po pár krocích si všiml šerifa. Poznal ho podle kalhot a bot.

Zastavil se.

„Hej, co to znamená, hombre?" zeptal se Jima Hallowaye zostra.

„Je opilý," odpověděl Jim Halloway chladně. „Tvůj šéf se ožral, chlapče. Dáš si taky hlt? Mám tady ještě celou jednu plnou láhev. Jenom pro tebe. Pojď a napij se!"

Z Jimova hlasu zazněl náznak příkazu.

Ringo si toho všiml a vyrazil mlaskavý zvuk.

Možná vytušil, že Jim Halloway drží pod stolem nabitý kolt. Možná mu to prozradil s neomylnou jistotou jeho instinkt. Každopádně mu teď bylo jasné, že buď ustoupí nebo zaútočí.

A ustupovat neměl v povaze.

Byl příliš mladý a odvážný. Věřil ve své štěstí a svou neporazitelnost. Chyběla mu chytrost jeho šéfa.

Levačkou najednou chmátl po koltu.

Bylo to skutečně jako kouzlo. Ještě před zlomkem okamžiku byla jeho levačka prázdná a spočívala zdánlivě lenivě u boku. Najednou se mihla a její pohyb nebylo

možné postřehnout stejně jako pohyb ruky šikovného kouzelníka při špičkovém triku.

A tak se mu najednou octl kolt v dlani a třeskl výstřel.

Ringo Lassitter byl skutečně velice rychlým střelcem. Předstihl Jima Hallowaye, který sice byl sám také zkušený pistolník, ale měl tentokrát pistoli pod deskou stolu.

Ringo ho tedy dostal, a to v neposlední řadě díky ráznosti, se kterou překonal všechno váhání a pochyby. Nezdržoval se nějakým uvažováním. Prostě vytáhl zbraň a střelil.

Zasáhl Jima Hallowaye, zrovna když i jeho kolt zaduněl a jeho kulka způsobila, že se Ringo zapotácel. Ale skutečně jen zavrávoral a neupadl. Vystřelil ještě.

I Jim Halloway, který stále ještě seděl na židli u stolu, pálil dál. První kulku vystřelil na Ringa Lassittera zpod stolu, ale teď vytáhl kolt na stůl. Trhl sebou a druhá Ringová kulka ho odmrštila dozadu. Jenže i on ho podruhé zasáhl.

Ringo se tentokrát otočil kolem své osy. Vystřelil kamsi do stěny. Pak klesl na kolena. Obrátil se k nepříteli a pokusil se ještě zvednout kolt.

Ale nedokázal to. Spadl na obličej, natáhl se a znehybněl.

Přihlížející se upřeně podívali na Jima Hallowaye, který pořád ještě seděl na své židli.

Jim se zašklebil.

Na první pohled to opravdu vypadalo, jako by si tam pohodlně, ledabyle hověl a byl spokojen sám se sebou a s tím, že zůstal naživu.

Jenže zdání to bylo mylné.

Josefína Carterová, která sem přišla ze svého pokoje, se spěšně rozběhla k Jimovi.

Několik mužů ji následovalo, ale až k Jimovi se neodvážili. Zarazili se v půli cesty.

Bylo jim jasné, že Halloway byl těžce raněn a zůstal sedět na židli jen proto, že neměl dost sil, aby se zvedl.

Na prsou se mu objevily dvě temné skvrny. Zabarvily světle modrou látku košile do nachová. Jimův úsměv se zkřivil. Chtěl jím zamaskovat bolest, beznaděj, smutek a bezvýchodnost.

Josefína hned pochopila, že Jim umírá a že mu není pomoci. Ani ten nejlepší lékař by tady zřejmě nebyl nic platný.

Pořádný lékař v Sundownu ani nebyl. Jen jedna žena, která občas pracovala jako porodní bába.

Josefína se ještě víc nahnula nad stolem. Opřela se o něj a paže se jí chvěly.

„Jime," řekla tiše, „och, Jime ..."

V jejím hlase byla cítit lítost ženy, která něčemu věřila, která už už doufala a přála si začít nový život.

Jenže všechno skončilo ještě dřív, než mohlo začít.

„Mrzí – mě – to," zamumlal Jim Halloway. „Sliboval – jsem – ti asi příliš, andílku."

Zmlkl na několik chvil a ještě jednou posbíral všechny síly. Pak řekl klidně: „Měla jsi pravdu, Jo. – Nikdy do Kansas City nedojedu. – Dostanu se tak do pekla. – Ale odkazuji ti svůj podíl. Moji tři kamarádi ještě této noci projedou městem. Řekni jim, co se stalo, řekni jim, že jsem ti svůj podíl..."

Zmlkl. Byl se silami v koncích. Nakonec mluvil docela souvisle, jako by ani žádnou bolest necítil.

Ale náhle převrátil oči v sloup.

Byl mrtev.

Josefína se pomalu napřímila, pak stůl obešla, až se dostala těsně k Jimovi.

Nahmatala mu puls a pohladila ho po čele. Seděl, jako by se opíral v židli. Zátylek mu spočíval na stěně. Josefína ho políbila a jemným pohybem mu zatlačila oči. Když se

podívala na přihlížející hosty, po tvářích jí stékaly slzy.

* * *

Zastavili se těsně před městem. Cesta sice už teď stoupala jen mírně, ale jejich koně i nákladní muly si museli přece jen trochu odpočinout.

Muži i Georgia Laneová se zadívali na město.

Sundown vypadal klidně.

Tu a tam zářilo pár světýlek a celek působil opravdu mile a přívětivě.

Mezi domky ovšem ležely temné stíny.

Co se v nich asi ukrývá?

Ben Queny ještě zaváhal. Zdálo se, že větří jako vlk. Předklonil se v sedle.

I Hank Marrow a Rebel-Jed Lonesome naslouchali.

Všechny trápila otázka: Postaral se Jim Halloway o to, aby mohli volně městem projet? Zneškodnil šerifa a tím i jakoukoliv možnost ozbrojeného zásahu ve městě ?

Nebo úlohu nesplnil ? V tom případě by se v oněch temných stínech mezi domy skrývalo úžasné nebezpečí.

I Will Hawson a Georgia Laneová upřeně hleděli ke stavením a pokoušeli se odhadnout, jestli město skutečně nic netuší nebo jestli je to už léčka.

Museli jím projet. Teprve město samo dá na ty otázky odpověď.

Ben Queny mlaskl jazykem.

Pak pobídl koně. Přes rameno zavolal : „Georgie, přijela byste s tou mulou sem ke mně ? Jeďte za mnou! – Hanku! Jede! Zůstaňte s Hawsonem o dvacet kroků vzadu!“

Poslechli.

Když projížděli mezi prvními domy, stěny odrážely zvuky. Klapot podkov, odfrkování zvířat – všechno znělo mnohem silněji.

Ale nikde se nic nepohnulo. Jen najednou jakýsi pes přehnal přes cestu kočku. Pes, který neštěkal, ale lovil v naprosté tichosti. Jen kočka vztekle prskala.

Pár světel zhaslo. Lidé v domcích zřejmě zaslechli jezdce a zhasli, protože sice věděli oč jde, ale nechtěli s tím mít nic společného.

Salón jasně zářil. Z otevřených dveří a z oken vycházelo prudké světlo. Jeho paprsky vytvářely na prašné cestě zlatavé pásy a ty sahaly až k obchodu a dílně na protější straně ulice.

Ben se na ty pruhy světla zadíval. Vypovídaly toho hodně.

Nepohlo se ani zrnko prachu, který v tom světle vypadal jako zlatý pudr.

Nikde nikdo – ani jezdci ani žádní chodci. Žádné shromáždění domobrany nebo nějaké ozbrojené jednotky, které by snad dostávaly příkazy a pak by se rozešly zaujmout stanoviště. Queny se rozjel dál. Rozhodl se riskovat, že projede těmi pruhy světla, ačkoliv věděl, že tím ze sebe dělá náramně vhodný terč.

V tom vystoupila z lokálu nějaká žena.

Ben Queny, kterého Pablo Gonzales informoval o všech důležitých lidech, hned věděl, že to musí být sestra majitele lokálu. Věděl, o koho jde, aniž by Josefínu předtím kdy viděl.

Přistoupila až k okraji dřevěného chodníku, který se tady před salónem rozšiřoval do prostorné verandy.

„Moment!“ zvolala nahlas.

Ben Queny se zastavil před prvním pruhem světla.

Georgia zůstala za ním. Zastavila mulu, kterou vedla na laně.

O dvacet kroků za Georgií tvořili další semknutou skupinku Will Hawson, druhá mula, Marrow a Lonesome.

„Ano, madam?“ zeptal se Ben Queny táhle a z jeho

hlasu zaznělo jen nepatrné napětí a ostražitost.

Josefína ho nenechala dlouho čekat. Řekla: „Tam vevnitř je člověk, který si říkal Jim Halloway. Nalil šerifa kořalkou, až se šerif v bezvědomí sesul pod stůl. Jenže pak se musel bít s pomocníkem Ringem Lassitterem – a oba jsou teď mrtví. – Než Jim zemřel, prosil mě, abych vám to řekla."

Náhle se odmlčela.

Ben Queny pohlédl k salónu. Na chvíli to vypadalo, jako by chtěl sesednout.

Jenže pak lehce zavrtěl hlavou.

„Děkuji vám," zamumlal. „Ale bohužel nemůžeme..."

„Já vím," přerušila ho rychle. „Vím, že musíte odjet."

Vrhla pohled ke Gcorgii a ke zvířeti s nákladem.

„Vy musíte s nimi, Gcorgie? Necháte svůj obchod ..."

„Jedu s nimi dobrovolně," řekla Georgia Laneová.

Ben Queny už zatáhl za uzdu svého koně, aby vyrazil dál. Ale pak se ještě jednou zarazil a zeptal se Josefíny: „Znala jste jeho jméno. Jim vám zřejmě důvěřoval. Poprosil vás, abyste nám o něm řekla. On pro vás něco znamenal?"

„Ano, dokonce mi věnoval svůj podíl. Představoval si to tak, že na něj počkám v Kansas City. Jenže ten už se tam nikdy nedostane. Brzy ho pohřbíme tady, u nás. A jeho podíl nechci. Protože si myslím, že ho nedostane nikdo z vás. Jste blázni, do jednoho jste blázni."

Po těchto slovech se obrátila a odešla zpět do lokálu.

Ben Queny zaváhal o vteřinu déle. Popohnal koně do cvalu.

Brzy měli Sundown za sebou.

Vydechli si. Projeli Sundownem. Nečekala tam na ně past.

Ale zůstal tam mrtvý Jim Halloway.

Jeli bez zastávky, až spatřili světlo vodní pily Pabla

Gonzalese za městem. Jako by jim kynulo a přálo šťastnou cestu.

Jenže to věděl jen Queny, Marrow a Lonesome.

Will Hawson najednou vyzývavě vyštěkl: „Takže jste se dostali z města. Bill Spade a Ringo Lassitter zklamali. Teď musíte dodržet svůj slib. Chtěli jste mě za Sundownem propustit. A propustíte i Georgii. – Teď hned!“

Zastavili. Byli už téměř na rozvodí soutěsky.

„Jasně, slíbili jsme, že tě propustíme,“ zamumlal Queny. „A slovo dodržíme. Ale Georgia zůstane ještě s námi. Velice ji miluješ. Má pro tebe dokonce cenu miliónu, co? Kdyby se k nám tvoji lidé přiblížili až příliš, mohla by Georgia přijít o život. Pochopil jsi? Jestli jí zachráníš život, jednoho dne se k tobě možná vrátí. – Zkus to. O milión jsi stejně přišel. Sesedni! Zpátky půjdeš pěšky.“

Will Hawson neřekl nic.

Poslechl.

Když sesedl z koně, odehnal Marrow zvíře pryč.

Rebel-Jed Lonesome povolil smyčku, kterou měl Hawson pořád ještě kolem krku. Lonesome zajel se svým koněm trochu stranou a smotával laso.

Will Hawson řekl: „Vy bídáci! Za únos žen se v tomhle státě věší. Vy bastardi, já vás …“

Dál se nedostal.

Lonesome najednou vrhl smotané laso. Přímo od pasu. Byl to pohyb, jaký se člověk naučí jedině v prérii, protože tam je člověk bez lasa vyřízený. Člověk se tam naučí laso používat nadmíru obratně, protože dobytek by zatím stačil zmizet v houští.

Smyčka se bleskurychle stáhla kolem Hawsonovy horní poloviny těla. Pak to Hawsonem smýklo na zem. Lonesome ho vlekl po zemi a jeho kůň přitom sestupoval dolů.

Ben Queny a Hank Marrow jen mlčky přihlíželi.

„Takže tak vy tedy držíte dané slovo! Propustíte ho polomrtvého a …“

„Tak nás nechal tenkrát i on,“ zamumlal Ben Queny. „On a další chlap, který mu byl oddaný jak pes, drželi poslední hlídku. Bylo to v Solné poušti v Utahu. My ostatní jsme usnuli vyčerpáním. A když jsme se probudili, byli ti dva darebáci už mimo dostřel.

Vzali nám koně i vodu i zlato. Kdybychom po dvou dnech nenarazili na skupinku Navajů, kteří nám dali trochu vody, zahynuli bychom tehdy. – Zaslouží si smrt. Tohle, co s ním dělá Lonesome, je nic v porovnání s jeho tehdejším proviněním.“

Zmlkl rozhořčením.

Georgia se náhle zeptala: „A kdyby vás jeho lidé ohrožovali, zabili byste ho i mě?“

„Samosebou ne,“ zamumlal. „Byla jste až dosud rozumná. Nedělala jste nám ani nejmenší potíž. Občas jsem měl dokonce dojem, že s námi nejedete ani tak nerada a že máte docela radost ze společnosti toho miliónu. – Je to milión, který jste po Willu Hawsonovi chtěla jako cenu za sebe. – Ten milión ještě donedávna patřil čtyřem partnerům – totiž Lonesomeovi, Marrowovi, Hallowayovi a mně. Jenže teď už patří jen třem lidem. A než se s ním dostáném do bezpečí, může se spousta věcí změnit. – Georgie, mám někdy dojem, že jste strašně ráda v blízkosti bohatství. – Nebo se mýlím?“

Podívala se na něj a v očích pod slaměným kloboukem jí zablýsklo. Měla dvojdílnou jezdeckou sukni, která jí umožňovala sedět na koni jako muž.

„Josefína Carterová Hallowayův podíl nechtěla,“ řekla. „Proč bych měla chtít všechny čtyři podíly? Bene, namýšlíte si něco, co neexistuje. Musím s vámi jet, protože jsem vaše zajatkyně. Ale jsem stejně jako Josefína toho

názoru, že nikdo z vás ten milión nedostane – nikdo.“

Jejich debata byla přerušena, protože Rebel-Jed se vrátil zpátky. Smotával opět laso a zavěsil si ho k sedlu.

„Hodně dlouho na nás nezapomene,“ řekl Lonesome vztekle. „Nechal jsem ho ale naživu, tak jako on nás tehdy. – Mohli bychom dál, co?“

Vzal jednu mulu za provaz. Hank Marrow se postaral o druhou.

Pak vyjeli za Georgií Laneovou a Benem Quenym.

Velice rychle za sebou nechali soutěsku a brzy si našli malou rokli, ve které tehdy Jim Halloway ukryl koně. Bylo to pět koní a dva mezci.

Protože Pablo Gonzales dodržel, co tenkrát slíbil. Postaral se o koně a opatřil ještě další zvířata.

* * *

Opustili opět rokli a dostali se na vozovou cestu, po které jeli na východ. Nechali jet koně dost rychlým klusem.

Asi po čtyřech mílích, když už se na východě začalo nebe rozjasňovat – dostali se do dlouhého údolí, které leželo východním směrem a jehož šířka od severu k jihu byla jen něco přes dvě míle. Na délku mělo asi patnáct mil.

Do dna údolí se hluboko zařezával potok. Přes něj vedl dřevěný můstek, který byl dost mohutný na to, aby po něm přejely i ty nejtěžší nákladní vozy i s návěsy, tažené několikaspřežím.

Ben Queny jel krokem přes most.

Ale na druhé straně se zastavil. Sesedl a sestoupil po strmém břehu pod most a chvíli se tam zdržel.

„Hej, co to znamená?“ zvolal rozzlobeně Hank Marrow. Pochopil sice, že Ben teď vytáhne trumfy, jak sliboval, ale

Marrowa zlobilo, že Queny to všechno dělal beze slova a bez jakéhokoliv vysvětlení.

Rebel-Jed sesedl a šel se podívat, co Ben Queny pod mostem vyvádí. Hned se ale s nadávkami vrátil. Za ním Ben Queny. Pospíchali ke koním, naskočili do sedel a jeli dál. Georgia Laneová a Hank Marrow je i s mezky následovali. Hank Marrow popuzeně zvolal: „K čertu, co to všechno znamená? Copak jsi tam dal…“

Přerušila ho ohlušující detonace.

Zastavili se a ohlédli se přes rameno. Viděli, jak konec mostu vylétl do vzduchu a jak se velká část mostu zřítila do řeky.

Nastalo ráno. Všechny barvy měly ještě příměs šedi. Ale dohlednost už byla natolik dobrá, aby bylo možné rozeznat jezdce na druhé straně mostu. Byla to rychle cválající skupina více než desíti mužů.

Vedl je Will Hawson a jeho hlavní předák Roy Cheshiere. Hawson seděl v sedle celý pokroucený. Ale musel jet s nimi.

Rebel-Jed zaklel a mumlal: „Měl jsem ho zabít. Měl jsem ho tam nechat chcípnout. Protože teď…“

„Přestaň fňukat, Jede,“ přerušil ho Queny. „A nezapomeň, že máme několikahodinový náskok. Ten most jen tak neobnoví. Takže musí projet přes vedlejší údolí na jihu. To je bude stát minimálně dvě tři hodinky, protože je to pěkná dálka. A než najdou naši stopu, ztratí tím další hodiny. A potom přijde noc. – Zítra touto dobou budeme mít desetihodinový náskok.“

Přemýšleli o Quenyových slovech. Pak se Marrow a Lonesome podívali na Georgii. A Marrow se zeptal:

„A proč ji ještě vlečeme sebou? Copak ji ještě potřebujeme jako rukojmí, když máme tak dobré vyhlídky?“ Queny si olízl suché rty. „Možná, že ji přece jen ještě budeme potřebovat,“ řekl. „Will Hawson byl

ochoten věnovat jí milión. Sami jsme to slyšeli. Kdo ví, co se všechno ještě může mezitím přihodit. – A navíc si nejsem jist, jestli by nás opustila, kdybychom jí dali volnost.“ Podíval se na Georgii. „No, co kdybyste teď byla volná, Georgie ?“

„Jenže nejsem,“ řekla. „Možná bych u vás zůstala, abych zjistila, co se stane, kdyby se vám podařilo před pronásledovateli prchnout.“

Opět jim připomněla nebezpečí pronásledování a oni se všichni bezděky podívali k mostu.

Tam už jezdci zastavovali a brzdili koně a pozorovali zničený most.

Dívali se na druhou stranu.

Queny se vrátil k mostu, tak aby ho slyšeli a nemusel se moc namáhat.

Volal: „Hawsone, nech už toho konečně! Mohl jsem doutnák vypočítat tak, že by s vámi most vyletěl do vzduchu zrovna ve chvíli, kdybyste na něm všichni byli. – Tohle bylo naše poslední varování. – A nezapomínej, že máme s sebou jako rukojmí Georgii. Vzdej to, Hawsone! Smiř se s tím, žes prohrál. A uvaž, že jsme si teď kvit. To tys nám hodně dlužil. Takže jsi to splatil. – Jestli v tom budeš pokračovat, zemře spousta lidí a poteče plno krve! – Takže přestaň!“

Nečekal na odpověď, protože věděl, že Hawson bude potřebovat možná několik hodin, než zase bude pánem svých citů a než bude schopen klidně uvažovat.

Pak se možná vzdá dalších kroků.

* * *

Ben Queny se tady zřejmě výborně vyznal. Ještě než se dostali ke konci úzkého údolí, zamířil na sever do stoupajícího kaňonu.

Kolem poledne si odpočinuli na úpatí hory, podél níž se kaňon vinul.

Byl odtud výhled na obrovskou pánev obklopenou řetězcem hor.

Daleko na severu – jistě ještě šedesát až osmdesát mil odtud – se zdvíhala mohutná hradba hor. Sahala od západu na východ, kam jen oko dohlédlo.

Horský masív na severu byl Mogollo Rim – mohutný okraj velké coloradské náhorní planiny. Rimu se také říkalo Tonto Rim podle Tonto-Apačů, kteří tam kdysi žili.

„Chceš tam, Queny?“ zeptal se Jed.

Queny přikývl. Tam naši stopu určitě ztratí,“ řekl. „A i kdyby se nám dostali těsně za paty, je tam spousta možností, kde se ukrýt. Bud jim utečeme do kraje Tonto nebo si to s nimi rozdáme.“

Rebel-Jed a Hank Marrow mlčky přikývli.

V očích jim to jiskřilo.

„Kdyby jenom ten milión nebyl tak těžký,“ zamumlal Lonesome. „Nikdy bych nevěřil, že někdy pocestuju s tak těžkým zavazadlem. Štěstí, že máme mezky na náklad, protože pro koně by to bylo příliš.

Chvíli mlčeli, sesedli a vybalili své zásoby. Nerozdělávali oheň, pouze pojedli studenou svačinu a zřekli se i obvyklé kávy. Pak si všichni postupně na dvě hodinky zdřímli. Poté se všichni cítili dokonale svěží – také známka toho, jací tvrdí to byli chlapi.

Ale Georgia se chvíli ještě tvářila jako omámená, když jí Queny zatřásl ramenem.

Počkal, až vstala. A teprve až si byl jist, že znovu neusne, opustil ji a pomáhal při sedláni koní a nakládání a připevňování balíků.

Bylo pozdě odpoledne, když vyrazili.

Večer už měli za sebou sestup z hory a mířili obrovitou pánví k severu. Bylo tady pár sotva znatelných zarostlých

stezek.

Ale ty byly všechny staré.

Ben Queny je vedl s neomylnou jistotou.

Téměř se neohlížel.

Lonesome a Marrow se ale otáčeli velice často.

Jeli ještě hodně mil – už za měsíčního svitu. Teprve po půlnoci, když jeli dlouho řekou, do jejíhož koryta přitékala spousta menších říček, zastavili se.

Georgia se ještě vlastními silami dostala ze sedla. Ale pak vyčerpáním klesla na přikrývku, kterou pro ni na trávě rozestřel Ben Queny. Nad ní byly větve křoví, které trochu stínily měsíční svit a snad budou trochu chránit i proti ranní rose.

Georgia byla naprosto vyčerpaná.

Asi za hodinku ji Queny energicky vzbudil. Přinesl jí plechový talíř s omeletou a dvěma plátky slaniny a plechový hrníček plný kávy.

„Nechci," zamumlala.

„Až dosud jste byla rozumná," řekl. „Proč najednou trucujete? Jak to chcete vydržet, když odmítáte jíst? No tak! I kdybych vám to měl nacpat do krku násilím. .."

Pochopila, že Ben se na to dívá správně. Během těch posledních dní strávených v sedle hodně zhubla. Její tělo potřebovalo potravu, aby vydrželo. A ona vydržet chce. Posadila se, zasténala při tom bolestí, kterou jí způsobovaly ztuhlé svaly.

Ale talíř a pohárek si z Benových rukou vzala. Položila obojí na zem a začala pomalu jíst. Nejprve si myslela, že do sebe nedostane ani sousto, ale pak to šlo pořád lip. Najednou pocítila hlad.

Queny si dřepl vedle ní. Už byl po jídle a tak si zapálil cigaretu. Plamínek sirky na okamžik ozářil jeho neoholenou pohublou indiánskou tvář.

Georgia vycítila, že ji pozoruje.

„Už nebudu vyvádět," řekla mezi dvěma sousty.

„Jasně že ne," zamumlal a potáhl z cigarety, takže její žhavý konec vrhl slabé světýlko na jeho obličej.

„Přemýšlel jsem o vás," zamumlal. „A vím pár věcí, které mi přemýšlení usnadnily. – Georgie, nepromluvíme si otevřeně a upřímně?"

„Jak tomu mám rozumět?" zeptala se klidně, ale on vytušil, že zostražitěla jako kočka, která zavětřila myš.

„Od počátku jste chtěla od Willa Hawsona milión," zamumlal. „Údajně jste přišla do Sundownu proto, abyste si vyléčila podlomené zdraví. Ale pak se vám v Sundownu zalíbilo natolik, že jste zůstala. A protože jste žena, která nedokáže sedět s rukama v klíně, koupila jste si krámek. Nechala jste si i ty mexické manžele, kteří tam pomáhali původnímu majiteli. Takže jste měla jisté povinnosti a o důvod víc, proč zůstat i dál v Sundownu. Zřejmě to trvalo delší dobu, než se do vás Will Hawson zbláznil. Měl předtím u sebe na ranči děvče, které bylo zasnoubeno s Pablem Gonzalesem. – Takže to všechno nějakou dobu trvalo. Ale nakonec jste svého cíle přece jen dosáhla. Will Hawson po vás toužil, chtěl vás mít. Už nebylo na světě nic důležitějšího. – Jste krásná, Georgie, dokázala byste získat moc nad kdekterým mužem. Byla by to jistě jen otázka času a taktiky. – Georgie Laneová, proč jste od Hawsona chtěla ten milión?"

Zaváhala s odpovědí. Dokonce si ještě vložila do úst další sousto a pomalu přežvykovala.

Pak zamumlala: „To byla moje cena, pane. Dovedla jsem odhadnout, jakou mám cenu pro bohatého muže. Nechtěla jsem, aby to se mnou dopadlo, jako s ostatními děvčaty a ženami, které si Hawson přitáhl na svůj ranč a potom je pěkně poslal k čertu. – Co je na tom špatného, když dokážu odhadnout svoji cenu? I takový pistolník má cenu. Najímá sebe i svou zbraň. Jak často jste se nechal

najmout vy, Queny nebo vaši kumpáni?“

„Mockrát,“ řekl. „Ale to je něco jiného. Mluvíme teď o vás, Georgie Laneová. - Řekl bych, že se ani tak nejmenujete. Mám vám říct vaše pravé jméno?“

Georgia ztuhla.

Pak se tiše zasmála, ale v jejím smíchu bylo cosi křečovitého. „No – to jsem tedy zvědavá,“ řekla nakonec. „Jak se tedy podle vás jmenuji?“

„Nancy Georgová,“ řekl pomalu. „Váš otec byl bohatý majitel dolu, který věnoval milión ve zlatě severním státům, aby jim pomohl co nejrychleji vítězně ukončit válku proti Jihu. Ten muž, který tehdy dal milión ve zlatě, co jsme potom ukradli, byl váš otec. Po válce jsem pátral, co se stalo s dolem a jestli je jeho majitel ještě naživu. Dozvěděl jsem se, že důl byl zničen při záplavách. A jeho majitel přišel při záchranných pracech o život. Měl dceru, která ještě před válkou odešla do jakéhosi nóbl internátu v Bostonu. Ale o té dceři už pak nikdo nic nevěděl. Jmenovala se Nancy. Měla prý rezavé vlasy a zelené oči, jako její matka, která zemřela před vypuknutím války. – Nancy Georgeová, vy jste se tehdy dozvěděla, kam se ten uloupený milión ve zlatě dostal. A protože jste neviděla možnost, jak se k tomu zlatu dostat legální cestou, pokusila jste se o to svým způsobem. Ale my – bývalí druhové Willa Hawsona – jsme se vám do toho nakonec pořádně zapletli. Takže byste s námi zůstala i kdybychom vás pustili. Zůstala byste blízko toho miliónu, po kterém od počátku jdete. – Bylo těžké najít Willa Hawsona?“ Myslel si nejprve, že mu neodpoví. Pak zamumlala: „Stálo mě to pár tisícovek poctivých dolarů. Pár let jsem musela nechat pátrat. Ale existoval popis vás všech. Nakonec lidi, které jsem poprosila o pomoc, zjistili, že se kdysi ze Solné pouště vrátili do města čtyři úplně vyčerpaní muži. Moji lidé našli i jednoho starého Mexičana, který vyslechl

rozhovor těch čtyř. Věděla jsem tedy, že někdo z vás to zlato má. Ten, který s vámi z pouště nepřišel. Jeho jsem tedy nechala hledat. Musel se z něj stát vlivný a bohatý člověk. – Potom už vůbec nebylo těžké ho najít. Věděla jsem, jak vypadá a znala jsem jeho jméno. Hawson bylo zkrácené jméno Mohawson. – Tak jo, Bene, jsem Nancy Georgeová. A to zlato patří mně."

„Ne." Ben Queny zavrtěl hlavou. „To zlato už patřilo Unii. My jsme tenkrát přepadli doprovodnou hlídku armády Unie, navlékli jsme si jejich uniformy a vezli jsme to zlato jako vojáci Unie. Bylo nás zpočátku dvanáct, ale měli jsme ztráty. – Ne, Nancy, vám to zlato nepatří. Něco, co váš otec daroval, vám přece nemohl odkázat. Chápu, že byste to zlato ráda získala. Ale tím byste ho ukradla Unii zrovna tak, jako my tenkrát."

Neodpověděla na to.

Klidně jedla dál, vyprázdnila talíř i hrníček.

Pak se opět protáhla a opřela se o sedlo, které jí ve spánku sloužilo jako podhlavník.

„A co teď?" zeptala se. „Vezete mě s sebou, protože vám mohu posloužit jako rukojmí nebo protože se vůči mně v nitru přece jen cítíte jaksi provinile? Byl by samozřejmě nesmysl chtít tvrdit, že na peníze svého otce nemám absolutně žádné právo. – Bene, pokud nechcete být zlodějem, nesmíte okrást ani mě."

„Možná to ani neudělám," zamumlal. „Ale zatím přece máme společný cíl, že ? Chceme ten milión vzít Willu Hawsonovi. – Počkejte zatím, jestli se nám to skutečně podaří. Každopádně jsem rád, že už si můžeme přestat hrát na schovávanou. Víme teď, kdo jsme a co si o sobě máme myslet. Nemusíte už tedy předstírat, že se cítíte jako naše zajatkyně. – Myslím, že ten milión pořád ještě chcete. A protože vypadl Jim Halloway, potřebujeme vaši pomoc. Nakonec vše rozpočítáme a podělíme se."

„Slibujete?“

„Ano! Říkám vám ještě jednou, že nejsme žádní zloději. A konečně – vůbec jsem vás s sebou nemusel brát, že?“

„To je pravda,“ řekla pomalu.

Ale pak se zeptala trochu přidušeným hlasem: „No a co dál? Jaké máš další důvody pro to, že ses zachoval tak fér? Nechceš vyjít s pravdou ven? S celou pravdou ?“

Naklonil se nad ni.

„Ano, jsi hezká,“ řekl. „Will Hawson věděl, proč tě chce. Mohla bys být muži dobrou partnerkou. Ještě nikdy jsem neviděl takovou ženu, jako jsi ty, Georgie. A rozdíl mezi ranou a Hawsonem je značný. Protože já své druhy nikdy nezradím.“

Ležela docela tiše. Sklonil se až těsně k ní, takže se jejich těla dotýkala a oni mohli navzájem pocítit tlukot svých srdcí.

Ale nepolíbil ji.

Tu chybu neudělal.

„Myslím,“ zamumlal, „že z nás musí být nejprve dobří kamarádi. Potom se spousta věcí změní.“

Zase se postavil, vzal si zbraň a začal jako první s hlídkou. Oba jeho druhové už dlouho pochrupávali. Z celé debaty nezaslechli ani slovo.

Ben Queny obešel tábořiště kolem dokola a podíval se i na koně.

Nancy Georgeová, která si říkala Georgia Laneová -— Laneová bylo dívčí jméno její matky – rovněž usnula. Ačkoliv se toho udalo tolik a v hlavě měla změť myšlenek a pocitů, únava přece jen zvítězila.

* * *

Za ranního kuropění se připravili na další cestu. Georgii, nebo vlastně Nancy, nechali spát až do poslední

chvíle.

Když ji vzbudili, připadalo jí, že spala jen několik minut a ne celé tři hodiny.

Pak se docela probrala a snědla pár soust ke snídani. Její oči se setkaly s pohledem Rebela-Jeda Lonesoma a Hanka Marrowa. Vycítila, že už vědí o všem. Ben Queny svým druhům všechno řekl.

Ale Lonesome ani Marrow se nedívali nepřátelsky. Naopak usmívali se jaksi shovívavě a povzbudivě na ni kývli. Ucítila, že z nich sálá přátelství a porozumění téměř bratrské.

Když dojídala poslední sousta a pozorovala, jak muži utahují řemeny sedel a prohlížejí koním podkovy, pomyslela si:

Nejsou to zlí chlapi. Žádní lumpové nebo banditi. Ačkoliv vzali Willu Hawsonovi milión, nejsou to ničemové a darmožrouti.

Jsou to prostě odvážlivci, kteří se nedrží psaných zákonů, ale pravidel vlastních.

Přesto Nancy Georgeová uvěřila, že tihle odvážlivci mají tolik cti, že by vůči svým partnerům, přátelům či ženám nikdy nejednali nepoctivě.

Důkazem toho bylo už jen to, že Willa Hawsona nezabili, ačkoli ho měli v rukou a ačkoliv si mohli snadno spočítat, že je bude velice intenzívně pronásledovat.

Dali mu jen za vyučenou, a to tak jemně, že se to vůbec nedalo srovnat s tím, co jim provedl tenkrát před lety on.

Ale nezabili ho. Nejsou to vrazi. Dali mu šanci, aby přestal, když ho donutili ke splacení dávného dluhu.

Jenže pokud nepřestane, pak ...

Otřásla se při pomyšlení, co přijde.

Ted konečně jí to došlo a dokázala si konečně o těchhle mužích udělat obrázek.

Dřív než vstala, aby nasedla, tiše se v duchu pomodlila,

aby Will Hawson všeho nechal, aby nebyli mrtví a netekla krev.

Protože Nancy Georgeová věděla, že tři muži se budou do posledního dechu bít za to, co považují za správné. Budou schopni i zabíjet, protože se budou cítit v právu.

Nancy Georgeová si připadala jako odvážná plavkyně, která se vrhla z vysoké skály do divokého proudu.

Ted se už jen může pokusit udržet nad vodou.

Může už jen doufat, že ji běsnící proud vyvrhne někde na břeh.

Protože vlastní silou se z něj nedostane.

* * *

Jízda pohořím Mohan Mountains k severu byla velice namáhavá. Nalevo bylo vidět Cottonwoodské skály a severovýchodně za Big Chino Wash začínal západní Mogollon vypínajícím se Rimem, který se tyčil nad kopci a horami pánve.

Jeli dál a dál. Snažili se, aby neustále postupovali vpřed. Přitom využívali každé možnosti, jak za sebou zahladit stopy a často měnili směr.

Ale všechny cesty vedly v podstatě jen dvěma směry – totiž na sever a na jih.

Téměř všechny řeky, kaňony, rokle a údolí v tomhle kraji ležely v severojižním směru.

Vždy se tedy vraceli do původního směru. Pro pronásledovatele ale přesto bylo velice důležité, kde prchající začnou s výstupem do hor.

Protože nahoře na Mogollon Mesa jsou kaňony a údolí ještě strmější. Pokud člověk zvolí nesprávný kaňon, octne se ve slepé uličce. A může tak ztratit celé hodiny i dny.

Až do poledne jeli mlčky. Když zastavili ve stínu zalesněného kopce a několika narudlých skal k delšímu

polednímu odpočinku, vydal se Rebel-Jed beze slova na cestu nahoru.

Musel šplhat celou půlhodinu. Ale měl pak mnohem lepší výhled a jistě by odtamtud zahlédl pronásledovatele, kdyby byli na dohled.

Nancy pojedla a už hodinu dřímala, když se Rebel-Jed vrátil z vrcholku hory.

Dřepl si a pustil se do omelety a slaniny, kterou mu nechali.

Po chvíli řekl: „Jsou nám na stopě. Nemá smysl za sebou pořád zametat stopy. Podařilo by se nám to jedině, kdybychom uměli lítat jako ptáci. Mají s sebou jednoho nebo dva Indiány a to jsou takoví stopaři, že zjistí, kudy přeběhla třeba i myš po skále. Máme asi tři hodiny náskok. A dvě hodiny jsme odpočívali. Jestli si naši pronásledovatelé tady taky odpočinou, pak náš náskok ještě více vzroste."

Po těch slovech se odmlčel, dojedl a vyšvihl se do sedla. Ostatní zatím připravili zvířata k další cestě.

Nancy, která nepromluvila, tušila, že dojde k souboji.

Otřásla se a pomyslela si: Dokázala bych z Hawsona vylákat milión mnohem snadněji a elegantněji. Byl by mi ho poukázal na mé konto do San Franciska.

* * *

Sycamorský kaňon vedl stále vzhůru. Tam, kde končil na Mogollon Mese, bylo jezero Whity Horse.

Ale už to nedokázali.

Tam, kde se kaňon ještě víc zúžil a po obou stranách řeky už nezbývalo místo a řeka vytvářela kaskády vodopádů, museli zastavit, protože koně nemohli dál.

Postupně se také setmělo natolik, že nebylo možné pokračovat.

Jenže nadešla zářivá jasná noc, jak všechny arizonské noci předtím.

Nebylo možné se dál zdržovat. Muži vzali své zbraně a kousek se vrátili.

Ben Queny zavolal přes rameno: „Nancy, postarej se o koně! Otři je vodou z řeky a namasíruj je, co jen budeš stačit. Ale dávej pozor, aby nespadli do řeky."

A tak zůstala sama.

Byla unavená, zbědovaná. Sotva se hýbala a nejraději by si lehla na zem a odpočinula si.

Utíkat s miliónem je těžké. Nevedlo se jim jinak, než krvácejícímu losovi ve sněhu, v jehož stopách se hrne smečka vlků.

Jednou se přece jen los bude muset vlkům postavit. Krev vlky dohání k zběsilosti.

V situaci Nancy a tří mužů je to právě onen milión, který dohání k šílenství jejich pronásledovatele.

Pustila se do ošetřování zvířat.

Netrvalo dlouho a třeskly výstřely. Neustále se ozývala střelba ze tří pušek.

Byly to remingtonka a vinčestrovky, které se dají rychle znovu nabíjet. Rychle se míhaly plameny z jejich hlavní. Pak zazněly divoké výkřiky a zaržáli koně. Dole v kaňonu, těsně za poslední zatáčkou, se rozpoutala vřava.

Teprve po chvíli začaly odpovídat kolty a zbraně protivníků.

Nancy Georgeová chvíli tiše stála.

Pomyslela si: Tak a teď je to tady. Teď se začnou zabíjet a poteče krev. Nepřestanou, dokud ..."

Ani nechtěla domyslet do konce.

Nancy se pokusila při práci zapomenout na všechno kolem. Zapomněla i na vyčerpání a horečně se pustila do hřebelcování koní. Počítala s tím, že se pojede dál a že jakmile bude s koňmi hotová a zvířata'budou schopna

další cesty, bude se muset s bojem skončit.

Neustále k ní doléhala střelba z revolverů a pušek a divoké výkřiky mužů. Tyto zvuky doprovázelo nepřetržité šumění řeky.

Nancy si znovu pomyslela: to jsou blázni! Všeho chtějí dosáhnout násilím. Musí bojovat, prolévat krev, zabíjet, aby dosáhli svého. Já bych si dokázala obstarat milión mnohem snáze a elegantněji. Willa Hawsona jsem už měla tak daleko, že ...

Ale tyhle myšlenky odehnala.

Nemělo smysl si naříkat.

Na chvíli nastalo ticho. Žádné výstřely už netřaskaly. Bylo slyšet pouze hučení řeky Sycamore.

Práce s koňmi trvala Nancy dost dlouho.

Ale pak – najednou a zprudka – vypukly boje znovu. Zasvištěly střely z pistolí a revolverů. Ostré a pronikavé výkřiky mužů doléhaly až k ní.

A pak zase ticho!

Nancy si pomyslela: Odrazili i druhý útok. Nepustí sem pronásledovatele. Ale nejpozději s příchodem dne se to změní. To se potom pronásledovatelé budou moci vyšplhat po svahu kaňonu a pálit na nás shora. Stačí, aby nám jenom zastřelili koně. To už potom ten milión nebudeme moci odnést.

Hlavou jí proběhla ještě spousta dalších myšlenek.

Pak byla se zvířaty hotova. Už dál nemohla, byla příliš unavená. Sedla si a pokusila se uvolnit. Dvakrát se přistihla, že usíná. Měla pocit, jako by pořád padala někam do hlubiny.

A pak se vždycky vylekala.

Občas ještě tu a tam třeskl výstřel. Po chvíli, když už zase téměř zaspala, slyšela kohosi přicházet. Kohosi, kdo těžce oddychoval a sténal a jen stěží se vlekl dopředu.

Pomyslela si najednou s hrůzou, že by to mohl být Ben

Queny. A současně si uvědomila, že by asi nejvíce litovala, kdyby byl raněn právě on.

Pak zaslechla toho muže zaklít.

Byl to Hank Marrow. Spěchala mu vstříc, chtěla mu pomoci, podepřít ho.

Ale on odmítl.

„Já to zvládnu sám. Je to jenom škrábnutí. – Rychle ke koním, holčičko. K čertu, zůstaň u koní. Já za tebou přijdu."

Jeho hlas měl hrdelní, chraplavý, divoký přídech. Pochopila, že koně a kořist jsou pro něj důležitější, než jeho zranění.

Takže poslechla.

Když byla u sedmi zvířat a spočítala, zda jsou ještě všechna, zaslechla ho, jak se s námahou vleče.

Když se dostal až k ní, byl naprosto vyčerpán. Klesl na kámen.

„Kde máte ránu?" zeptala se Nancy.

Zle se ušklíbl. „Ach, dostal jsem jen kulku do ramene. Ještě ji tam mám. Nacpal jsem si do průstřelu šátek. Jednou jsem ujel s indiánským šípem v ráně třicet mil. Já se vyznám."

Chvíli oddychoval.

Pak řekl: „Teď odvedeme koně. Musí si trochu odpočinout. Pojedu napřed, Nancy. Ty mě budeš následovat a poženeš zvířata za mnou, kdyby sama nechtěla jít. Ben a Jed za námi potom přijdou. Ještě si najdou nějaká místečka, odkud budou moct našim pronásledovatelům pěkně zavařit. Všechno se zřejmě rozhodne tady, v tomhle kaňonu. Protože jestli tam nahoře nebudou naši pronásledovatelé v početní převaze, pak to s našimi šancemi nevypadá vůbec tak zle. Už ztratili spoustu lidí."

Když to Nancy zaslechla, zeptala se zprudka: „Copak –

byli mrtví?“

„A cos myslela, holčičko?“ zeptal se nevraživě. „Vždyť se tady bojuje o milión! O milión! Co ty víš, čeho jsou chlapi v tomhle divokém kraji pro milión schopni. Tady si můžeš za padesát dolarů najmout zabijáka. A každý kovboj s revolverem zničí, na povel svého šéfa, za třicet dolarů měsíčně, bydlení a stravu, kohokoliv, kdo je proti jeho ranči. Ale moc mluvíme, až moc. Nasedejme. Kde je můj kůň? – Och, pojď sem, Bočku. Přiveď mi ho, Nancy. Jsi fajn ženská, Nancy, a žes chtěla a pořád ještě chceš ty peníze, ti nemáme vůbec za zlé.“

Přestal mluvit, sesbíral poslední zbytky sil a hned na první pokus se mu povedlo vyšvihnout se do sedla koně, kterého mu přivedla.

Jeho mohutná svalnatá postava se však v sedle předklonila. Jednou rukou se zachytil hrotu sedla.

Takhle vyjel.

I Nancy se vyšvihla do sedla. Byla k smrti unavená. Na těle neměla místečko, které by ji nebolelo.

Ale pustila se do popohánění ostatních osedlaných koní i mezků.

Cesta byla uzounká. Zvířata mohla jít jen v zástupu za sebou.

Karavana se pomalu dostávala stále se zužujícím kaňonem k hoře.

Dole pod nimi třaskaly výstřely.

Ben Queny a Rebel se zase pustili do boje.

Ale hluk střelby stále více slábl. Šumící řeka vytvářela vodopády. Hluk vody přehlušoval všechno ostatní.

A najednou i s koňmi stanuli úplně nahoře.

Ale ani tady nahoře ještě nebyla absolutní rovina.

Ve svitu měsíce a mdlé záři hvězd před sebou Nancy spatřila všude kolem spoustu hor a dalších kopců. A všude lesy.

Nancy si všimla, že Hank Marrow se v sedle náhle zapotácel. Ačkoliv se k němu hned rozjela, nezabránila tomu, že spadl z koně a tvrdě si natloukl o zem.

Nemusela dbát na zvířata, protože po výstupu sem byli koně zase dočista vyčerpáni.

Seskočila ze sedla.

Ve svitu měsíce poklekla vedle Marrowa a rozevřela mu košili nasáklou krví. Rána ještě pořád moc krvácela. Marrow musel za poslední hodinu ztratit spoustu krve.

Ale byl pořád naživu.

Nancy mu vytáhla zmuchlaný šátek, který si nacpal do rány.

Ukazovákem, který Nancy strčila hluboko do rány, nahmatala kulku. Kdyby střela zůstala Hanku Marrowovi v těle ještě nějakou dobu, mohlo by mu to přivodit smrt. To bylo jisté.

Nancy si vzdechla. Vstala a pospíchala ke svému koni. Z brašny u sedla vytáhla obvazy. Měla na Hawsonově ranči dost času, aby se připravila na cestu. Proto myslela i na tyhle věci.

Ze svého nádobíčka vytáhla Nancy i nůžky podobné pinzetě.

Nalila na ránu nejprve líh a pak zkusila štěstí. V internátě, v němž byla jako dívka vychována, ji naučili i praktické věci – jako pomoc při porodu a poskytování první pomoci. Za války pomáhala v lazaretech. Proto se jí podařilo odstranit kulku celkem rychle a šikovně.

Když byla hotová, otevřel Hank Marrow oči a s úlevou zamumlal: „Jsi fajn děvče, Nancy. Kdybych to nezvládl až do konce, chtěl bych ti věnovat svůj podíl. – Máš trochu kořalky?“

Vytáhla láhev, kterou na Hawsonově ranči naplnili whiskou. Nechala ho, aby se napil, nalila znovu alkohol do rány a pustila se do obvazování. Použila bavlněnou vatu a

přelepila ji ještě širokou náplastí. Pak si na chvíli sedla vedle vděčného a úlevou oddychujícího Hanka Marrowa.

Pomalu se rozednívalo. Na východě už bylo vidět dost daleko.

Z kaňonu se pořád ještě ozývaly rány. Ale bojiště už neleželo hluboko dole. Ben Queny a Rebel-Jed Lonesome zřejmě ustupovali.

Pak nastalo dlouhé ticho.

Nancy se v duchu ptala, jestli už je po všem nebo jestli to pronásledovatelé vzdali.

Musela čekat dlouho.

Hank Marrow celou dobu ležel, oddychoval a mel zavřené oči.

Když si Nancy všimla, že koně se začínají pomalu hýbat, rychle se zvedla. Přivázala zvířata k několika silným keřům.

Když se znova obrátila k Hanku Marrowovi, nebyla už sama. Z kaňonu přišli nahoru Ben Queny a Rebel-Jed Lonesome. Klekli si vedle Hanka Marrowa, který otevřel oči a zrovna jim říkal: „Je to báječná holka. Zrovna, když jsem na moment ztratil vědomí, vytáhla mi kulku z ramene. Ted už je mi lip, mnohem lip. – Jak to s námi vypadá? Jak silní jsou naši pronásledovatelé?“

I Nancy napjatě čekala na odpověď.

Teď tedy uslyší, kolik bylo raněných a mrtvých.

Ben Queny řekl: „Tři chlapy jsme vyřídili načisto. Ti vypadli jednou provždy. Dva nebo tři byli raněni lehce. Takže ještě musíme počítat se sedmi osmi protivníky. – Will Hawson a Roy Cheshiere jsou jim pořád v čele. – Jenže z té divoké smečky je každý stejně dobrý pistolník.“

Po těchto slovech přistoupil ke svému koni, začal se přehrabovat v brašně u sedla a vytáhl třaskavou nábojnici. Tam pod mostem nechal vybouchnout celý svazek takových patron.

Přistoupil k okraji kaňonu a hleděl dolů.

Když škrtl zápalkou, ozval se zdola výstřel. Kulka ho minula jen o vlásek.

Queny se rychle přikrčil. Bylo pro něj jistě nemilým překvapením, že se pronásledovatelé dostali až tak vysoko.

Zapálil krátký knot a hodil nálož do kaňonu.

Brzy se ozvala detonace a uvolnila se spousta kamení a sutiny. Dolů se valila menší lavina.

Ben Queny se obrátil ke svým druhům, k nimž počítal i Nancy.

„Než se odváží vylézt sem nahoru a dovést sem i koně, nějakou dobu to potrvá. – Hanku, bude třeba uvázat tě do sedla? Nebo to ještě chvíli vydržíš sám?“

Rebel-Jed a Nancy přistoupili blíž.

Chtěli slyšet Hankovu odpověď.

V ranním rozbřesku zahlédli jeho úšklebek. Pak řekl hrdelním poněkud přiškrceným hlasem: „Amigos – och, nic si nenamlouvejme. Já už nemám šanci. Pár hodin bych se mohl v sedle ještě trápit. Ale potom byste mě museli přivázat a vláčet s sebou jako pytel. Asi bych potom zhasnul, jako svíčka bez vzduchu. Docela bych vykrvácel. – Chlapci, se mnou už byste to nevytrhli. Možná byste mě museli za pár hodin někde nechat mrtvého. Já už bych vám k ničemu nebyl platný. – Ale tady vám ještě posloužit můžu. – Položte mě tam mezi ty dva smrky na kopečku. Odtamtud toho ještě s puškou můžu spoustu dokázat. Možná ty chlapy dokonce budu moct zadržet až do poledne. Nemusím se vůbec hýbat. Prostě to do nich budu pálit, jak jenom vystrčí nos.“

Po téhle dlouhé řeči se zeširoka usmál.

Nancy se podívala na Bena Quenyho a Rebela-Jeda Lonesoma.

„To samozřejmě neuděláme!“ řekla zprudka.

Ale Queny a Lonesome neodpovídali. Stáli u Marrowa a shlíželi na něj.

„Možná, že to přece jenom zvládneš!“

„Možná je setřeseme,“ zabručel Rebel-Jed.

Hank Marrow se ušklíbl jak předtím.

„No tak dělejte!“ řekl. „Odneste mě tam. Nic si tady nenamlouvejte. Dole v kaňonu se vám je nepodařilo porazit. Velice rychle si našli dobré úkryty. Budete je mít v patách možná ještě týden, než vás dostanou nebo než je postupně všechny odprásknete. A já bych v sedle nevydržel ani den, natož týden. Ani dvě hodinky. Já už prostě nemám šanci. A jestli tady nahoře potkáme jiné lidi, tak to budou buď divocí Apači nebo bandité, psanci, kteří by dostali na ten milión stejný zálusk, jako naši pronásledovatelé. – No tak – dejte se do toho!“

„Ne, to nemůžeme udělat!“ zvolala Nancy zoufale.

Ale Ben Queny a Rebel-Jed Lonesome jí neodpověděli. Nadzvedli Hanka Marrowa a odnesli ho na vyvýšeninu, na níž stálo pár stromů. Dva smrky tam stály svými kmeny tak blízko sebe, že by se mezi nimi mohlo protáhnout jedině menší zvíře. Mezi těmito smrky tedy bude ležet Hank Marrow a odtud bude pálit. Queny a Lonesome mu z větví udělali pohodlné lůžko, dali mu jeho pušku, munici, láhev s vodou, do které nalili i whisky a další třaskavou nálož.

Nancy přihlížela jako omámená.

Jen pomalu jí docházelo, jací muži jsou tihle její druhové.

Teprve teď to náležitě pochopila. Byli schopni nejen zabíjet, ale i ochotni se obětovat. Byli ztělesněním chladné odvahy, která vůbec nepřipouštěla strach ze smrti. Brali svůj osud, jako špatné karty ve hře. Nebáli se ani těch nejkrajnějších důsledků.

Nancy najednou ostře namítla: „Ale to přece není křesťanské! To je rouhání, barbarství, zvířeckost! Jestli

Hank nemůže dál, musíme zůstat s ním, musíme se nepřátelům postavit na odpor a rozdat si to s nimi. Je to přece naše povinnost a také …“

Zmlkla, protože jí chyběla slova. Hledala vhodný příměr. Náhle řekla: „Nejsme přece smečka vlků, která prostě své poraněné členy nechá napospas jejich osudu.“

Queny a Lonesome se na ni vážně podívali.

Ale Hank Marrow řekl: „Sestřičko, chci, abychom vyhráli. Jestli už musím umřít, tak bych chtěl, abychom vyhráli a aspoň jeden z nás s tím miliónem utekl. – Jestli se zahrabeme tady, nikdy nevyhrajeme. Za pár dní sem může Hawson přitáhnout s padesáti chlapy. – Ne, podaří se vám zvítězit jedině, když ho rozdrtíte nebo se ho zbavíte. – Tak už konečně vypadněte!“ V polosedu se opíral o zdravé rameno a šklebil se na ně. Člověk by si mohl myslet, že to s ním vůbec není tak zlé. Jenže jeho nažloutlé oči se podivně leskly. Za pár hodin dostane horečku – jestli bude ještě naživu.

„Můj podíl ať dostane tohle děvče, jestli nemáte v úmyslu jí jeden podíl dát. V tom případě si můj podíl rozdělte všichni mezi sebe. – Rozuměli jste?“

Přikývli.

„V pekle se jednoho dne všichni stejně sejdeme,“ řekl Jed Lonesome a odešel ke koním.

„Měl tenkrát Willa Hawsona zabít, když ho vláčel v lase,“ zamumlal Hank Marrow. Ben Queny přikývl. „Měj se, Hanku! Tak ahoj!“ řekl a pak odešel i on.

Nancy se pořád nemohla odhodlat. „Jenom jdi, holčičko,“ zašklebil se Hank Marrow. „Copak si chceš milión nechat jen tak vyfouknout? Ti dva tě budou určitě ještě potřebovat. Až budou střílet, někdo se bude muset postarat o koně. A kdo by jim vytáhl kulku tak, jako mně? – Co …“

Po tvářích se jí začaly koulet slzy.

Třásla se po celém těle.

„Mě není škoda," zabručel Marrow. „Když tak nad tím uvažuji, vlastně jsem byl celý život pěkný lotr. A ani se čtvrt miliónem bych nestál za nic. – Dej si odchod, zlato!"

Namáhavě polkla. Věděla, že teď by každé slovo znělo banálně a hloupě.

Prostě to bylo tak: odvážný, tvrdý chlap se dal na nebezpečnou hru a dostal nakonec špatnou kartu.

Takže v posledním kole prohrál.

Ale nestěžuje si.

Otočila se a s pláčem odcházela pryč. Nasedla jako smyslů zbavená. Ale už brzy se musela soustředit na vedení obou nákladních mezků.

Nancy pořád čekala na výbuch.

A v tom ho uslyšela.

Pronásledovatelé si dali na čas. Možná, že se i báli případné druhé nálože. Jestliže to až dosud nevěděla, pak jí to bylo od nynějška jasné: Zapletla se do pořádně nebezpečné hry.

A není na ní zhola nic dobrého.

Několik dvounohých vlků ukradlo jinému vlkovi kořist a dalo se s ní na útěk.

* * *

Hank Marrow stále zoufaleji a úporněji bojoval s ospalostí. Ztratil už příliš mnoho krve. Pochopil, že je to s ním podobné, jako s člověkem umírajícím v mraze. Své usínání si nakonec ani neuvědomuje.

Sáhl po láhvi. Hlt zředěné kořalky mu snad vleje do žil ještě trochu života.

Ale v tom mu kdosi vykopl láhev z ruky. A pak ještě dostal zákeřnou ránu do poraněného ramene.

Převalil se na záda a pohlédl nahoru.

Stál nad ním muž, který na první pohled vypadal jako urostlý kovboj. Byl to ale Indián oblečený jako běloch.

Protože kdysi chodil do misionářské školy, řekl Hanku Marrowovi dobrou angličtinou: „V noci jste v kaňonu zastřelili mého bratra Modrou Skálu. Dávám ti svoje slovo, že dostaneme i ostatní. Ty jsi na řadě první jen proto, že někdo je vždycky první a někdo poslední."

O pár minut později přijeli nahoru Will Hawson a jeho rozlicená parta. Vypadal velice unaveně a jeho šaty byly roztrhané mnohem víc, než oblečení jeho jezdců. Na tváři a na holých předloktích měl spoustu tržných ran a odřenin.

Vrávoval únavou, když sesedl z koně, zamířil k Marrowi a podíval se na něj.

„Tenhle je druhý," zamumlal, protože počítal i Jima Hallowaye, který zůstal mrtev v Sundownu. „Zbývají už jen dva. Georgia se k nim určitě nepřidá a snad nám pomůže, až je dostihneme."

Ještě jednou opovržlivě pohlédl na Hanka Marrowa.

Pak pokynul indiánskému kovboji.

„Tos udělal dobře, Žlutá Skálo," řekl. „Tři měsíce budeš dostávat dvojnásobný plat. – Jen tak dál!"

Indián přikývl.

„Určitě je dostaneme," řekl.

* * *

Dalšího dne dojeli k Bealské cestě, která vedla z Fort Mohave na západě přes Sunset Crossing do Fort Defiance na východě.

Cesta byla v hrozném stavu. Jezdily po ní armádní vozy se zavazadly, armádní karavany mezků a hlídky. Jinak ji používali jen občasní jezdci, trampové a psanci.

Přesto jeli docela rychle až ke kaňonu Diabolo.

Pak se jedno z nákladních zvířat sesypalo. Nejprve se svalilo na kolena a nakonec si mezek s hekáním lehl na bok.

Vzali z něj náklad a rozdělili ho mezi své koně. Ale už nenasedli. Museli jít pěšky. Tak před příchodem noci prošli celým kaňonem. V řece Diabolo se vykoupali, a to je trochu osvěžilo.

Své pronásledovatele už několik hodin neviděli, ale věděli, že jsou jim v patách.

Jenže dál nemohli. Nancy i koně byli vyřízeni. Zastavili a museli zvířatům odebrat všechen náklad i sedla, protože chudáci koně by také brzy mohli vypustit duši.

Ben Queny si vzal pušku a vrátil se trochu nazpět po stopě až k malé proláklině, ve které ho nebude vidět, když si lehne na břicho.

V jasné měsíční noci měl dobrý rozhled po rovince, táhnoucí se až ke skalám, které vytvářely obrys horního okraje kaňonu Diabolo.

Ben Queny musel čekat půl hodiny. A pak je spatřil. Nejprve se blížil Indián, který šel po svých a kůň šlapal za ním jako poslušný pes.

Jezdci seděli v sedlech a jeli krokem. Ale jejich koně už byli také těsně před zhroucením.

Ben Queny to viděl ve svitu měsíce docela jasně. Tady nahoře už nebylo kde se ve stínu ukrýt.

Jako prvního spatřil Indiána. Už dávno pochopil, že pronásledovatelé vděčí jedině tomuto člověku za to, že jejich stopu dosud neztratili.

Bez stopaře by se musel zřejmě Will Hawson už dávno vzdát.

A na straně pronásledovatelů byly samozřejmě i ony jasné noci. Svit hvězd a měsíce zatím Indiánovi stačil.

Ale bylo by správné zastřelit nejprve jeho?

Ben Queny o tom na chvíli zapřemýšlel. Přitom už

nemířil na stopaře, ale vzal si na mušku prvního jezdce. Byl to Will Hawson.

Pak si ovšem uvědomil, že Roy Cheshiere a jeho druhové by se nevzdali, dokud by je stopař vedl dál.

Namířil tedy pušku zase na Indiána.

Ten se náhle zastavil, jakoby zaregistroval tajemný signál, znamení, které zatím nedokázal rozluštit. Možná to byla nepotlačitelná předtucha smrti.

Když se otočil, aby se ukryl za svým koněm, Ben Queny ho zasáhl.

A pak vypuklo peklo.

Na půl tuctu jezdců, kteří až dosud unaveně a skoro lhostejně poklimbávali v sedlech svých koní a spoléhali se na stopaře, najednou upadlo do zmatku.

Všichni reagovali neuvěřitelně rychle. Už to samo bylo důkazem, jak jsou nebezpeční, jací jsou to prvotřídní pistolníci a jaké mají zkušenosti.

Většina jezdců se prostě vrhla k zemi a v trávě je téměř nebylo vidět. Jiní se po indiánském způsobu přikrčili na té straně koní, která byla odvrácená od jejich nepřítele. Ale Ben zasáhl ještě jednoho a usmrtil dva koně. Pak musel sedmiraňák opět nabít.

Znali teď jeho polohu a začali na něj střílet. Odkulil se trochu stranou. Ale proláklina, ve které ležel, nebyla příliš velká.

Zabil dalšího koně. Ale pak ho opět prudkou střelbou ze zbraní donutili, aby se ukryl.

Znovu změnil pozici a mezi dvěma trsy trávy nakoukl přes okraj prohlubně. Namířil zbraň a čekal na jistý cíl.

Přitom si pomyslel: Jsou už jen čtyři, bylo jich šest. Dva jsem vyřídil. Museli tedy cestou přijít o další jezdce, možná raněné, kteří už nemohli dál. Kdyby mi přišel na pomoc Rebel-Jed, mohli bychom je snad vyřídit už tady a pokračovat pak v cestě nerušené.

Náhle spatřil mezi trsy trávy před sebou pohyb.

Ihned vystřelil. Když se zasažený muž natáhl, bleskově nabil a vystřelil ještě jednou.

Ale při opakovaném výstřelu se ukázal až příliš.

Jako těžká rána kladivem ho zasáhla kulka.

Už si ani nestačil pomyslet, že je po všem, tak rychle ztratil vědomí.

* * *

Rebel-Jed se celou dobu neúnavně věnoval koním. Zvířata se osvěžila už v řece Diabolo. Teď je tedy masíroval, třel je přikrývkou, ještě jednou jim omyl nozdry a oči, přičemž nešetřil vodou z lahví.

Nancy mu pomoci nemohla. Byla příliš vyčerpaná. Opřela se o kámen, který ještě sálal teplo nastřádané přes den. Pozorovala Rebela-Jeda a pomalu jí začínalo být všechno jedno.

Jsem v koncích, pomyslela si. Nemá smysl dál v útěku pokračovat. Peníze jsou pro nás s Benem Quenym a Jedem Lonesomem jen přítěží.

Pronásledovatelům neutečeme, protože jejich stopař se moc dobře vyzná a naši stopu neztratí.

Bylo jí jasné, že milión je ztracen.

Ale bylo jí to najednou naprosto jedno.

O chvíli později, když byl Jed s koňmi hotov a když zadýchaně vypil několik doušků vody, zaslechla zarachocení výstřelů.

Jed zanadával.

Bylo mu jasné, že Ben Queny zadržel pronásledovatele jen na chvíli. Potom ho určitě obklíčili nebo obešli.

Došlo to dokonce i unavené a lhostejné Nancy.

Jed k ní přistoupil, zvedl ji a postavil na nohy.

„Musíš mi pomoci osedlat koně a upevnit náklad!“

zakřičel jí do ucha, protože vypadala jako opilá.

Velice se snažila. Pohybovala se sice chvíli dost malátně, ale pak už to bylo stále lepší. Pomáhala mu, jak jen mohla.

Po celou tu dobu se rozléhala střelba.

Nancy najednou řekla zprudka: „Jede, musíš mu pomoct! Jede, jestli zůstane sám, brzy ho dostanou!“

„Jasně, ale nejdřív musíme přichystat koně na další cestu. Zvířata si trochu odpočala. Zase se s nimi dostaneme pár mil dál. Kdesi před námi leží Little Colorado s brodem. A ten brod můžeme bránit do té doby, než …“

Nepokračoval. Horečnatě se pustil do práce.

Když byl konečně hotov, střelba umlkla.

Bylo ticho. Už se nebojovalo.

Nancy zoufale zasténala – poprvé, co byli na útěku.

„Dostali ho,“ řekl náhle Rebel-Jed chraptivým hlasem. „Zatraceně, mají ho! Čert aby spral ten jeho nápad vzít si zase od Willa Hawsona ten milión. – Ale já se budu bít dál. Zkusím to, dokud nebudu moct. – Jedeme!“

Nasedl a vzal na laně oba nákladní mezky.

„Vezmi si Benova koně,“ řekl.

„Ne,“ odpověděla. „K čertu s miliónem! Chci vědět, co je s Benem. Já s tebou nepojedu. Will Hawson si asi pořád ještě myslí, že jsem vaše zajatky-ě, kterou s sebou vlečete jako rukojmí. Já…“

„Tak si zůstaň,“ řekl Rebel-Jed chraptivě. „Ale nenechám ti tady ani zlomeček zlata. Vezmu si všechno s sebou!“

Hlas mu přeskočil.

Pustil provaz od obou mezků a hnal zvířata před sebou – as nimi ještě dva další koně, na nichž byl rozdělen i náklad třetího koně, který už nevydržel.

Nancy stála bez pohnutí.

Tak daleko tedy sahá věrnost kamaráda, pomyslela si. Rebel-Jed se nechtěl ani teď vzdát, ačkoliv musel vědět, že je všechno ztraceno.

Přistoupila ke svému ranci, na který ve spěchu zapomněl. Hrábla do něj a vytáhla malou zbraň, kterou předtím našla v brašně u sedla Hankova koně. Marrowův kůň už včera nemohl dále. Nechali ho tam.

Schovala si malý kolt do holínky. Pak se chtěla vydat na cestu, aby se podívala, co je s Benem Quenym.

V tom spatřila přijíždět jezdce, který si jí všiml zřejmě v téže chvíli.

„Hej, Georgie!“ Byl to chraptivý hlas Willa Hawsona.

Klopýtavě mu pospíchala vstříc. Ale myslela přitom jen na Bena Quenyho a dostala strach, že by mohl být mrtev.

O chvíli později se opřela o koně Willa Hawsona a přitiskla tvář na upocenou srst koňské hlavy.

„Máte Quenyho?“ zeptala se přiškrceně.

Will Hawson na ni ze sedla shlédl. Pak jí položil dlaň na hlavu a pohladil ji po vlasech.

„Je po všem,“ řekl. „Bena Quenyho jsme dostali. Dokonce živého. Kulka ho jenom škrábla na hlavě a omráčila ho. Ještě mu to všechno spočítám. Ale nejdřív chci dohonit Rebela-Jeda. Poděkuju mu hezky za to, jak mě vlekl v lase. – Má lup u sebe?“

„Je to rozděleno na všechny koně,“ řekla. Ale přitom jí v hlavě znělo: Ben žije! Ben žije! Ben žije!

Pořád si to opakovala a pociťovala stále rostoucí štěstí.

Zdálo se, že nic na světě teď pro ni není důležitější.

Mezitím přijel další jezdec. I jeho okamžitě poznala. Byl to Roy Cheshier – texaský předák Hawsonova ranče.

Cheshiere neřekl ani slovo. Jen se krátce zastavil a shlédl na Nancy.

Pak zase beze slova odcválal.

Will Hawson řekl Nancy, hladíc ji ještě jednou po

vlasech: „Už bude brzy po všem, musíme ještě dohnat toho posledního blázna a vzít mu kořist. – Je to tvůj milión, Georgie, tvůj! Daruji ti ho, abys ho uschovala pro naše děti. Ještě pořád ho přece chceš, ne?“

Po těchto slovech pobídl koně a vydal se za Cheshierem.

Nancy zůstala opět sama.

Hned se vydala na cestu. S trpkostí si uvědomila, že Rebel-Jed si vzal i jejího koně, protože zvíře neslo dva pytle naplněné zlatem a tenhle náklad už nemohl rozdělit mezi ostatní, beztak přetížená zvířata.

Vzal mi dokonce i koně, pomyslela si trpce. Nešel ani na pomoc Benu Quenymu a myslel jen na zlato. Ale oni ho brzy dostanou. Možná že ještě zabije Willa Hawsona nebo Cheshiera, ale oba se mu zastřelit nepodaří. Neunikne.

Klopýtajíc se dostala až na místo, kde se předtím bojovalo.

Tady zastihla posledního muže z Hawsonovy bandy, který byl ještě schopen boje. Zrovna nakládal Bena Quenyho spoutaného na rukou a nohou na jeho koně. Byl to vysoký silný chlap, kterému ovšem Quenyho váha dala přece jen trochu zabrat.

Když k němu Nancy přistoupila, obrátil se s úšklebkem.

„No, tak jste zas tady, slečno Georgie. Chcete koně? Ještě by tady jeden zbyl. Jenom vám trochu zkrátím třmen. Je to kůň Teda Colemana. Coleman už si nikdy nezajezdí. Je mrtvý .. .“

Nedořekl, protože spatřil v Nancině ruce zbraň.

„No, madam, co to má znamenat?“ zeptal se a ruka mu opatrně sklouzla ke koltu. Natáhl levačku.

„Dejte to sem,“ řekl. „Tu hračičku mi pěkně dáte. Tím byste mě určitě zabít nedokázala. A proč byste to vlastně dělala ? Jste přece ...“

Mluvil jen, aby odvrátil její pozornost a aby ji nějak zaměstnal. Pokusil se teď také bleskurychlým pohybem jí

zbraň z ruky prostě vyrazit.

Ale nebyl dost rychlý.

Než se malé zbraně dotkl, Nancy spustila. Minout nemohla. Z obou krátkých hlavní vyšlehly plamínky.

Muž se chytil za prsa a spadl na kolena.

„K čertu!“ řekl s námahou. „To přece nemůže ...“

Pak spadl na obličej.

Ani Nancy se neudržela na nohou, vypověděly jí poslušnost. Najednou seděla na zemi a vzlykala.

Bylo to, jako by na chvíli nebyla vůbec schopna uvažovat.

Ale zase se vzpamatovala. Pochopila, že vystřelila na člověka a že ho zřejmě zabila. Protože na tak krátkou vzdálenost musel být dvojitý výstřel i z tak malé zbraně smrtelný.

Konečně si vzpomněla, že Ben Queny leží svázaný napříč přes koně. Zvíře se vůbec nehýbalo.' Bylo zvyklé na střelbu a nadto bylo příliš vyčerpané, než aby se nechalo znervóznit výstřelem.

Musí Bena vysvobodit.

Ta myšlenka jí dodala opět sil. Vstala a přistoupila ke koni. Snažila se pouta uvolnit, ale kožené provazy byly utaženy velice pevně. Potřebovala nůž.

Se vzlykotem se obrátila k muži, kterého zastřelila. Poklekla k němu a hmatala na jeho holínkách, jestli v nich nemá zastrčenou zálesáckou kudlu.

Když přeřízla Benu Quenymu pouta, pohnul se. Zasténal a pomalu se sesunul z koně tak, až se jeho nohy dotkly země. Zůstal opřený o koně. Zase zasténal a zvedl ruce, aby se chytl za hlavu. Měl zřejmě pocit, že jinak by se mu rozskočila.

U sedla jednoho z dalších dvou koní našla Nancy poloprázdnou láhev s vodou. Navlhčila šátek a přiložila ho Benu Quenymu na krvácející ránu na hlavě. Krev mu tekla

z tržné rány asi dva palce nad levým uchem.

Po chvilce se Queny zeptal: „Co se stalo ? – Nancy, řekni mi, co se stalo. – Vůbec už nic nechápu. V hlavě mám dokonalý zmatek. Co … ?“

Vylíčila mu všechno a hovořila pomalu a zřetelně, aby vše rychle a snadno pochopil.

Konečně mu došlo, že Rebel-Jed upláchl se vším zlatem a Will Hawson se svým předákem Royem Cheshierem ho jistě brzy dohoní a zastřelí.

„Tak to musím za nimi,“ zamumlal Ben Queny. „To bych mohl celou věc obrátit ještě v náš prospěch. – Nancy, běž do toho dolíku, co tady blízko musí být. Leží tam ještě moje zbraně. Potřebuji pušku a kolt. Jestli je nenajdeš, podej mi zbraně toho chlapa. – Musí tam vzadu ležet mrtví. I u nich najdeš zbraně. Rychle, Nancy! Musím být u toho, až dostihnou Rebela-Jeda. Budeme do nich pak pálit ze dvou stran a nakonec přece jen vyhrajeme.“

„Čert vem milión,“ řekla trpce a hlasitě.

Ale pak pochopila, že Ben musí každopádně mít zbraň.

Našla zbraň v dolíku, který mu předtím sloužil jako úkryt a kde ho zasáhla kulka.

Když si zbraň bral, překontroloval náboje a doplnil patrony, vypadal už docela v pořádku.

Ale když nasedal na koně, spadl na druhé straně zase dolů. Těžce dopadl, převalil se na záda, vzdychl a omdlel.

Hlava prostě nebyla v pořádku. Kulka mu zřejmě způsobila otřes mozku. V sedle ztratil cit pro rovnováhu.

Nancy u něj poklekla a rozplakala se.

Bylo jí už jasné, že ho odtud nedostane. Až Will Hawson a Roy Cheshiere skončí boj proti Rebelu-Jedovi a vrátí se se zlatem sem, najdou tady Bena Quenyho.

Nancy ho ani nedokáže zvednout na koně a odklidit ho někam pryč.

Ale už brzy se vzpamatovala. Ochladila mu opět hlavu a

přitiskla mu vlhký šátek na ránu. Doufala, že se za pár chvil zase probere.

Byla nějakou dobu natolik zaměstnaná Benem Quenym, že naprosto zapomněla na okolí, cítila obrovskou únavu a smysly ji už skoro neposlouchaly. Vypadala jako opilá.

Bylo tedy pochopitelné, že neslyšela ani neviděla přicházet návštěvu a že ji zpozorovala, až se kolem ní vytvořil kruh.

V měsíčním svitu, jasném skoro jako den, ihned poznala, co za hordu ji obstoupilo.

Bylo to na třicet mužů. Většinou seděli na koních, jejichž nepodkutá kopyta nevydávala téměř žádný hluk.

Bylo s nimi i několik Indiánů, Apačů, Navajů, Utahů, polocivilizovaných a zvyklých na styk s bělochy. Stálo tu i několik Mexičanů, dva Číňané, jeden běloch a spousta míšenců.

Ale celá třetina byla bělochů, zpustlých bělochů, psanců a banditů. Všichni vypadali jako vrazi.

Spodina Arizony. Přidali se k téhle bandě, aby stejně jako vlci společně lovili a poskytovali si navzájem ochranu.

Nancy ihned pochopila, co je tahle smečka zač. Tahle divoká, velká a nebezpečná byla široko daleko jediná.

Byl to Rocco Jenkins se svými lidmi. Jen na jeho hlavu byla vypsána odměna více než pěti tisíc dolarů.

Nancy pomalu vstala.

Vzhlédla k jezdci, který k ní z kruhu přijel.

Slyšela o Roccu Jenkinsovi v Sundownu a věděla, že je obtloustlý, že má jizvy a nosí zlaté náušnice.

A tenhle popis se s vzhledem jezdce přesně shodoval. Rocco Jenkins byl svalnatý jako kanec.

Řekl: „Tak co, holčičko, umře? Je to tvůj muž ?“

Stála jako ochrnutá a omámená.

Je po všem, znova a znova si opakovala. Bena zabijí a vrhnou se na mě. Takže by bylo lépe, kdybych byla mrtvá. – Všechno je ztraceno. Už se chtěla vzdát. Už nemyslela na to, že by se z toho dostala. To, co zažila v posledních dnech, bylo na ni prostě příliš. Napadalo ji, že teď už přišel definitivní konec.

Nepřirozeně klidně a ledabyle řekla: „Je to můj muž a vy ho teď asi zabijete. A pak se zřejmě vrhnete na mne. Tak to přece děláte vždycky, ne? Jste přece Jenkinsova banda, že? Zrovna před třemi měsíci jste přepadli jednu osadu a tam ...“

Vypověděl jí hlas. Nemělo taky smysl dál povídat a vypočítávat, čeho se banda dopustila.

Muži se šklebili a smáli.

Rocco Jenkins se dokonce rozchechtal.

„Děvenko,“ řekl, „ty jsi ale odvážná. Sledujeme vaši stopu už tři dny. – Oč vlastně jde? Proč je vám mocný rančer Will Hawson v patách?“

Nancy se začaly hlavou honit myšlenky.

Ucítila najednou přece jen jakousi šanci.

„Jsme banditi jako vy,“ řekla. „Ukradli jsme na Hawsonově ranči milión ve zlatě a penězích. Jenomže se nám nepodařilo uprchnout, protože indiánští stopaři z Hawsonovy bandy nás pořád sledovali. – Rocco Jenkinsi, zatímco tady ztrácíš čas se mnou a s mým mužem, utíká ti milión přes brod Little Colorada. Ten brod je velice snadné bránit, že ?“

Všimla si, jak sebou vůdce banditů škubl

„Říkáš milión?“ zeptal se. A aniž by čekal, že mu to znova potvrdí, pokračoval: „Víš, holubičko, že mi neutečete, jestli jsi mě oklamala? Jsem velkým ctitelem odvážných žen, které stojí svým mužům po boku v dobrém i ve zlém. žen, které jsou krásné a navíc se i umějí porvat. – Žasl jsem, když mi můj zvěd hlásil, žes zastřelila támhle

toho chlápka. Teď je mi tedy leccos jasné. Ale jestli jsi mě oklamala – tedy pokud jde o to zlato, pak ...“

Najednou zamlaskal a strhl svého koně stranou.

Pak vyrazil a banda za ním.

Věděli, že jejich oběti jim mohou nadělat spoustu nepříjemností, jestli je nedostanou ještě před brodem přes Little Colorado. Než by pak získali ten milión, mohlo by je to stát i pár životů.

Zatímco prach zase klesal k zemi, Nancy poklekla a rozplakala se. Ale pak se tiše pomodlila. A uvědomila si konečně, že se musí pokusit dostat Bena Quenyho do sedla.

Jen tak budou mít aspoň nějakou šanci. Ze milión je už nadobro odepsán, to jí bylo jasné. Ale nic si z toho nedělala, bylo jí to jedno. Lpěla na něm už spousta krve. Už ho nechtěla.

Rebel-Jed Lonesome, Will Hawson a jeho předák Roy Cheshiere jsou ztraceni, i kdyby se nepostříleli navzájem.

Mnohem více ji trápilo, že se neprobíral k vědomu Ben Queny. Rána už sice nekrvácela, ale kulka asi projela těsně vedle lebeční kosti.

Když Nancy najednou zaslechla dusot kopyt, vyskočila s výkřikem, protože si myslela, že se bandité vracejí.

Ale pak si uvědomila, že tenhle dusot kopyt zní jinak.

Tenhle zvuk nebylo možné si zmýlit.

Tak zvučným cvalem jezdila pouze armádní kavalerie.

A za chvíli jednotka dorazila.

Kapitán seskočil z koně vedle Nancy a Bena.

„Přepadla vás tlupa banditů, madam?“ zeptal se.

Zavrtěla hlavou

„Všechno řeknu sama až velícímu důstojníkovi ve Fort Apache,“ pronesla s klidem. „Příběh, který začíná ve válce a ve kterém jde o milión ve zlatě, které kdysi věnoval můj otec Unii. Bandité ho ovšem uloupili. – Kapitáne, musíte

vyrazit! Ten milión ve zlatě a v bankovkách je snad pouhé dvě tři míle před vámi. – Rocco Jenkins a jeho banda budou …“

Všechno mu vylíčila několika větami.

A pak zůstala s Benem Quenym, s jedním felčarem a dvěma vojáky sama.

* * *

Musíme ještě citovat následující zápis do knihy hlídek bývalého kapitána jezdectva americké armády Wayne Adamsona:

Sunset Crossing na Beale Road

17. září 1869

Hlídka – kpt. Wayne Adamson

19. den

Banda Rocca Jenkinse, kterou pronásledujeme, se nám postavila u Sunset Crossing na odpor.

Předtím utrpěla menší ztráty při útoku na transport zlata a zabili přitom rančera Willa Hawsona a jeho předáka Roye Chcshiera, kteří zastřelili jistého Jeda Lonesoma.

Podrobnou zprávu o souvislostech transportu zlata a bojích kolem něj podá slečna Nancy Georgeová, jejíž otec kdysi zlato věnoval na válečné účely, osobně velícímu důstojníkovi ve Fort Apache.

Slečna Nancy Georgeová a její průvodce pan Ben Queny, který byl raněn, doprovázejí hlídku do Fort Apache.

Rovněž bude do Fort Apache převezeno třináct banditů z tlupy Rocca Jenkinse, kteří zůstali naživu.

Jednotka se vydá po dni odpočinku – 19. září – na cestu zpět.

Wayne Adamson

kapitán amerického jezdectva

* * *

Tento zápis v knize hlídek mě vlastně inspiroval k tomuto příběhu. Moje vyprávění si nečiní nárok na pravdivost. Ale nějak tak to tenkrát muselo být.

Co bylo dál s Nancy Georgeovou a Benem Quenym, to budiž ponecháno na fantazii čtenáře.

Jen s obtížemi jsem se dozvěděl, že odjeli z Fort Apache 11. listopadu 1869.

O dva roky později jim komise ministerstva války onen zachráněný milión přiznala, protože Unie peníze nikdy nepřevzala.

Ale pan a paní Quenyovi peníze odmítli a navrhli, aby se částka využila pro pozůstalé po válečných obětech.

Oni sami tenkrát žili na malém ranči nedaleko Sundownu. A i ten malý krámek jim pořád ještě patřil.

KONEC

G. F. UNGER – ODVÁŽLIVCI
Vydává MOBA. spol. s r. o., Brno, Kotlářská 53, tel. 05/75 09 49
ve spolupráci s Bastei-Verlag
Odpovědná redaktorka: Dr. Ivana Fabišiková
Technický redaktor: Stanislav Kašparec
Překlad: Pavel Sychra
Tiskne Moravská typografie, a. s., Brno
© MOBA, spol. s r. o.
© Bastei-Verlag, Gustav H. Lübbe GmbH. & Co., Bergisch Gladbach
Podáváni novinových zásilek povoleno Ředitelstvím poštovní přepravy Praha, č. j. 179/92, ze dne 17.1.1992